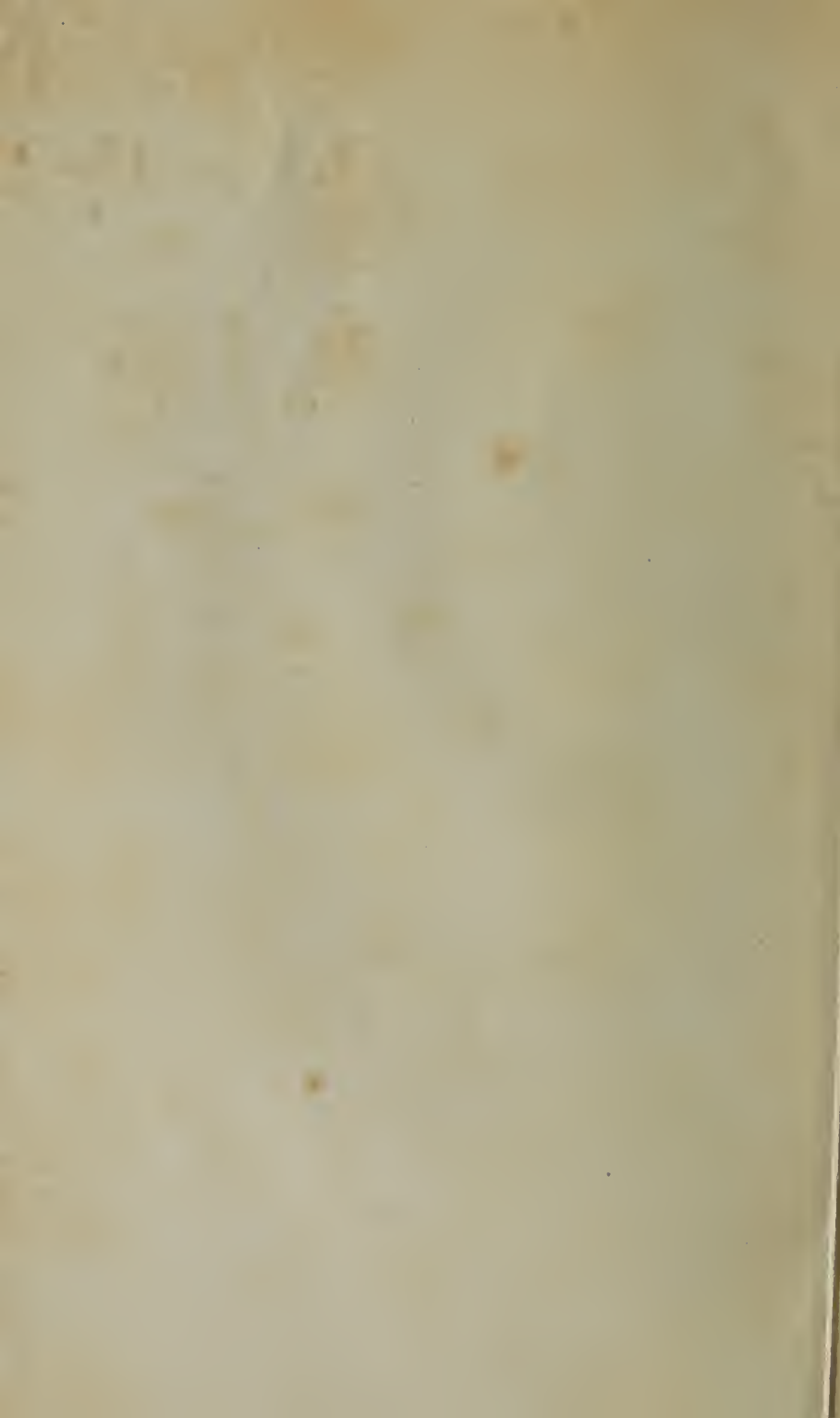

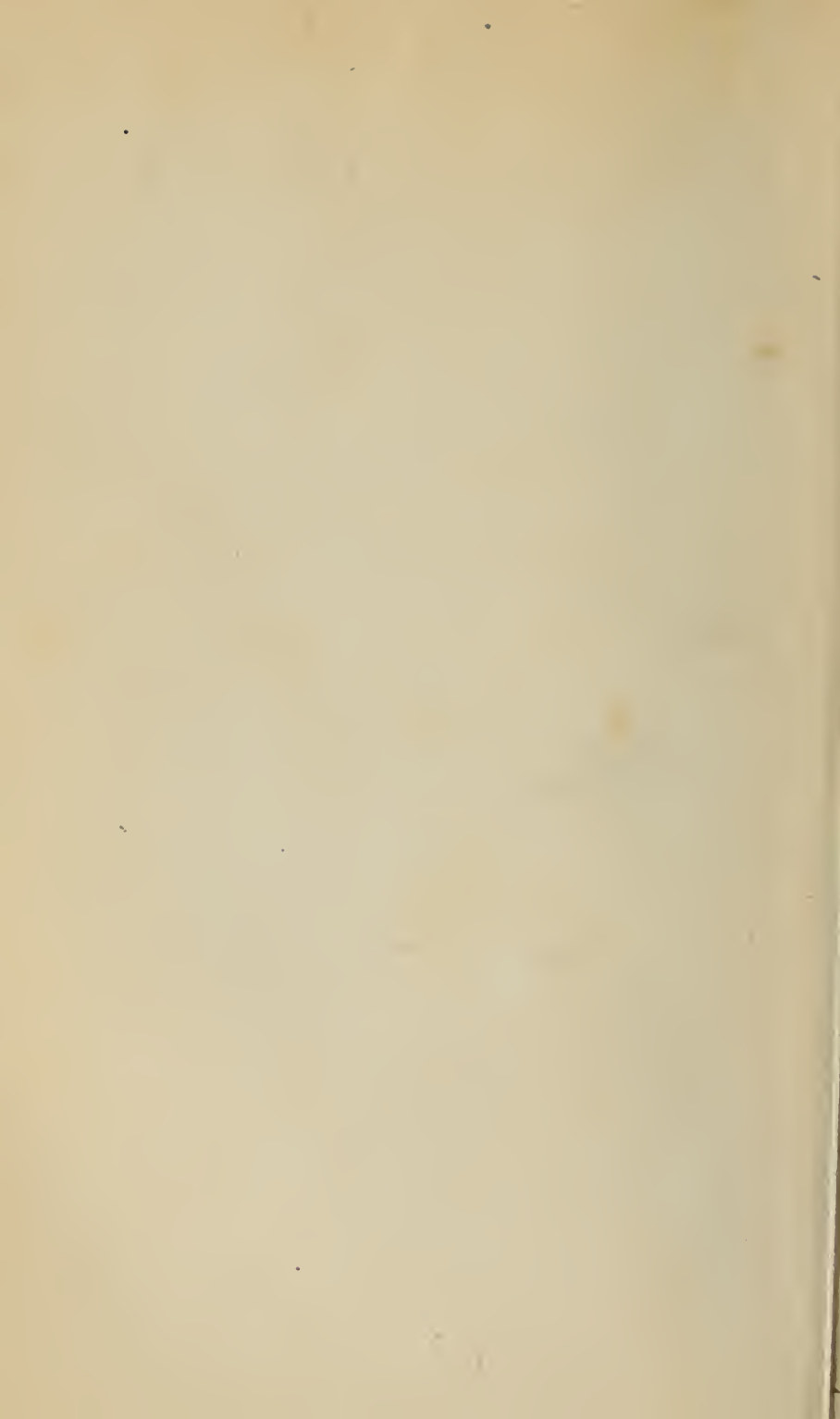
3 1761 06633860 9

R

Julien 1871

BLANCA.

NOVELLE

AF

H. F. EWALD. *12*

KJØBENHAVN.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN).

GRÆBES BOGTRYKKERI.

1878.

br151

VTB

0011259

FØRSTE KAPITEL.

Det var en solklar Dag i Vaar, fuld af det frembrydende Naturlivs bølgende Uro. Det gamle Under havde gentaget sig, af Død var kommen Liv; Jorden havde kastet sit Liglagen, de gjenopstandne Blomsteralfers Skare myldrede frem; Skovens Træer, hvis nøgne Grene saa længe havde skjelve i isnende Vinde, vuggede nu trygt deres svulmende og duftende Bladfylde i Solglandsen, og de muntre Sommergjester, Sangfuglene, som saa gaadefuldt forsvinde i Høst og ligesaa gaadefuldt atter indfinde sig i Vaar, havde fæstet Bo overalt, byggede Rede, næbbedes, kivedes, kviddrede eller sang jublende, i Skov og Krat, i det bølgende Græs og under den klare Himmel.

Ogsaa gennem de Dødes Have gik Vaarlivets Aandepuust. Paa Lendum Kirkegaard blinkede det i Morgenvinden viftende Græs over de sunkne Grave, hvor de Fattige og Forglemte havde fundet Hvile; men i de Riges Kvarteer, omkring Kirken,

prangede Guldregn og Rødtjørn, Sirenerne duftede, og Smaafuglene tumlede sig, som om de ved deres sprudlende Liv vilde udfordre Døden paa selve dens Enemærker. De omsusede kviddrende Dødens forskellige Mærkepæle, de tarvelige, forgængelige Trækors med de af Regnen halvt udvidskede Navne og de solide Gravstene, som stode prunkende bag deres stive Jerngittre, og hvis Indskrifter skulde bringe de Afdødes Navne og Beretningen om deres Dyder til kommende Slægter.

Op over det Hele ragede gamle Lendum Kirke med sit brede, stærke Taarn, sine Trappegavle og sine røde Mure, en af Tidens Tand haardt medtagen Gubbe, indtil den for et Par Aar siden var bleven fornyet og oppudset. Den havde betalt sin gjenvundne Ungdomskraft med Tabet af sin interessante Ærværdighed; men Menigheden kunde nu sidde luunt og trygt under dens stærke Hvælvinger, Præsten var stolt af den, og Værket geraadede Bygherren, den for et halvt Aar siden afdøde Kirkeeier, til største Ære.

Ham skyldtes ogsaa Forskjønnelsen af Kirkens Omgivelser, og at Lendum Kirkegaard tvert imod Landsbykirkegaardenes sædvanlige Skik, at minde om nedtrampede Fællede, lignede en yndig Have; men hvad, som nævnes kunde af Forskjønnelser og Forbedringer i Sognet, skyldtes ikke den hensovede Eier af Lendumgaard, den begavede, energiske, raadelystne Henrik Flemming? Næsten Alt, hvad der var udrettet der i Egnen til Befolkningens

Bedste, baade paa hans eget Gods og i Communen, hvorfor han ogsaa med Rette var havnet paa Hæderspladsen i Krogen ved Vaabenhuset, hvor Lendumgaards Eieres Gravsted fandtes, det eneste, som Kirken taalte i sin umiddelbare Nærhed.

Der laae han trygt, i Læ af Gudshusets helige Mure, midt imellem sin Farbroder, gamle Hans Flemming, hvis Arving han var bleven, og som for over tredive Aar siden var hensovet og havde efterladt ham sin herlige Eiendom, og sin Hustru, Sophie Hirt, der var død ti Aar før han selv. Ved deres Fødder hvilede fire Sønner, som alle vare døde i en ung Alder; thi, som Sognepræsten, gamle Jakob Grind, havde sagt ved Henrik Flemmings Baare, Intet i denne Verden maa være fuldkomment, og derfor havde det alvise Forsyn kun levnet Lendumgaards stolte og lykkelige Eier to Døttre, der vel tegnede til at gjøre Familien Ære, men som jo ikke vilde kunne opretholde og forplante Navnet.

Gamle Hans Flemming havde kun faaet en tarvelig Granitsteen paa sin Grav. Skjønnere var Fru Sophies Gravmæle, men det overstraaledes dog ganske af den anseelige og kostbare Marmorstøtte, som kneisede paa hendes Huusbondes Grav; thi den var et Æresminde, bekostet og reist ved Sammenskud fra Sognets Beboere og den Afdødes talrige Venner og Beundrere.

Hans Portrait var i Basrelief udhugget paa Gravmælet. Der havde man den dygtige og villie-

stærke Mands Træk for Øie og maatte tænke, at de fortræffeligt egnede sig til at gjengives i Marmor, saa haarde og faste vare Linierne i dette stolte Aasyn. Under det stod med gyldne Bogstaver hans Navn, hans Fødsels- og Dødsdag, den lange Liste paa hans Dyder som Menneske og Borger, og at taknemmelige Medborgere reiste ham dette Minde.

Morgensolens fulde Lys faldt just nu lige paa det, de gyldne Bogstaver glimrede og syntes at udskrige den Afdødes Fortjenester som «kjærlig Familiefader, de Fattiges Velgjører, enhver god, nyttig og ædel Idræts Beskytter og Fremmer,» og de to Sørgepile, hvis graagrønne Blade glindsede i Solen som Sølv, bøiede sig anerkjendende mod Æresstøtten, mens Fiolerne duftede ved dens Fod, skjulende sig blye under deres grønne Blade, som om de følte, at de ved denne Grav ikke vare paa deres rette Sted. En Stær, som sad paa Rygningen af Vaabenhusets Tag, lod sine skærende og hvislende Toner høre, som om den gjorde Nar af hele Stadsen, da den pludselig taug og flygtede paa sine rappe Vinger; der faldt Skygger over det solbelyste Gravsted, og to sørgeklædte Damer, kommende fra Sidegangen, traadte hen til Jerngittret og bleve staaende der i Taushed.

Den ene var en Dame til Aars med graasprængt Haar, markerede Træk og et Par mørke Øine, af hvilke der funkledede et hysterisk Blik. Paa hendes venstre Arm hang en lille Krands af blus-

sende og duftende Roser, som maatte være komne fra et Drivhuus, og hun lod sine Hænder hvile paa Jerngitteret, idet hun stirrede paa Æresstøtten med Taarer i Øinene, men som i Extase.

Den anden var en ung Pige, neppe atten Aar gammel, rank, velvoxen og med regelmæssige Træk, som mindede om Marmorportraitets paa Gravmælet, men i en blødere Form. Hendes lysebrune Haar var rigt, hendes Kinder havde en sund, frisk Farve, og hendes blaae Øine funkledede af Livslyst; hun saae ikke paa Æresstøtten, men efter Stæren, da den fløi.

«Ak Ellinor,» sagde den ældre Dame med et Suk, «i Dag vilde Din Fader fyldt sit tredsindstyvende Aar, om Gud havde ladet ham leve!»

Det vidste Ellinor Flemming; thi det var jo netop Foranledningen til, at de paa denne Dag vare vandrede til hendes Faders Grav; men Ordene ramte hende dog som en Bebreidelse, og hun saae noget skamfuld ud, idet hun svarede:

«Ja, Moster Sibylle, stakkels Fader blev ikke gammel!»

«Kald ham ikke stakkels,» udbrod Sibylle Hirt lidenskabeligt, «det passer ikke paa ham! O, hvilken Mand var han ikke hele sit Liv igjennem, lige til det Sidste! Han levede et herligt, daadrigt Liv og gik æret i sin Grav; nu nyder han sin Løn i Himmelen.»

Derom tvivlede Ellinor ikke; men dog rørte der sig adskillige Tanker hos hende, som hun ikke

turde udtale, allermindst til Sibylle Hirt, og derfor taug hun. Idet hun tilkastede sin Moders Søster et Blik, saaes der et Glimt i hendes Øine, som om hun studsede og forundrede sig over Noget; men derpaa lagde der sig dyb Alvor over hendes ungdommelige Træk, og hun hensank i Grublen.

Hun følte sig i dette Øieblik selv ilde tilmode ved, at hun fornam saa lidt til den stærke Sindsbevægelse, der fyldte Sibylle Hirts Øine med Taarer. Var det ikke utaknemmeligt, ja unaturligt, at hun stod kold og taareløs ved sin Faders Grav? Skyldte hun ham ikke Livet og mange Velgjerninger? Havde han ikke ladet hende faae en god Opdragelse og undt hende Alt, hvad hun kunde ønske sig, Legetøi i Overflod, da hun var lille, smukke Klæder og deilige Heste at ride paa, da hun blev ældre, ogsaa Legetøi, men af en kostbarere Art? Var der ikke blevet viist hende al mulig Omhu og ingen Forskjel gjort paa hende og hendes Søster Blanca, uagtet denne var den Ældste, og Blanca og ikke hun, havde været Faderens Øiesteen? Havde han ikke været stolt ogsaa af hende, og roest hende, naar han mente, at hun fortjente det?

Jo, svarede hun sig selv, naar hun gjorde ham til Behag, naar hun, stolt af sin Faders Rigdom og af den Anseelse, han nød, traadte dristigt op, gjorde Opsigt og blev beundret. Ak, hun mindedes i dette Øieblik kun altfor tydeligt, hvor ofte hun havde gjort sig skyldig i barnagtige Lapserier,

hun, men Blanca aldrig. Det Factum paatrængte sig hende nu, at naar deres Fader var ude med dem i Verden, eller naar Huset var fuldt af Gjester, da var Alt Solskin; men hvor tungt gik ikke Livet for dem til daglig! Hvor barsk, ukjærlig, nøieregnende havde han ikke ofte været mod sine Nærmeste og sine Undergivne, hvor skrækkeligt opfarende, saa at de havde levet som paa en Vulkan; og som en fjern Erindring viste sig for hendes Tanker hendes fromme, grædende, forskræmte Moder, som havde lidt grueligt under de pludselige Jordskjelv, der saa ofte havde rystet den huslige Lykke og forstyrret Freden paa Lendumgaard.

Det forekom hende selv underligt, at disse Alvorstanker nu kom over hende og greb hende saa stærkt; at gruble var visselig ellers ikke hendes Vane; men idet hun nu, mens hendes Moster aabnede Gitterlaagen og gik ind for at lægge sin Krands paa Graven, opgjorde Regnskabet mellem sig selv og sin Faders henfarne Sjæl, bestræbte hun sig dog for at tænke, at Feilen havde ligget hos hende selv mere, end hos ham. Hun havde vel været for barnagtig og tankeløs til ret at forstaae og vurdere sin Fader, hvem Alle beundrede, og hvis Hjerte havde slaaet saa varmt for hele Menneskeheden. Udmærkede Mænd, der offere sig for Samfundet, havde Moster Sibylle en Dag sagt til hende, ere sjeldent behagelige i det daglige Liv; og Blanca, ja hun havde altid formanet hende til Taalmodighed og Underkastelse, naar hun, der

fornam det samme varme Blod i sine Aarer, som fik hendes Fader til at bruse op, havde følt sig fristet til at gjøre Oprør.

Men her stødte hendes hurtigt arbejdende Tanker paa en ny Gaade. Hvoraf kom det, at Blanca, der altid havde forgudet sin Fader, medens han var i Live, efter hans Død næsten aldrig nævnede ham? Hvad var Grunden til, at hendes kjærlige og forstandige Søster, hvem hun lige fra sin Barn-dom af altid havde seet op til, hvis Aandsoverlegenhed hun stedse havde bøiet sig for, og hvis Væsen pleiede at være saa fast, klart og harmonisk, at hun i det sidste halve Aar var bleven saa besynderlig indesluttet, bitter og lunefuld?

Denne Tanke sysselsatte hende saa stærkt, at hun, da hun med sin Moster forlod Gravstedet, og de gik ned ad Kirkegaardens Laage til, sagde:

«Begriber Du Blanca, som ikke vilde med herud i Dag? Jeg troer ikke, at hun har været ved Faders Grav mere, end en eneste Gang.»

«Saa meget begriber jeg,» svarede Moster Sibylle, «at Blanca, som saa mange andre unge Piger i vore Dage, er bleven til et stakkels Nervedyr. Jeg havde hende for i Morges og spurgte hende, hvad der gik af hende, siden hun, der dog elskede sin Fader saa høit, ikke vilde gaae med til hans Grav paa hans Fødselsdag, og hvad troer Du, at hun svarede? At hun ikke kunde taale at tænke paa Døden! Døden og Alt, som mindede hende om den, gjorde hende syg, sagde hun.»

«Ja,» svarede Ellinor, «det har hun sagt lige siden den Nat, da Fader døde, og hun var alene hos ham; hun siger, at det var meget slemt, og at hun ikke kan taale at tænke derpaa.»

«Hvorfor kaldte hun da ikke paa os Andre, da det kneb?» udbrød Sibylle Hirt heftigt. «Jeg skulde have staaet ved Din Faders Leie i hans Dødsstund, jeg vilde saamænd ikke tabt Hovedet og skreget op, som Christen siger, at hun gjorde. Havde jeg havt nogen Anelse om, at Enden var saa nær, skulde jeg nok bleven paa min Post; men jeg havde vaaget i fire Nætter og kunde ikke mere. Nu angrer det mig bittert; det vilde have været mig, vistnok en smertelig, men dog dyrebar, Erindring at have lukket Din kjære Faders Øine.»

Hun sagde dette med Lidenskab og et sværmerisk Blik. Der viste sig atter dette Glimt af Forundring i Ellinors Øine, som havde ladet sig see, da Moster Sibylle oppe ved Graven bebrejdede hende, at hun havde kaldet sin Fader «stakkels»; hun blev atter stum og saae ned for sig med et Smil; thi hvor barnagtig hun end var, saa havde hendes kvindelige Instinkt dog for længe siden aabnet hendes Øine for den Kjendsgjerning, at hendes Mosters Følelser for hendes Fader meget lignede en brændende Kjærlighed.

Deri tog hun ikke feil. Sibylle Hirt havde elsket Henrik Flemming fra første Færd af; det havde været hende en bitter Skuffelse, at han havde foretrukket hendes yngre og smukkere Søster for

hende. Hun havde meent og mente endnu, at han havde grebet feil; nu og da viste denne mørke Plet paa hendes Sjæl sig, hendes strenge Bedømmelse af hendes afdøde Søster, hendes Fortrydelse over, at Søsteren ikke havde forstaaet sin Mand, ikke formaaet at hæve sig op til ham, ikke forstaaet at tage ham paa den rette Maade.

Naar dette kom frem, saa vakte det Døttrenes Vrede, og de værgede for deres kjære Moders Minde. De erkjendte begge, at de skyldte deres Moster Taknemmelighed for den moderlige Omhu, hun havde viist dem fra den Dag af, da hun paa deres Faders Indbydelse var kommen til Lendumgaard og havde paataget sig at styre hans Huus; men hun sank i deres Agtelse fra det Øieblik af, at de fik Øinene op for, hvorledes det saae ud i hendes Hjerte, og de vare ikke tilbøielige til at beundre den sjeldne Trofasthed, hvormed Sibylle Hirt trods alle Skuffelser havde bevaret sin Ungdoms første, sit Livs eneste Kjærlighed. Aldrig havde hun sagt et bittert Ord om Henrik Flemming. Uagtet han aldrig havde gjengjeldt hendes Følelser, ja maaskee ikke engang vidst, at de vare til, var han dog vedbleven at være hendes Livs Afgud, og var det vel snarest i endnu høiere Grad nu, efter hans Død, da han stedse stod for hende i en forklaret Skikkelse.

Tanken om Moster Sibylles ubehagelige Præensioner i den Retning gjorde Ellinor kruset i Hovedet. Hun slog med Nakken og gik hurtigt

hen ad Landeveien, som de nu havde naaet, da Moster Sibylles Stemme lød skarpt bag hende og sagde :

«Løb dog ikke saadan! Jeg taber Veiret. Hvad jeg vilde sige — hvis det ikke bliver bedre med Blanca, saa sender jeg Bud efter Doctoren og lader ham give hende nogle Jernpiller, eller noget andet af dette nervestyrkende Stads, som vi i mine unge Dage ikke kjendte og aldrig trængte til; hun saa elendig ud i Morges og var saa hvid i Ansigtet som en kalket Væg.»

«Skriv til Albert,» sagde Ellinor, «og bed ham see ud til hende!»

«Saamænd,» svarede Moster Sibylle, «naar han er her, faaer hun dog Couleur i Kinderne; men sidste Gang blev det ellers ikke til det Gode; ogsaa hendes Kjæresteglæder forbittres hende ved de mange sære Indfald, hun har.»

«Hvad var der da egentlig i Veien?» spurgte Ellinor, «jeg mærkede jo nok, at der var en Kurre paa Traaden, men jeg kunde ingen Forklaring faae af Blanca.»

«Aa,» svarede Sibylle Hirt med et foragteligt Smil, «det var ikke Andet, end at hun vil have Lendumgaard solgt! Hun holder ikke af at være her — hvad synes Du?»

«Det maa jeg da have en Stemme med i,» sagde Ellinor med Selvfølelse.

«Naturligviis,» svarede Moster Sibylle, «og naar hun ikke vilde rykke ud med Sproget til Dig,

saa kan Du deraf skjønne, at hun indseer, at hun ikke kan drive sin Krig igjennem. At tænke sig, at hun kaster Vrag paa sit Fædrenehjem og paa en Ejendom, som Lendumgaard, hvis Herligheder der ikke er Mage til i hele Amtet! Albert Leo er nu heldigviis en fornuftig Mand; han vil aldrig gaae ind paa saa vild en Idee, og han har Been i Næsen; Blanca løber ikke med ham; blot jeg kunde sige det Samme om Fjelstrup! Veed Du hvad, Ellinor,» vedblev hun efter et Øiebliks Pause og i en tøvende Tone, «det undrede mig i Grunden lidt, at Din Fader valgte Fjelstrup til Curator for Eder.»

«Hvorfor det,» udbrød Ellinor og saae op; «Fjelstrup er en herlig Mand og var Fader umaadelig hengiven.»

«Sandt nok,» svarede Sibylle Hirt forbeholdent og lige som med et Spor af Jalousi i Tonen, «men Fjelstrup er trods al sin Elskværdighed holdningsløs, og han nyder ingen videre Anseelse; han er heller ikke nogen dannet Mand. Jeg havde unegtelig ventet, at Din kjære Fader vilde truffet et andet Valg, for Exempel Kammerherre —.»

I det Samme lød der Vognrummel bag dem, saa Sibylle Hirt pludseligt brød af, vendte sig om og til sin Overraskelse saae, at den Mand, hun havde været i Færd med at bryde Staven over, var lige i Hælene paa hende. Ja, det lignede ham, at komme farende, naar man mindst ventede ham; havde han havt nogen fiin Følelse, vilde den sagt

ham, at han netop ikke burde komme paa denne Dag for at gjesterere paa Lendumgaard fra den tidlige Morgenstund.

Nu holdt Vognen; en graa, bulet Hat blev svinget og en fuldtonende Røst, som havde en sympathetisk og hjertelig Klang, tilraabte dem sit: Godmorgen! Jo, det var Niels Fjelstrup i egen Person, generende ligefrem, ubehagelig sikker paa at være velkommen; han lignede rigtignok ikke en Kammerherre, allermindst den fine Kammerherre Helmstedt, til hvem Sibylle Hirt nylig havde sigtet, og som i hendes Tanker vilde været et Mønster paa en Curator; men trods disse antipathiske Følelser, gjengjeldte hun dog Niels Fjelstrups Morgenhilsen med et Smil, og da han sagde:

«Kan De see, at vi huskede Dagen! Vi komme fra Kirkegaarden; min Kone var derinde og lagde en Krands paa Graven», svarede hun:

«Det var smukt af Dem!»

Men Ellinor var allerede ved Vognen og trykkede Niels Fjelstrups Hustrues, Fru Evas, Haand. Det var et varmt Haandtryk, hun fik, og et Smil som en Solstraale lyste hende i Møde fra hendes moderlige Venindes smukke, livsglade Ansigt. Man skulde ikke ved at see Fru Eva gjette, at hun var sex og fyrgetyve Aar, kun fjorten Aar yngre end hendes Ægtefælle og Moder til sex Børn; men Niels Fjelstrups eget djærve Aasyn havde det samme Præg af Livsglæde; kun tydede Blikket i hans livlige, udtryksfulde blaae Øine paa mindre

Sindsligevægt og paa et mere sangvinsk Temperament.

Der var imidlertid en tredie Person paa Vognen, en ung Mand, som sad ved Siden af Fru Eva; thi Niels Fjelstrup var selv Kudsk. Han lod Pidsken synke, vendte sig om og forestillede den Fremmede, idet han sagde:

«Hr. Richard Astrup, vor Gjest nu allerede i en Uge. Han er paa Reise for at see sig om, og jeg stod paa, at han ikke burde forlade Elkjær uden at have seet det Bedste og Skjønneste, vi have her paa Egnen, nemlig Lendumgaard.»

«Hr. Astrup skal være os velkommen,» svarede Frk. Sibylle stift og formelt, idet hun tog den unge Fremmede skarpt i Øiesyn.

Han syntes temmelig forlegen, saae først paa Ellinor, saa paa Sibylle med et spændt Blik og skiftede Farve, idet han hilste. Dog hilste han med Belevenhed; han var net klædt; men der var dog noget Jevnt, Fordringsløst ved hans Ydre, og hans sunde, solbrændte Ansigtifarve tydede paa, at han var Landmand. Hans Ansigtstræk vare temmelig regelmæssige, Udtrykket i hans store mørkegraae Øine blidt, frygtsomt, næsten barnligt, og hans smukke, silkebløde, brune, krøllede Haar var ganske i Harmoni dermed.

Ellinor følte sig underlig berørt, da han nu atter fæstede sit Blik paa hende og denne Gang mere vedholdende. Nu syntes hun, at det første Indtryk af Barnlighed var veget for et andet og

dybere. Hun blev lidt rød, trak Øinene til sig og vendte sig brat fra Vognen, som om hun var ærgerlig over, at Synet af den unge Fremmede havde betaget hende og bragt hende ud af Fatning.

«Kjør nu op paa Gaarden,» sagde Frøken Sibylle; «vi skyde Gjenvei ad Stien og ville maaskee være der, før De.»

«Vel, vel!» raabte Fjelstrup, slog et Smæk med Tungen, og hans raske Heste satte sig i Bevægelse, mens Sibylle Hirt og Ellinor Flemming forlode Landeveien og gik videre ad den smukke Sti, som fra Lendum By over Markerne førte til Lendumgaards Have. Ellinor vendte sig dog een Gang om og saae efter Vognen; hun havde den Ærgrelse, at Hr. Astrup gjorde lige som hun; han havde ogsaa vendt sig om og saae efter hende, saa at deres Blikke endnu engang mødtes.

ANDET KAPITEL.

I Niels Fjelstrups Lovpriisning af Lendumgaard var der ingen Overdrivelse, det skønnede Richard Astrup mere og mere, jo nærmere han kom det smukke Herresæde. Han havde allerede beundret den Strækning af Lendumgaards prægtige Skove, som de vare kjørte igjennem paa Veien fra Elkjær, inden de naaede Lendum By. Nu havde han den frodige Græsvegetation og den mørkegrønne, allerede høie og bølgende Rug paa Gaardens Marker for Øie og maatte indrømme Niels Fjelstrup, som ideligt opfordrede ham til at beundre, at alt dette vidnede om en ualmindelig frugtbar Jordbund og en usædvanlig høi Kultur.

«Men bi nu, indtil vi komme op paa Gaarden!» sagde Fjelstrup begeistret, idet han slog et Knald med Pidsken, og hans to Brune med Lynets Fart førte den lette Vogn ind i den brede, skønne Lindeallee, som førte op til Hovedbygningen, hvis røde Façade de allerede skimtede.

Niels Fjelstrup havde ikke behøvet at opildne sin Gjests Begeistring. Han forstod sig paa de Ting og kunde lige saa godt, som hans Vært, vurdere en Skovbestand, Græs, Korn og Kvæg. I en heel Uge havde han hver Dag maattet høre om Lendumgaard, dens Vidundere og de to unge, elskværdige Eierinder af den hele Herlighed. Han havde været en taknemmelig Tilhører og syntes levende at interessere sig for dette i hans venlige og livlige Værts Mund uopslidelige Emne; men da det kom til Stykket, og Niels Fjelstrup vilde gjøre Alvor af sin gjentagne Gange bebudede Hensigt, at kjøre ham til Lendumgaard, for at han selv kunde see, saa havde han, som Fjelstrup udtalte det for sin Hustru, trykket sig som en Hare, undskyldt sig med, at han ikke var vant til at færdes i de Stores Huse, og at han frygtede for, som en Vildfremmed, at komme til Uleilighed, da Familien havde Sorg; men Niels Fjelstrup havde med sit muntre Lune feiet alle disse Indvendinger til Side, han havde maattet give sig, og nu var han der.

Vognen rullede omkring Springvandet i Gaarden og holdt ved den smukke Steentrappe. Staldkarlen kom løbende for at tage mod Hestene, men ellers viste der sig Ingen. De steg af Vognen, og mens Fru Eva gik op for at søge Blanca Flemming, blev hendes Mand staaende med Richard Astrup, for at denne kunde betragte og beundre Hovedbygningen, hvis skjøne Façade havde viist sig saa imponerende for dem, da de fra Lindealleen

kjørte ind paa den store aabne Plads omkring Springvandet.

Det var en anseelig Bygning paa to Etager, opført af røde Muursteen i Renaissance-Stilen med Sandsteenscarnisser og Indfatninger til Vinduerne; den havde et høit Taarn ved den ene Gavl, et lavere ved den anden. Dimensionerne vare store, Forholdene skjønne, der var ingen Overlæsning med Zirater. Bygningen gjorde et løftende Indtryk ved sin ædle Simpelhed, uagtet der kunde indvendes imod den, at Stilen ikke var korrekt holdt.

Richard Astrup reiste imidlertid ingen Indvendinger; han stod stum og hensunken i Betragtning; endelig sagde han:

«Hvor gammelt er dette skønne Slot?»

«Rigtig!» udbrød Fjelstrup fornøiet, «der sagde De i eet Ord mere, end De kunde sagt i en lang Lovtale; det er intet Huus, men et Slot, og som det staaer der, er det Bygherrens eget Værk; thi uagtet en Architect leverede Tegningen, forandrede Flemming den efter sit eget Hoved, og trods Alt, hvad de Kyndige snakke om Stilen, saa er det dog vist, at det er en deilig Bygning, og at man ikke kan see sig mæt paa den; men det er sandt, De spurgte, hvor gammelt Huset er? Akkurat lige saa gammelt, som jeg er her paa Egnen, nemlig ti Aar. Det blev fuldført samme Aar, jeg købte Elkjær og flyttede hertil, og det blev indviet just paa denne Dag, Flemmings Fødselsdag, ved et fyrsteligt Gilde, det første, jeg var med til paa

Lendumgaard; og havde De været med til det, vilde De gjort store Øine. Ingen Mand, jeg har kjendt, forstod at give den store Herre og den elskværdige Vært, som Henrik Flemming; men hvad forstod han ikke?»

De gik nu op ad Trappen, Niels Fjelstrup aabnede den svære, skjønt udskaarne Egetræes Dør, og de traadte ind i Forhallen. Uagtet Richard Astrup var forberedt paa at see noget Skjønt, følte han sig dog overrasket og standsede brat; han havde ikke, det han mindedes, seet noget Lignende. Hallens ualmindelige Høide, de skønne Egetræes Paneler med deres udskaarne Zirater og de deri indfattede Malerier, det udskaarne Loft med sine forgyldte Zirater, de to mægtige Kandelabre, som stode ved Indgangsdøren til Salen, det magiske Lys gjennem de farvede Ruder, alle Enkelthederne samlede sig til eet skjønt og harmonisk Hele og gjorde et overvældende Indtryk. Der fandtes ingen vanzirende Knager til at hænge Tøi paa, thi Garderoberne vare i to mindre Cabinetter til begge Sider, blot to Bænke af smukt udskaaret Egetræ og ganske svarende til Panelernes Stiil. Intet forstyrrede Virkningen, og den blev for Richard Astrups Vedkommende endogsaa uventet stærk, thi han blev ganske bleg.

«Ikke sandt,» sagde Niels Fjelstrup, «det er lige som om man traadte ind i en Kirke? Der er dem, der mene, at denne Forhal er for høitidelig og skjøn som Indgang til et Privathuus; men deilig

er den, og hvor stor Fortjeneste end de, der forestod Arbeidet, have af Udførelsen i Enkelthederne, saa er Ideen dog ogsaa her Henrik Flemmings og Æren hovedsagelig hans.»

«I Sandhed,» udbrod Richard Astrup med usikker Røst, som om han følte sig stærkt rystet, «han maa have været en ualmindelig Mand!»

Niels Fjelstrup saae overrasket paa sin unge Ven. Vistnok vare disse Ord som talte ud af hans eget Hjerte, men den stærke Sindsbevægelse, hvori de bleve sagte, forundrede ham.

De gik nu ind i den store Havesal. Dens Rummelighed, Høide og rige Udstyrelse svarede ganske til de Forventninger, Forhallen havde vakt.

«Her seer De Riddersalen,» sagde Niels Fjelstrup saa stolt, som om det var hans eget Huus, han viste frem, «og der har De Ridderen selv!»

Med disse Ord pegede han paa et stort Maleri, som hang paa Sidevæggen; det var Henrik Flemmings Portrait i Legemsstørrelse. Hans anseelige Skikkelse var afbildet i Jagtdragt, med Bøssen over Skulderen, staaende i den grønne Skov.

«Ja, ja,» sagde Niels Fjelstrup, «det ligner ham paa et Haar, men han seer noget barsk ud og har ikke det elskværdige Smil, der klædte ham saa godt. Det er egentlig underligt, at han lod sig male i Jagtdragt, for nogen passioneret Jæger var han ikke; men det kunde komme over ham, især naar han fik disse mærkværdige Anfald af Tungsind, der undertiden plagede ham. Saa tog

han Bøssen paa Nakken, gik ud i Skoven og blev borte til den mørke Nat.»

Richard Astrup stod og betragtede Portraitet. De regelmæssige, faste Træk og de kolde, graae Øine, som stirrede paa ham med et mørkt, bydende Blik, syntes at fængsle ham dæmonisk, og han kunde længe bleven staaende paa samme Plet, hvis ikke den klirrende Havedør, som blev aabnet, havde vækket ham af hans Grublen.

Det var Sibylle Hirt og Ellinor, der traadte ind fra Haven, den Sidste blussende af den hurtige Gang. Hun hilste blot flygtigt paa Herrerne og gik raskt gennem Salen ud i Forhallen, idet Richard Astrup fulgte hendes lette Skikkelse med Øinene, men Frk. Sibylle tøvede et Øieblik og sagde :

«Naa, saa De kom dog først! Men hvor er Deres Kone?»

«Her er jeg saamænd,» sagde Fru Eva, som i det Samme smilende traadte ind fra Dagligstuen. «Vi fandt Huset tomt; Blanca er gaaet ud at spadserere.»

«Hun kommer vist snart,» svarede Frk. Sibylle, «hun pleier ikke at gaae lange Toure; men gaa nu med mig op paa mit Værelse og lad os hvile os et Øieblik der. Vi spise Frokost om en halv Time,» føjede hun til, idet hun vendte sig til Herrerne og gik derpaa med Fru Eva.

«Død og Pine, det er sandt,» udbrød Niels Fjelstrup, da Damerne havde fjernet sig, «der er

Noget, jeg nødvendigviis skal tale med Star om; det er Godsforvalteren. Jeg vil nytte Tiden og løber et Øieblik over til ham. Lad imens, som om De var hjemme; gaae ind i Dagligstuen, eller see Dem om i Haven; jeg skal snart være her igjen!»

Richard Astrup valgte det sidste Alternativ; han gik ud i Haven og vandrede med sænket Hoved og i dybe Tanker henad en gruusbelagt og smukt revet Gang, som førte ind i et Buskads. Han offrede hverken de smukke Anlæg, eller det rige Flor af Foraarsblomster, et Blik og befandt sig, uden at vide hvorledes han var kommen derhen, i en smuk Allee af Lindetræer, hvis friske, halvt udfoldede Blade fyldte Luften med deres Duft, da en ung Dame fra en Sidegang traadte ind i Alleen og pludseligt stod for ham.

Han gjettede strax, at det maatte være Blanca Flemming. Hun var, ligesom hendes Søster, klædt i dyb Sorg; hun havde, ligesom Ellinor, en rank Holdning og en yndefuld, let Gang, men dertil indskrænkede Ligheden sig ogsaa. Hendes Skikkelse var mere udviklet og fyldigere, hendes Ansigtstræk finere udmeislede. Hendes Pande var høiere, end Ellinors, hendes Næse ikke lige, som Søsterens, men fint bøiet, Læberne mindre fyldige og Hagen havde en fastere, strengere Form. Her var nogen Lighed med Faderen, hvis Portrait Richard Astrup nylig havde studeret saa grundigt, men dog erindrede hun ham mere om Frøken Sibylle, thi hun lignede sin Moder meest, og denne

Lighed viste sig ogsaa i det ravnsorte Haar og i de store, mørkebrune Øine. Hendes Hud var blændende hvid, og den sorte Dragt og det sorte Slør, hun bar over Hovedet, gjorde hendes Ansigts Blegthed endnu mere iøinefaldende.

Richard Astrup tænkte dog, at hendes Søster Ellinor var smukkere; men alligevel følte han sig underligt greben af det rene, sjælfulde Blik, der lyste ham i Møde fra disse mørke, straalende Øine. Det var tungsindigt; der laae ligesom en dulgt Angst paa Bunden af det; men efterhaanden forandredes Udtrykket. Hun saa ufravendt og studsende paa ham, mens han hilste, nævnede sit Navn og fortalte, hvorledes og med hvem han var kommen til Lendumgaard, indtil hun med et elskeligt Smil, der gav hendes Aasyn en henrivende Ynde, rakte ham Haanden og sagde:

«De er velkommen!»

Hendes Stemme var dyb, fuldtonende og havde en sympathetisk Klang. Tonefaldet gav de faa og simple Ord, hun udtalte, en eiendommelig Vægt, saa at han overrasket saa paa hende. Det samme elskelige Smil og velvillige, men forskende Blik lyste ham i Møde og fuldendte hans Forvirring.

«De kommer altsaa fra Elkjær,» sagde hun, idet de fulgtes ad op ad Gaarden til; «er De en god Ven af Fjelstrups?»

«Det tør jeg for saa vidt ikke sige,» svarede han, «som vort Bekjendtskab er temmelig flygtigt. Jeg traf Hr. Fjelstrup ved det sidste Landmands-

møde og har siden ikke seet ham, førend vi forleden Dag tilfældigviis mødtes paa Gjestgivergaarden i Dalby. Jeg er nemlig en hjemløs Fugl, for Øieblikket paa Reise for at see mig om efter en Landeiendom. Hr. Fjelstrup indbød mig strax til sit Hjem, jeg tog med til Elkjær og har nu været der i en Uge. Den Gjestfrihed, de gode Menneſker have viist mig, er overordentlig, og jeg har aldrig før været i noget Huus, hvor jeg har befundet mig saa vel.»

«Det forundrer mig ikke at høre,» sagde Blanca; «der gives ikke mange Menneſker saa elskværdige, som min kjære Curator og hans Hustru. Som de vise sig, saa ere de virkelig, ja, de vinde ved nærmere Bekjendtskab, og er det ikke meget sjeldent?» føiede hun til med et tungsindigt Smil.

«Jo,» svarede Richard Astrup og slog Øinene ned for det underligt dybe Blik, som mødte hans, og i hvilket han igjen saae et Glimt af det, han ikke ret vidste, om han skulde betegne som Sorg, eller Angst.

Under en temmelig afbrudt Samtale nærmede de sig Hovedbygningen; det var hende, der holdt den i Gang, og han forundrede sig over hendes Imødekommen og Livlighed; thi han havde paa Elkjær hørt saa meget om hendes Indesluttethed og den Ufølsomhed, hvori Sorgen over hendes Faders Død havde nedsænket hende.

Hun førte ham ikke til Hovedindgangen, men

til Verandaen ved den vestre Gavl, gennem hvilken de kom ind i den daglige Spisestue. De traf de Andre samlede og i Færd med at gaae til Bords. Blanca bød Fjelstrup og hans Hustru hjerteligt velkommen og sagde derpaa med en Livlighed, som forundrede dem Alle:

«Som I see, opdagede jeg Hr. Astrup i Haven og har allerede gjort hans Bekjendtskab. Aa, lad mig lave Kaffen i Dag, Moster! Jeg spiser dog Ingenting, og saa har jeg Noget at bestille.»

Det Sniil, hvormed hun sagde dette, mindede om gamle Dage, da hendes Fader endnu var i Live, hun selv lavede Kaffen til ham og rakte ham hans Kop. Det var nu længe siden, at et saadant Sniil var bleven seet paa Blancas Læber, og at hun havde lagt nogen Glæde for Dagen ved at see et fremmed Ansigt. Sibylle Hirt saae forundret paa hende og sagde:

«Som Du vil, mit Barn! Det fornøier mig virkelig, at Du igjen faaer lidt Lyst til Huuslighed.»

Richard Astrup havde strax ved Indtrædelsen følt sig slaaet af den forfinede Smag og det comfortable Hygge, som herskede ogsaa i Udstyrelsen af dette Værelse. Bordet var overflødigt besat og skinnede af Sølvtoi; en Tjener i et stadseligt Livrée vartede op, hurtigt, belevent og i Taushed. Det var, ligesom om den afdøde Eiers myndige Aand og strenge Øie endnu hvilede over det Hele, og Maskineriet, trods Mesterens Forsvinden, gik sin

vante Gang ved de Fjedre, han i levende Live havde sat i Bevægelse. Dog havde Sibylle Hirt nogen Fortjeneste deraf; thi hun syntes at sætte en Ære i, at Alt i Huset skulde gaae ganske, som da hendes Svoger levede. Hun holdt ogsaa hans Arbeidsværelse ganske i samme Stand, som han havde forladt det, og hun var i sit Indre fortørnet paa Blanca, som ikke syntes at paaskjønne den Pietet, hun viste hendes Faders Minde; men hvem kunde blive klog paa Blanca?

Hvad Richard Astrup angaaer, da var hans Væsen forlegent, som om han befandt sig i en uvant Sfære og følte sig overvældet af den Luxus, der omgav ham. Niels Fjelstrup derimod teede sig, trods al sin Jevnhed, ganske som om han var hjemme.

«Det var da ogsaa fordømt uheldigt,» sagde han, «at Star skulde faae det Indfald at reise bort i Dag; han ventes ikke hjem førend i Morgen Aften.»

«Det tager jeg mig ikke nær,» svarede Fru Eva med et Smil; «saa beholde vi Dig hos os og faae ingen Rynker at see i Din Pande.»

«Saamænd,» sagde Fjelstrup, «Star og jeg, vi komme jo altid op at nappes; jeg synes ogsaa, at han med Aarene er bleven mere og mere bidsk, heelt umedgjørlig.»

«De glemmer,» sagde Sibylle Hirt tilrettevisende, «at Star har tjent Familien med en sjelden

Troskab næsten hele sin Levetid; en gammel og tro Tjener maa man regne Noget til Gode.»

«Ogsaa, at han teer sig som Herre?» spurgte Fjelstrup. «At reise bort uden Varsel og det paa en Mindedag, som denne, der burde være ham dyrebar saa længe han lever, det er rigtignok smukt!»

«De har Ret,» sagde Sibylle angerfuldt, «det var tankeløst af mig endogsaa blot et Øieblik at glemme det.»

«Ja, hvilken herlig Dag var denne ikke for os endnu i Fjor,» udbrød Fjelstrup bevæget. «Aldrig har jeg seet Flemming saa livlig og elskværdig, eller hørt ham tale saa skjønt. Da stod han for os i sin fulde Kraft; hvem skulde dog tænkt, at det lakkede ad Enden? Men lad os holde fast paa Erindringen om ham, som han var den sidste Fødselsdag! Husker De, Blanca, hvor smukt han svarede paa den Skaal, Kammerherre Helmstedt udbragte for Dem og Ellinor?»

Fjelstrup vendte sig om mod Kaffebordet, hvor Blanca nylig havde staaet; men Pladsen var tom; hun havde forladt Værelset.

«Hun er væk,» udbrød han; «jeg skulde da ikke have kysset hende af Stuen ved at tale saa bevægeligt om hendes Fader?»

«Formodentlig,» sagde Sibylle skarpt; «Blanca taaler ingen Ting mere; jeg forstaaer mig ikke paa hende; jeg har opgivet Evret. Tænk, hun sætter aldrig sin Fod i Havesalen, og jeg troer Grunden

er, at hendes Faders Portrait hænger der, og at hun ikke kan taale at see det.»

«Herregud, stakkels Blanca!» udbrød Fru Eva; «men det er da Synd at blive vred paa hende for det.»

«Men De, Ellinor,» sagde Fjelstrup, «De er ikke saa skrøbelig af Dem, vel? De kan med mig glæde Dem ved at tænke paa i Dag for et Aar siden og erindre Deres Fader, som han den Dag var?»

Ellinor skiftede Farve og saae ned for sig, men fattede sig dog hurtigt og svarede:

«Jeg gjør mig Umage derfor; men det lykkes mig ikke altid, for det kan jo ikke negtes, kjære Hr. Fjelstrup, at naar Fader en Dag havde været rigtig glad, saa blev han gjerne forfærdelig melanolsk den næste; og det hændte netop i Fjor; men det saae De ikke Noget til.»

«Jamen jeg veed det nok,» svarede Fjelstrup; «men det slaaer jeg en Streg over; naar man tænker paa sine kjære Afdøde, saa bør man glemme de mørke Sider af deres Liv og blot huske de lyse.»

«Og især,» udbrød Moster Sibylle med et opadvendt Blik, «erindre, at hvor de nu ere, der gives intet Mørke, men kun Lys, Herlighed og Glæde!»

Der blev et Øieblikks Taushed i Stuen; saa sagde Fru Eva:

«Hvad Blanca angaaer, saa er en Tanke falden

mig ind, som jo ligger saa nær; hun har formodentlig arvet sin Faders Hang til Melankoli, og det er nu kommet til Frembrud.»

«Der var Du klogere, end os Andre, Eva,» sagde Fjelstrup; «ja, saadan hænger det formodentlig sammen. Blot jeg havde varet min Mund før! Hun saae mig ud til at være i ualmindelig godt Humeur i Dag, den kjære, stakkels Blanca, og nu har jeg gjort det sort for hende igjen!»

«Det skal De saamænd ikke tage Dem saa nær,» sagde Moster Sibylle. «Hvis De levede hver Dag sammen med Blanca, saa vilde De snart indsee Umuligheden af at vare sig. Blanca er forskruet; det er saa mange unge Piger i vore Dage. Deres Udvikling forceres for tidligt, de læse for meget, tænke for meget, musicere for meget; Hjernen anspændes for stærkt, og Legemet svækkes, just mens det skulde have Ro til at udvikle sig; det Samme kan da ellers siges om Drengene. Et Barn, som er tolv Aar gammelt, har jo læst flere Romaner, end et voxent Menneske paa tyve i min Ungdom. Blanca har slugt en umaadelig Mængde Bøger.»

«Aa, det har hun saamænd ikke taget Skade af,» svarede Fru Eva. «Hun har ikke noget svagt Hoved; hun læser heller ikke i Flæng; hvem der vidste saa meget, som hun! Hvor mange Kilder til Nydelse har hun ikke i sine Kündskaber! Naar jeg hører Blanca tale med lærde Folk, saa skam-

mer jeg mig over, saa uvidende jeg er, kjære Frøken Hirt!»

«Du er klog nok, som Du er,» svarede Fjestrup humoristisk; «vidste Du saa meget, som Blanca, saa vilde der intet Udkomme være med Dig, og Dit Selskab vilde ikke falde i min Smag; med mindre Du kunde bære Dig ad som hun, der aldrig praler med sine Kundskaber; men jeg maa ellers give min Kone Ret,» vedblev han, idet han vendte sig til Sibylle Hirt, «jeg har aldrig mærket til nogen Forskruethed hos Deres Søsterdatter, men kun ved enhver Leilighed seet, at hendes Evner paa det Skjønneste ere udviklede. Hun er ualminde- lig begavet, det er Tingen, og hvor Evnerne ere der, bør de tilfredsstilles ved at bruges.»

Richard Astrup havde forholdt sig ganske taus under Maaltidet; han lod til at være forstemt, og det var ham aabenbart en Lettelse, da Alle reiste sig, og de gik ind i Dagligstuen.

Der fandt de Blanca; hun stod ved det aabne Vindue og stirrede ud i Haven; men da hun vendte sig og saae Astrup, nærmede hun sig ham strax, og kort efter sade de fordybede i Samtale ved det runde Bord, som stod midt i Stuen, bedækket med Bøger, Billedværker og Aviser. Hun mærkede til sin Glæde, at han var vel bevandret i den skjønnne Literatur; men han havde et Fortrin for hende, han havde reist og seet fremmede Lande. Det kom for Dagen, da de taledes om den engelske Romanliteratur, især om Walter Scott. Han havde

været paa Sir Walters skønne Herresæde, Abbotsforth, og seet mange af de Egne, som ere Skuepladse for Handlingen i hans Romaner.

Derom fortalte han saa livligt, naturligt og smukt, at Ellinor følte sig draget ind i Tryllekredsen. Hun satte sig ved Blancas Side, hørte til i Taushed, og begge vare de saa fængslede af det Maleri, Richard Astrups Skildringer oprullede for deres Indbildningskraft, at de afslog at følge med de Andre ned i Høsegaarden, som levende interesserede Eva Fjelstrup, hvortor hun sjældent undlod at besøge den, naar hun kom til Lendumgaard.

«Høsehuset er Pinedød værd at see, et reent Palais,» sagde Fjelstrup; «og der skal De see Racer, Astrup!»

«De ere væk, i Skotland, lad dem blive der!» sagde Sibylle Hirt, og saa gik de.

Ja, de vare i Skotland; men hvor interessant end denne Reise i Tankerne var, saa var det dog især Fortællerens Personlighed, som gav Reisen dens Ynde. Hans milde, rolige Væsen virkede velgjørende paa Blanca og paa Ellinor med stedse stærkere dragende Magt. Efterhaanden som hans Forlegenhed tabte sig, kom det for Dagen, at der bag hans Fordringsløshed stak alt Andet, end Tomhed, og da de en halv Time efter spadserede sammen i Haven, gik Samtalen saa livligt mellem dem, som om de havde været gamle Venner.

Da de havde naaet et Lysthuus i Udkanten af Haven og taget Plads der, bleve de forstyrrede

af Tjeneren, som søgte Frøken Blanca for at lade hende vide, at en fattig Kone, som hun selv havde bestilt op paa Gaarden for at give hende noget Tøi, var kommen. Blanca, som aldrig forsømte sine Godtgjørenhedspligter, og som selv vilde tale med Konen, gik, fulgt af Tjeneren, og saaledes bleve Ellinor og Richard alene.

Det var besynderligt, som Samtalen nu med Et gik i Staa; det var vel den bortgaaende Blanca, der havde været Sjælen i den. Ellinor sad med Haanden under Kinden, lænet til Lysthusets Bord og saae drømmende ud over Egnen, thi der var fra dette Sted en smuk Udsigt; Richard sad forover bøiet og tegnede i Jorden med sin Stok. Endelig saae han op og sagde:

«Frøken Flemming, tør jeg gjøre Dem et Spørgsmaal? Jeg sidder her og grubler over Noget, jeg ikke forstaaer; det er Deres elskværdige Søster, jeg tænker paa. Paa Elkjær hørte jeg saa Meget om hendes utrøstelige Sorg, hendes Tung-sindighed og Indesluttethed; og hvad der passerede ved Frokostbordet viser jo ogsaa, at Fjelstrups have Ret i, hvad de fortalte mig om hende. Ogsaa gjorde hun i det første Øieblik, jeg saae hende, et Indtryk paa mig, der svarede til den Forestilling, jeg havde dannet mig om hende — maaskee ogsaa et Par Gange senere; men det har dog kun været som en hurtigt forbifarende Skygge; thi hvor livlig og meddelsom har hun ikke ellers hele Tiden været! Aldrig før er jeg saa hurtigt bleven bekjendt

med noget Menneske, eller har strax faaet en saa velgjørende Følelse af Hjemlighed, som i hendes Selskab. Jeg kan ikke rime det Ene sammen med det Andet.»

Ellinor saae overrasket paa ham. Det forekom hende besynderligt, egentlig lidt nærgaaende, at han efter faa Timers Bekjendtskab gjorde hende et Spørgsmaal af den Art. Rigtignok havde den Hjertelighed og Imødekommen, Blanca havde viist ham, været paafaldende og havde ikke overrasket Nogen mere, end Ellinor selv; men det var dog underligt, at han, den Fremmede, anstillede saa grundige Betragtninger over den Sag, og det vilde efter hendes Mening røbet mere Fiinfølelse, om han havde beholdt de Tanker for sig selv. Hun saae til ham med et forlegent, sky Blik og svarede:

«Blanca har været i ualmindelig godt Humeur idag, anden Forklaring kan jeg ikke give Dem. Hvor kan det ellers interessere Dem saa meget?»

«Jo,» sagde han og saae paa Ellinor med et uventet alvorligt Blik, «Deres Søster interesserer mig levende; hvor er det muligt Andet? Strax ved det første Blik gjorde hun et ganske eienommeligt Indtryk paa mig, og det er siden kun blevet bestyrket, uagtet Billedet rigtignok er blevet uventet lyst, og det er det, der forundrer mig. Hun er en kjærlig, reen, harmonisk Natur, aandfuld, begeistret for Alt, hvad der er ædelt og godt; ja aldrig før har jeg truffet noget Menneske, der har gjort et saa ublandet reent, ædelt Indtryk

paa mig; man bliver bedre og føler sig løftet blot ved at see paa hende.»

«Nei, hvor De taler smukt om Blanca,» udbrød Ellinor livligt; «men hvor kan De dog saa hurtigt have gennemskuet hende; thi hun er, som De der skildrede hende.»

«De glemmer,» svarede Richard, «den lange Samtale, jeg havde med Deres Søster før om Poesi og Konst. Flere af hendes Yttringer overraskede mig og lod mig kaste et dybt Blik i hendes Sjæl; men nu komme vi til det Andet — der er Noget, som har grebet forstyrrende ind i hendes Væsens Harmoni; hvad er det?»

«Kjære Hr. Astrup,» svarede Ellinor bevæget, «i den Sag ere vi Andre ikke klogere, end De. Siden Faders Død har hun været som forvandlet; Sorgen har rystet hende; hun kan ikke forvinde det; maaskee er hun syg.»

«Har Sorgen taget i den Grad paa hende,» sagde Richard tankefuldt, «saa maa hun have elsket sin Fader sværmeriskt, over al Maade.»

«Ja, det gjorde hun,» svarede Ellinor; «i det Mindste har jeg altid før troet det; hun var, mens Fader levede, i det, som i Alt, meget bedre, end jeg; men siden har det taget en underlig, sygelig Retning med hende. Som hun er idag, har hun ikke viist sig i de sidste sex Maaneder. Da hun sad og taledes med Dem i Dagligstuen, lignede hun igjen sig selv; jeg er nærvæd at troe, at det er Dem, der har gjort Miraklet.»

Richard saae paa Ellinor med et saa mildt og udtryksfuldt Blik, at hun fik Blodet op i Kinderne.

«Jeg?» udbrød han. «Nei, der gjør De mig for megen Ære; den maa jeg overlade til Sir Walter og de andre Poesiens Heroer, der gav Stof til vor Samtale; men tilgiv mig, at jeg har talet til Dem, som om jeg var en gammel Ven og et Øieblik glemt, at jeg er Dem ganske fremmed! De forstaaer det vel ikke; men det er jo ogsaa lige meget; om faa Timer reiser jeg min Vei, vi sees formodentlig aldrig mere, og —»

«Men hvorfor det?» spurgte pludseligt en anden Røst, end Ellinors, og Blanca viste sig i Indgangen til Lysthuset.

«Men er Du allerede der igjen,» raabte Ellinor; «nei, hvor Du kyste mig!»

«Moster havde expederet Konen, da jeg kom,» svarede Blanca og satte sig paa Bænken, «og saa vendte jeg om og gik lige tilbage; vi havde det saa yndigt her, da vi bleve forstyrrede; men hvad var det, Hr. Astrup, De der sagde om at reise og aldrig mere sees? Jeg troede, at De blev i nogen Tid paa Elkjær og vilde besøge os igjen?»

«Tak, kjære Frøken, for Deres store Godhed,» svarede Richard saa bevæget, at Ellinor ikke vidste, hvad hun skulde tænke; «men det kan ikke lade sig gjøre; jeg reiser imorgen.»

Kort efter gik de hjemad i Taushed, Ellinor foran med sin Hund, Blanca og Richard bagefter. Ellinor gav sig til at lege med Hunden, en

Hvalp, der var lige saa lystig, som hun selv; og da den tilsidst forsvandt i et Buskads med hendes Lommetørklæde i Flaben, løb hun efter den for at frelse det, inden det blev revet i Laser. Da Blanca og Richard vare blevne alene, sagde hun:

«Er det virkelig Deres Alvor, Hr. Astrup, at De reiser imorgen? Hvorfor har det saadan Hast? De har jo slet ikke seet Dem om her paa Gaarden, og da De er Landmand, maa det interessere Dem. Kunde De ikke have Lyst til at tage fra Elkjær til os og blive her nogle Dage?»

I det Samme kom Hunden farende, og Ellinor var i Hælene paa den; de havde nær revet Richard over Ende, Samtalen blev derved afbrudt, og da Fjelstrups nu kom til, fik Richard kun Tid til at sige:

«Jeg takker Dem hjerteligt for Deres venlige Indbydelse! Vær vis paa, at uagtet jeg er bange for, at jeg ikke tør modtage den, saa har den dog glædet mig oprigtigt!» —

Da Blanca og Ellinor klædte dem om til Midtag, og de vare alene paa deres Værelser, der laae ved Siden af hinanden, sagde Blanca gjennem den aabne Dør:

«Ellinor, jeg har bedet Hr. Astrup om at komme herover og besøge os nogle Dage. Har Du Noget derimod? Han svarede rigtignok med et Afslag, men det lød dog ikke aldeles bestemt.»

Det varede et Øieblik, inden Svaret kom;

endelig lod Ellinors Stemme sig høre, tøvende og usikkert.

«Men Blanca,» sagde hun, «gaaer det an? Han er jo en ganske ny Bekjendt; vi vide saa Lidt om ham.»

«At Fjelstrup har ført ham hertil,» svarede Blanca, «det er i mine Øine den bedste Anbefaling for en Gjest.»

«Men de kjende ham jo heller ikke,» indvendte Ellinor; «hvad vil Moster sige — og Leo, om han vidste det?»

Nu kom Blanca fuldt paaklædt ind til Ellinor, thi hun brugte i Reglen kun halv saa lang Tid til at gjøre Toilette, som hendes Søster, og satte sig lige overfor hende.

«Lad os ikke gjøre os saa mange Betænkeligheder,» sagde hun utaalmodigt; «hvad Moster siger, det maae vi sætte os ud over, og Leo, han under mig jo enhver Adspredelse; ja, da han var her sidst, maatte jeg jo høre Meget, fordi jeg lever saa isoleret.»

«Blanca,» udbrød Ellinor med oprigtig Forundring, «jeg forstaaer Dig aldeles ikke mere!»

Blanca taug et Øieblik; der gik som en Skygge over hendes blege Træk; men saa lod hun see et sørgmodigt Smil og sagde:

«Kunne vi ikke let blive enige om, at Hr. Astrup er et godt Menneske? Jeg for min Part nærer ikke den ringeste Tvivl derom; jeg dømmer

altid efter det første Indtryk, og det var ualmindelig gunstigt; heller ikke kan det kaldes flygtigt, siden vi have været en halv Dag sammen med ham, den meste Tid alene. Strax da jeg saae ham, fik jeg en underlig bestemt Fornemmelse af, at han bragte Lys og Glæde til vort triste Hjem, og det har faaet fuld Bekræftelse. Jeg har ikke i lang, lang Tid befundet mig saa vel, som denne Formiddag, og disse lykkelige Timer kom til mig som en Frelse; for, Ellinor, i Morges var jeg tilmode, som om jeg skulde gaae fra Forstanden.»

De sidste Ord lød som et Suk. Ellinor lod sit smukke, rige Haar, som hun var i Færd med at sætte op, falde, saa det bølgede som en gylden Flod ned ad Ryggen, løb hen til Blanca, tog hendes Hoved mellem sine Hænder, saae hende ind i Øinene og udbrød:

«Men Blanca, hvad er der dog egentlig i Veien med Dig? Der maa være Noget, der trykker Dig, og som Du skjuler for mig, hvad er det dog?»

Blanca tog begge sin Søsters Hænder, holdt dem mellem sine og sagde, idet hun saae paa Ellinor med et Blik, som slet ikke huede denne:

«Bryd Dig ikke derom! Nu er det vor unge Ven, vi skulle tale om. Jeg vil sige Dig, hvad det var, der strax saa forunderligt drog mig til ham — det er forbausende, saa han ligner Hans; er det slet ikke faldet Dig ind?»

Ellinor studsede. Hans var deres ældste Bro-

der og havde været Blanca saare kjær; det var kun to Aar siden han døde.

«Jeg troer næsten, Du har Ret,» sagde Ellinor.

«Det er jo en reen Tilfældighed,» vedblev Blanca, «og Du finder sagtens, det er overspændt af mig, at denne tilfældige Lighed kan være mig til saa stor Glæde; men jeg kan ikke gjøre ved det. Naar jeg taler med Astrup, er jeg tilmode, som om jeg havde faaet en Broder igjen, og hvor bittært har jeg ikke savnet min egen kjære, forstandige Broder i denne slemme Tid!»

Ellinor saae paa Blanca med et forskende Blik; hun forstod hende alligevel ikke ganske; men hun vilde ikke fortrædige hende ved Modsigelse og taug derfor.

«Vilde det ikke være en Oplivelse ogsaa for Dig,» vedblev Blanca, «om Hr. Astrup besøgte os nogle Dage?»

«Aa,» svarede Ellinor tøvende, idet hun rødmede og saae ned for sig, «det veed jeg ikke rigtig; jo maaskee!»

«Saa siig ham et Par venlige Ord,» sagde Blanca, «og bed ham komme. Du er jo Værtinde her lige saa meget som jeg.»

«Nei, det kan jeg virkelig ikke indlade mig paa,» svarede Ellinor stolt og gav sig igjen i Færd med sit Haar. —

Hun gjorde det imidlertid alligevel, da der om Eftermiddagen tilbød sig en gunstig Leilighed dertil. Det forekom hende, at det næsten vilde været

uvenligt, om hun ikke havde føiet sin Indbydelse til Blancas, og et Ord af hende udrettede, hvad Blancas ikke havde formaaet.

Da Moster Sibylle, mens hun om Aftenen inden Theen et Øieblik var alene med Blanca, blev underrettet om det forestaaende Besøg, udbrød hun: «Men Pigebarn, hvad tænker Du dog paa? Hvad skulle vi Fruentimmer stille op her med det Menneske?»

«Vi har jo Forvalteren til at vise ham om paa Gaarden og i Marken,» svarede Blanca.

«Naa saadan!» sagde Moster Sibylle og saae paa Blanca med et mistænksomt Blik.

Hvad hun tænkte, fik Fjelstrup at vide. Inden de kjørte, tog hun ham afsides og sagde til ham:

«Fjelstrup, svar mig nu oprigtigt — er denne Hr. Astrup en Liebhaber til Lendumgaard?»

«Hvad for Noget?» udbrød Fjelstrup forundret, «hvor falder De paa det?»

«Aa,» svarede Sibylle, «jeg veed meget godt, at De og Blanca have stiftet et Complot og ville have Gaarden solgt.»

«Min kjære Frøken Hirt, maa jeg nu være fri!» svarede Fjelstrup djærvt; «jeg har aldrig i mine Dage befattet mig med at stifte Complotter, og en net Curator vilde jeg være, om jeg tænkte paa Andet, end hvad der tjener til Blancas og Ellinors sande Vel. Blancas Idee, at faae Gaarden solgt, finder jeg ikke i og for sig urimelig; hun og hendes Søster vilde formodentlig endogsaa vinde

i pecuniair Henseende derved; men da Ritmesteren afgjort er derimod, raadede jeg strax Blanca til at lade den Tanke fare; hun bør ikke gjøre sin Forlovede imod i den Sag. For Astrup kan De nu være ganske rolig; saa meget veed jeg om hans Affairer, at han lader saamænd nok være at købe en Eiendom som Lendumgaards Gods; saadan en Matador er han saamænd ikke!»

Beroliget ved denne Erklæring, saae Frøken Sibylle ret mildt til Richard ved Afskeden og lod et Par Ord falde om det forventede Gjensyn den næste Dag, som ganske maatte fjerne hans Betænkeligheder ved at modtage de unge Damers Indbydelse, om han endnu havde saadanne.

TREDIE KAPITEL.

Richard Astrup havde efter Aftale indfundet sig, og hans Besøg paa Lendumgaard havde nu varet over en Uge, uden at han, som det lod, tænkte paa at bryde op og reise videre.

I al den Tid havde han ikke givet Forvalteren, der skulde vise ham om paa Gaarden, meget at bestille. Rigtignok havde han en Dag taget Staldene og de øvrige Avlsbygninger i Øiesyn; men Forvalteren, der var saa stolt af den udmærkede Bedrift, han forestod, havde ikke faaet megen Glæde af dette Besøg. Han sagde derom til Frøken Sibylle:

«Hr. Astrup saae med Ligegyldighed paa det Altsammen og roste Ingenting. Han var besynderlig aandstraværende, og det undrede mig meget, for Hr. Fjelstrup sagde forleden til mig, at Hr. Astrup er en dygtig Landmand, og bad mig føre ham ordentlig omkring; men det kunde jeg saamænd spare mig; han skyndte sig blot med at blive færdig og var aabenbart glad, da han slap.»

Moster Sibylle var imidlertid ikke mere i Tvivl om, hvad det var, der interesserede den unge Fremmede og fængslede ham til Lendumgaard; og hun var oprigtig forbauset over det, der foregik lige for hendes Øine, ja tilsidst forargedes hun derover.

Richard Astrup tilbragte næsten hele Dagen i Blancas og Ellinors Selskab. Om Formiddagen spadserede de sammen, eller gjorde Udflugter til Vogns eller til Hest; var Veiret daarligt, saa læste han høit for dem, eller der blev musiceret. For første Gang siden Henrik Flemmings Død blev Klaveret aabnet, og der lød muntre Toner i Sørgehuset. Ellinor sang sine Smaasange, og Blanca, ja endogsaa Blanca, satte Fingrene paa Tangenterne. Om Eftermiddagen sværmede de i Haven, og man maatte for det Meste vente paa dem med Theen. I Begyndelsen havde Moster Sibylle taget Deel i deres Udflugter, thi hun havde en levende Følelse af det Ansvar, der paahvilede hende, som jo skulde være de unge Piger i Moders Sted; men omsider var hun bleven træt af at farte om med dem, og det forekom hende, at de kun vare altfor tilfredse med, at de slap for hendes Selskab.

Med Forundring blev hun vaer, at Blanca efterhaanden fik sin gamle sunde Ansigtsfarve, hendes tungsindige Blik havde forvandlet sig til et livligt, og hun var lige saa snaksom, som hun før havde været taus og indesluttet.

Ellinor havde kaldet den Forandring, Richard

Astrups Tilsynekomst havde bevirket hos Blanca, et Mirakel, og Moster Sibylle var af samme Mening; men hun mente rigtignok tillige, at dette var et Under af en høist foruroligende Art; og det, at den unge Herres Besøg havde havt den modsatte Virkning paa Ellinor, som var bleven underlig stille, tankefuld og ofte sad, som om hun drømte, det forøgede kun hendes Bekymring.

Gud forbarme sig, tænkte hun, de ere begge To skudte i ham! Det er slemt nok for Ellinors Vedkommende; hun skulde dog ikke gjerne kastes hen til en saadan Eventyrer, som man ingen rigtig Besked veed om; men hendes Hjerte er dog frit, og hun er barnagtig nok til at lade sig tage ved Næsen; men hvad Blanca angaaer, saa er hendes Opførsel jo ligefrem forargelig, om hun da ellers selv veed, hvad hun gjør. Det er paa Tiden, at jeg griber ind!

Og det gjorde hun ufortøvet. Hun havde anstillet disse Betragtninger om Morgen den niende Dag, efterat Richard Astrup var kommen til Lendumgaard, mens hun endnu laae i Sengen, og da hendes Pige indfandt sig for at hjælpe hende med Paaklædningen, sendte hun hende ind til Frøken Blanca med den Hilsen, at hun ønskede at tale med hende, saa snart hun var staaet op.

Blanca kom snart, sagde livligt og venligt Godmorgen og syntes slet ikke at bemærke den høitidelige Alvor, som hvilede paa Moster Sibylles endnu af Natkappen kronede Pande. Desto større

blev hendes Forundring, da følgende Tale lød hende i Møde :

«Blanca, det er paa Tiden, at jeg taler et Alvorsord med Dig; ja, det gjelder ogsaa Ellinor, men jeg troer, det er rigtigst, at jeg henvender mig til Dig alene og ikke indvier Ellinor i de Tanker, som forurolige mig. Det er Eders Forhold til vor Gjest, jeg sigter til, denne os ganske ubekjendte unge Mand, som saa hovedkuls er væltet ind her i Huset. I omgaaes ham altfor ugeneert og fortroligt; det er upassende for unge Damer i Eders Stilling og med Eders Opdragelse; men for Dig, Blanca, som er en forlovet Pige, bliver Sagen virkelig betænkelig og kan let give onde Tunger Noget at tale om, om den da ikke vil gjøre værre Ulykker. Hvad troer Du dog, at Leo vilde sige, om han fik at høre om al den Commers, Du og Ellinor har drevet med denne Hr. Astrup nu i samfulde ni Dage?»

«Commers,» udbrød Blanca fortørnet og løftede sit Hoved stolt. «Maa jeg bede Dig, Moster Sibylle, at sige mig, naar og hvor Ellinor og jeg have opført os upassende og givet Anstød?»

«Jeg haaber ganske vist, at det ikke er Tilfældet,» svarede Moster Sibylle, idet hun saae paa Blancas bevægede Ansigt med et inkvisitorisk Blik. «Uagtet jeg nu i flere Dage har seet saa lidt til Eder, at jeg hverken veed, hvor I have været, eller hvad I have taget Eder for, saa nærer jeg virkelig ikke saa ringe Tanker om Ellinor og Dig,

at jeg kan troe, at I ikke i og for sig skulde have opført Eder sømmeligt; men naar to unge Damer fra Morgen til Aften streife gennem Mark og Skov alene med en ung, fremmed Herre, saa maa jeg dog mene, at de sætte sig ud over Verdens Dom og ikke iagttage Decorum. Man har Lov til at kalde det Commers, og det vilde være uforsvarligt af mig, om jeg ikke havde givet Dig en Advarsel. Det er dog virkelig ogsaa meget paafaldende, Blanca, saa hurtigt Du er slaaet om fra den dybeste Melankoli til — jeg havde nær sagt — Lystighed.»

Blanca havde under denne lange Tale gjenfundet sin Fatning, men ogsaa mistet det glade og freidige Blik, hvormed hun var traadt ind. Hun saae paa Moster Sibylle med et af sine gamle, tungsindige Blikke og svarede med et sørgmodigt Smil:

«Det kan være, at Du ikke har ganske Uret, kjære Moster; men jeg kan forsikre Dig, at det ikke er faldet mig ind med en Tanke, at her skulde være Noget at forarge sig over. Det har været en Velgjerning for mig, at jeg fik Selskab og mine Tanker Beskjæftigelse. Hr. Astrup er saa fordringsløs, beskeden og elskværdig, at Du umuligt kan have Noget at udsætte paa hans Opførsel, og jeg tør roligt sige, at ikke engang Albert, hvor strengt han end holder over Anstanden, vilde have fundet Noget at udsætte paa os, om han havde kunnet iagttage os.»

«Nei, Intet uden hele Sagen,» svarede Moster

Sibylle, som flere Gange havde gjort Mine til at afbryde Blanca, mens hun taledede. «Hvor kan Du dog tvivle om, at han jo i høi Grad vil misbillige, at Du har givet Dig saa tankeløst i Kast med et vildtfremmed Menneske?»

Blanca tænkte paa at fortælle sin Moster om den mærkelige Lighed hos Richard Astrup med Hans, som havde gjort saa stærkt et Indtryk paa hende; men hun følte, at det Argument ikke vilde have nogen Vægt for den Gamle i hendes forargede og ophidsede Stemning, og derfor taug hun.

«Og nu Ellinor?» vedblev Moster Sibylle. «Har Du, der dog som den Ældre og Fornuftige skulde vaage over Din yngre Søster, gjort Dig nogen Tanke om, hvad dette kan føre til for hende? Jeg skulde tage meget fejl, er hun ikke forelsket i Hr. Astrup, men hvem af Eder det er, han er forelsket i, det skal jeg lade være usagt; for han er meget forsigtig, naar jeg er tilstede; ja, Du giver nu hans Snuhed smukkere Navne og kalder den Fordringsløshed og Beskedenhed.»

Blanca studsede og var saa ganske optagen af den nye Tanke, Moster Sibylle indgav hende, at hun slet ingen Notits tog af de Skoser, der vankede til Richard Astrup.

«Hvad siger Du?» udbrød hun glad, «Ellinor forelsket — det er slet ikke faldet mig ind. Naa,» føiede hun til, «det vilde saamænd ikke i mine Øine være nogen Ulykke; men siden Du nu engang ikke kan lide Richard Astrup, saa kan jeg

jo sige mig selv, at Du ikke er tilfreds med hendes Valg — om Du da ellers ikke tager reent feil.»

«Saamænd gjør jeg ei,» svarede Moster Sibylle hidsigt; «men nu see vi bedst, i hvilken Grad Du selv har været optagen af den unge Herre. Hans Dueøine have dog alligevel gjort noget Indtryk paa Dit Hjerte; og nu skal jeg sige Dig Noget: dette Hersens maa have en Ende! Hvis Du ikke selv vil gjøre Noget for at forkorte Hr. Astrups Ophold her, saa maa Du finde Dig i, at jeg gjør det.»

«Nei,» udbrød Blanca og reiste sig brat, «det maa Du ikke forlange af mig! Intet i Verden skal faae mig til at vise mig uhøflig mod en Gjest, vi selv have indbudet.»

«Jeg har sandelig ikke indbudet ham,» svarede Moster Sibylle med Værdighed. «I have formelig paanødet mig denne ubehagelige Gjest.»

«Moster,» svarede Blanca heftigt, «Ellinor og jeg, vi ere ikke mere umyndige Børn; vi have Lov til at indbyde, hvem vi ville; Hr. Astrup er vor Gjest, og der kan altsaa ikke være Tale om, at vi have paanødet —»

Pludseligt taug hun, som om en eller anden Tanke lammede hendes Tunge; men Moster Sibylle brast i Graad og sagde saa:

«Nu faaer jeg sandelig at fornemme, at Din gode Fader ikke mere er oven Jorden! Det er Lønnen for al min Omhu for Dig og Ellinor, at Du lader mig høre, at I ere Herrer her i Huset og kunne vise mig Døren.»

«Kjære Moster,» raabte Blanca blegnende, satte sig paa Sengen og greb den Gamles Haand, «bryd Dig ikke om, hvad jeg der i Hidsighed sagde! O Gud, jeg» — hun taug et Øieblik og føiede saa til, idet hun fattede sig — «jeg vilde aldrig krænket Dig og sagt saadan Noget til Dig, havde Du ikke taget saa haardt paa mig.»

«Gud maa vide det,» svarede Moster Sibylle uformildet; «nu, da Du blev hidsig, kom Dit Hjertes Mening for Dagen; Du er led og kjed af mig, og naar det er Tilfældet —»

«Siig ikke Mere!» faldt Blanca hurtigt ind. «Det er ikke sandt, jeg er ikke kjed af Dig; jeg holder af Dig nu, som før; skjøndt det nok kan være, at jeg — Gud forbarme sig over mig — i den sidste Tid hverken har viist Dig, eller Nogen, saa megen Kjærlighed, som jeg dog føler for Dig og alle mine Kjære.»

Moster Sibylle stirrede blot paa hende; hun anklager sig selv, tænkte hun; hun har altsaa dog ikke reent Brød i Posen!

«Men dog haaber jeg,» vedblev Blanca, «at Du ved nærmere Eftertanke vil indsee, at Du i denne Sag har gjort Ellinor og mig blodig Uret. Vort Forhold til vor nye Ven har været af den Beskaffenhed, at det kan bestaae for enhver Domstol. Den Maade, hvorpaa Du før omtalte det, er en Fornærmelse, ikke blot mod Ellinor og mig, men ogsaa mod Hr. Astrup, og Du har ikke opnaaet Andet derved, end at spolere den eneste

ublandede Glæde for mig, som jeg i lang Tid har havt.»

«Den eneste ublandede Glæde!» udbrød Moster Sibylle og slog Hænderne sammen. «Naa, det vilde sandelig være opmuntrende for Din Tilkommende, om han kunde høre Dig sige det!»

Blanca sad og saae et Øieblik aandsfraværende hen for sig; derpaa sagde hun:

«Siig til de Andre, at jeg ikke kjører med til Kjærskov; jeg kommer slet ikke ned; jeg har Hovedpine og gaaer nu ind og lægger mig.»

Derpaa gik hun og efterlod Moster Sibylle i en meget irriteret Stemning.

«Her er kun Et at gjøre,» sagde hun ved sig selv, «og jeg vil gjøre det strax.»

Hvad det var, hun gjorde, kom først senere og da meget uventet for Dagen.

FJERDE KAPITEL.

Da Richard Astrup kom ned til Theebordet, forefandt han kun Frøken Sibylle, som meget ceremonielt ønskede ham Godmorgen. Han havde godt mærket, at den gode Dame ikke fandt Behag i ham. Hendes skarpe Træk, de graasprængte Proptrækkerkrøller, som flankerede hendes magre Kinder, de mørke, glandsfulde Øine, som stirrede paa ham med et mistroisk Blik, gjorde hende i hans Øine ikke ulig en Drage, som vogter paa en Skat, og han følte sig derfor ingenlunde vel tilmode ved at sidde Ansigt til Ansigt alene med hende ved et Bord.

Hun rakte ham hans Kop Thee med en saa formelt isnende Mine, at han tænkte, at Theen, hvor gloheed den end var kommen af Theepotten, dog maatte forvandles til Iis paa Veien til ham, og da han tog Brød og Smør, var han tilmode som en Tyv, der bliver greben i at rapse, saa ubehageligt fulgte hendes skarpe Blik enhver af

hans Bevægelser; og saa sagde hun ikke et eneste Ord.

Han kunde ikke udholde denne Blokering i Længden og fremtvang derfor et Smil, idet han sagde:

«Vi faae smukt Veir til Kjøretouren i Dag —»

«Aa, det er sandt,» faldt Frøken Sibylle ind med en Mine, som om det var noget meget Behageligt, hun havde at meddele ham, «jeg skulde sige Dem, at der ikke bliver Noget af Kjøretouren. Blanca ligger af Hovedpine, og Ellinor bliver hos hende og pleier hende.»

Det gjør mig ondt at høre, at Frøken Blanca ikke er rask,» svarede Richard og saae Sibylle Hirt saa stift i Øinene, at hun denne Gang maatte stryge Flag. «Jeg beder Dem ønske hende god Bedring,» vedblev han, idet han hurtigt endte sit Maaltid og reiste sig. «Siig til hende og Frøken Ellinor, at jeg gjør Touren alligevel, men til Fods.»

«Vognen er ganske til Deres Tjeneste,» sagde Sibylle med sin strammeste Mine.

«Jeg takker,» svarede Richard og smilte, saa Sibylle fik hans smukke hvide Tænder at see, «men jeg vil hellere røre mine Been.»

Saa gik han raskt af Stuen; hun hørte ham gaae ovenpaa, hvor hans Værelse var — det blaa; Blanca havde sørget for, at det bedste Gjestekammer i Huset var blevet ham anviist — han kom hurtigt ned igjen, og kort efter saae hun ham gaae gennem Haven, fulgt af Ellinors Hund, det troløse

Kreatur, der hoppede og sprang omkring ham lige-saa ellevild af Glæde, som om det havde været Ellinor selv, der tog den med til en Spadseretour.

See, tænkte hun, Hunden gjør ingen Forskjel og regner ham med til Familien; saa vidt er det allerede kommen! Men bi Du kuns lidt!

Til Ellinors store Skuffelse udeblev Richard baade til Frokost og Middag, saa det blev en trist Dag for hende. Hun havde faaet at vide af Blanca, at Moster Sibylle var vred over, at hans Besøg trak saa længe ud, og at hun i det Hele misbilligede, at hun og Blanca havde viist ham saa megen Venlighed. Det tog hun sig nu ikke videre nær; men hun frygtede, at Moster Sibylle paa en eller anden Maade havde ladet deres Gjest fornemme, hvad hun mente, og at dette var Aarsagen til hans Forsvinden.

Denne Mistanke bestyrkedes i høi Grad ved Moster Sibylles Holdning og ved de forblommede, deels tilrettevisende, deels truende Yttringer, hun lod falde i Løbet af Dagen, og Ellinor besluttede derfor at vise Richard dobbelt Venlighed, naar han vendte tilbage fra sin Fodtour. Tiden faldt hende imidlertid lang, og hun følte levende, hvor kjært Richard Astrups Selskab allerede var blevet hende. Hos Blanca fik hun kun ringe Trøst og heller ikke nogen Beskjæftigelse med at pleie hende; thi Blanca stod op igjen allerede en Time efter at hun havde lagt sig, og syntes ikke at feile Andet, end at hun var i sit gamle, sorte, pirrelige Humeur. Naar

Ellinor kom ind til hende, fandt hun hende rugende over et beskrevet Stykke Papiir; det saae ud som et gammelt Brev, men Blanca gjemte det hurtigt i sin Skrivebordsskuffe og besvarede slet ikke Ellinors Spørgsmaal om, hvad det var, hun sad og læste.

Om Aftenen, kort før Theetid, kom Blanca ned og fandt Ellinor vandrende frem og tilbage i Haven udenfor Verandaen. Hun tog sin Søster under Armen, og de gik sammen ud i Haven.

«Siig mig engang,» spurgte Ellinor og saae paa Blanca med et lidt sky Blik, «mener Du, at Moster har Ret? Have vi været altfor imødekom-mende mod Hr. Astrup?»

«Jeg maaskee,» svarede Blanca roligt, «Du ikke. Det er maaskee ikke saa underligt, at dette har sat Moster Fluer i Hovedet. De Gamle kunne aldrig huske, hvordan de selv vare, dengang de vare unge; de forstaae os ikke; men jeg har en rolig Samvittighed, og hvad bryder jeg mig saa om Resten? Den Følelse, jeg nærer for Richard Astrup, er Venskab og har ikke saadan noget med mit Hjerte at gjøre. Jeg elsker Albert af min hele Sjæl, Ellinor, han er i mine Tanker den første af alle Mænd; vor kjære nye Ven taaler aldeles ikke at sammenlignes med min stolte, kjække, ridderlige Albert.»

Ellinor blev dygtig rød i Kinderne og saae ud, som om hun følte stor Lyst til at protestere.

Blanca blev det vaer, smilte, trykkede sin Søsters Arm og sagde:

«Saaledes staaer han for mig; det vilde da ikke være godt, om jeg tænkte anderledes; men for Resten er det slet ikke faldet mig ind at anstille nogen Sammenligning mellem mit Hjertes Elskede og min Ven, førend Moster saa hensynsløst greb ind og ved sin hæslige Mistanke om Utroskab hos mig vækkede mig af min Sorgløshed. Det var saadan en skjøn Drøm, Ellinor! Jeg har i disse Dage undertiden været tilmode, som om jeg var ti Aar yngre og igjen Barn; men nu er det forbi!»

«Og hvad saa?» spurgte Ellinor. «Mon det nu er vor Skyldighed for Anstandens Skyld at vise os kolde og frastødende mod Astrup?»

«Vist ikke,» svarede Blanca bestemt; «det vilde jeg finde skammelig fejgt, ja, det vilde være mig aldeles umuligt. Jeg vil vise ham den samme Venlighed til det Sidste, og det har han sandelig fortjent, saa beskeden, fordringsløs og fiint følende han har viist sig lige fra det første Øieblik, vi mødtes.»

Det raslede i Boskettet, Ellinors Hund kom farende, gjøede af Glæde, sprang op af hende og slikkede hende i Ansigtet.

«Bella, Bella!» raabte hun, «vil Du være ordentlig! Hvor har Du været henne hele Dagen, Din Landstryger?»

«Undskyld, Frøken Ellinor,» sagde Richards Stemme lige bagved hende, «Forseelsen er min! Bella vilde endelig med, og jeg nænnede ikke at drive den hjem med Prygl.»

Ellinor havde sat sig paa Hug, kjælede for Hunden, som lagde sin Snude i hendes Skjød, og saae op paa Richard med et Blik, hvori der stod Meget at læse, kun ikke Vrede.

«Har De virkelig gaaet den lange Tour til Kjærskov?» spurgte Blanca venligt, men trods hendes Erklæring, at ville vise sig uforandret mod ham, var der dog kommet noget Tilbageholdent i hendes Væsen.

«Ja,» svarede Richard, «og det var en Tour, som lønnede sig; hvor der er henrivende skjønt, især paa Skovaasen med den deilige, vide Udsigt.»

«Og hvor har De spiist?» spurgte Blanca videre. «De har da vel ikke sultet hele Dagen?»

«Nei,» svarede Richard, «jeg spiste hos Skovfogden, Jepsen. Han boer misundelsesværdig smukt, og hvilken flink Kone, han har! Det var saamænd et propert og nydeligt Bord, hun dækkede, og Maden smagte mig fortræffeligt.»

«Naa, det glæder mig at høre,» svarede Blanca; «men det vilde dog været os kjærere, om De havde benyttet Vognen, og saa kunde vi givet Dem Frokost med.»

«Eller De kunde faaet en Hest at ride paa,» sagde Ellinor, idet hun reiste sig. «De veed jo, at Lady altid er til Deres fri Disposition.»

Lady var Ellinors Ridehest, hendes Stolthed.

«Tak for Deres Godhed,» svarede Richard.

«Jeg var formodentlig ogsaa bleven ridende, hvis der havde været Noget at ride paa; for jeg mødte Forvalteren ved Leddet, og han korsede sig over, at jeg vilde gaae saa langt, men han kunde ikke hjælpe mig, da Kjørehestene vare til Smeden i Lendum, Stalddrengen var reden efter Dyrlægen til den syge Ko, og Havekarlen skulde til Dalby i et Ærinde for Frøken Sibylle, saa der ikke var en eneste Hest at faae, og det er jo ikke saa underligt i denne travle Tid.»

«Ja saa,» sagde Ellinor fortrydeligt. «Som De seer, vi ere ikke Herrer i vort eget Huus, de Andre disponere over Heste og Folk efter Behag; men hvis De havde ladet mig det vide, eller De havde ventet til i Morgen —»

«Aa,» sagde Richard, afbrydende hende, «jeg var meget glad ved at gaae, og jeg havde saamænd oplivende Selskab i Bella. Jeg vilde heller ikke gjerne opsætte Touren, for det er paa Tiden, at jeg bryder op og fortsætter min Reise. Jeg reiser i Morgen.»

«Den Bestemmelse har De taget meget pludseligt,» sagde Blanca og saae forlegent ned for sig.

«Jeg har nu været her snart i ti Dage,» svarede Richard, «og altsaa benyttet mig rigeligt af Deres Gjestfrihed.»

«I ni Dage,» sagde Blanca og saae op med

et mildt Blik; «tøi den ene Dag i Morgen til, saa bliver det ti!»

Richard saae til Ellinor, men hun legede igjen med Hunden og syntes ikke at høre, hvad der blev talt om.

«I Morgen», sagde Blanca, «ville vi ikke streife om, men blive roligt hjemme; og saa kunne vi faae Tennysons smukke Digt læst ud, inden De reiser.»

«Tak, kjære Frøken Blanca,» svarede Richard bevæget, «jeg blev gjerne; jeg maatte være meget utaknemmelig, hvis jeg ikke af Hjertet paaskjønnede den store Godhed, De og Deres Søster have viist mig; disse Dage her paa Lendumgaard have været nogle af de gladeste i mit Liv; jeg vil aldrig glemme dem, til Trods for — naa, jeg troer, det er rigtigst, at det bliver ved Bestemmelsen!»

«Ellinor», raabte Blanca til sin Søster, som var et Stykke i Forveien med Bella, «kom og hjælp mig! Hr. Astrup vil reise allerede i Morgen efter denne uhyggelige og anstrengende Dag. Bør han ikke hvile sig i Morgen og blive til i Overmorgen?»

«Jo, gjør det!» raabte Ellinor og forsvandt saa ad en Sidegang med Bella.

«Kan De høre,» sagde Blanca, «hun er af samme Mening, som jeg.»

«Og Frøken Sibylle?» spurgte Richard.

«Har hun berøvet Dem Lysten til at blive?»

spurgte Blanca og slap derved for at give directe Svar.

«Hun har ikke sagt mig noget uhøfligt Ord,» svarede Richard, «men hendes Holdning i Morges, ja, den var ubeskrivelig; det vilde været mig aldeles umuligt at gjøre hende det Konststykke efter, det forsikkrer jeg Dem; uden at sige det med Ord, gav hun mig særdeles tydeligt sin Mening til Kjende: Du bør reise, Du har allerede været her for længe! og jeg er bange for, at hun har Ret, ja i endnu højere Grad, end hun veed af; jeg burde aldrig kommet hertil!»

«Det forstaaer jeg ikke,» sagde Blanca forundret; «De talte jo før saa smukt om, hvor megen Glæde De havde havt af Deres Ophold her.»

«Bryd Dem ikke om, hvad jeg der sagde,» svarede Richard hurtigt. «Jeg bliver i Morgen over, siden De er saa god at ville beholde mig en Dag til — saa reiser jeg, vi skilles og sees formodentlig aldrig mere.»

Han sagde de sidste Ord i en sørgmodig Tone og saae ned for sig.

«Hvorfor ikke,» sagde Blanca; «jeg vil haabe det! Det vil være mig en Glæde at mødes med Dem igjen!»

Han saae op, deres Blikke mødtes, og hun studsede over den dybe Alvor, hans ellers saa milde Øine i dette Øieblik udtrykte. Hun havde under deres Samværen et Par Gange havt Leilighed til at bemærke noget Lignende; at en eller anden

Skygge formørkede hans Sjæl, og at ligesom en Kuldegysning kom over ham. Bar han paa en eller anden stor Sorg, var der ved hans Liv en Hemmelighed, som han skjulte?

Han havde ikke været meget meddelsom om sig selv og sin Fortid. Dog havde han en Dag talt om sine afdøde Forældre, især om sin Fader, hvem han skildrede som en stille, sagtnodig Mand, som havde havt megen Modgang her i Livet, men baaret den med christelig Taalmodighed. Han havde engang havt Haab om en stor Arv, men det var blevet bittert og uventet skuffet.

»Han efterlod mig ikke Meget,» havde Richard ved denne Leilighed sagt; «hvad jeg eier, har jeg tjent selv ved heldige Speculationer, og jeg er glad ved den Tanke, at jeg ved egen Kraft har arbeidet mig op.»

Da havde hans Øine havt det samme mørke Udtryk, og hun havde tænkt, at der vel dog i denne tilsyneladende saa bløde Sjæl boede en stærk Villie, ja maaskee endogsaa nogen Trods; men hun havde ogsaa faaet at vide, at han stod ganske alene i Verden, han havde ingen Sødskende i Live, ingen nære Slægtninge, han var, som han havde sagt under deres første Samtale, en hjemløs Fugl. Var det da saa underligt, at Følelsen af hans Ensomhed kunde komme over ham og gjøre ham tungsindig? Hun syntes, at det var Forklaring nok, og da hun kort efter saa ham smile til Ellinor og tale venligt og muntert med hende,

glemte hun igjen det Gaadefulde i hans Væsen, som i hiint Øieblik havde overrasket hende.

Moster Sibylle viste sig den Aften slet ikke. Hun sendte Bud med Pigen og lod sige, at hun var træt og ønskede sin Thee op paa sit Værelse. De Unge bleve saaledes alene og nøde nogle lykkelige Timer med hinanden i uforstyrret Harmoni.

«Det var en herlig Aften,» sagde Blanca, da de brød op for at gaae hver til Sit, «jeg vilde kun ønske, Hr. Astrup, at min Forlovede havde været her. Jeg vilde gjerne have, at De skulde lære ham at kjende, og jeg vilde ogsaa bedet ham om at komme herud, hvis det havde kunnet nytte Noget; men jeg veed, at han i denne Tid har Ondt ved at faae Permission; og De reiser jo i Overmorgen — hvad Vei?»

«Til Dalby,» svarede Richard, «om De vil befordre mig saa langt?»

«Naturligviis,» sagde Blanca; «men saa vil jeg bede Dem om at besøge Leo; jeg skal give Dem et Brev med til ham.»

Richard saae ikke ud, som om han blev glad over dette Forslag; han sagde hverken ja, eller nei, men bukkede, som om han takkede for Æren, og derpaa skiltes de.

FEMTE KAPITEL.

Den næste Dag var en Løverdag. Paa denne Ugens sidste, til Reengjøring indviede, Dag pleiede Moster Sibylle altid at have meget travlt i Huset, men denne Løverdag syntes hun i en ualmindelig Grad optagen og viste sig kun ved Maaltiderne. Hendes Holdning var værdig, afmaalt, hun sagde ikke mange Ord og syntes slet ikke at bekymre sig om, hvad de Unge toge sig for. Da Blanca efter Frokosten opfordrede hende til at gaae en Tour med i Parken, svarede hun med et spydigt Smil:

«Nei Tak, jeg har saamænd ikke Tid til at streife saadan omkring! Vilde jeg indlade mig paa det, saa maatte jeg nok bede En af Eder om at blive paa Pletten og tage sig af Huset; men nu kunne I jo nyde Eders Frihed.»

Blanca fandt det raadeligst at tage det Hib uden at knye; men da hun var kommen ud i Haven med de Andre, sagde hun til Richard:

«Moster er i ondt Lune i disse Dage; hun

viser sig ikke fra den elskværdigste Side; at hun vil sidde hjemme hele Dagen og passe paa Pigerne, er ganske overflødigt og ikke Andet, end Urime-lighed; men De maa troe, at hun trods sit ustadige Humeur er god, trofast og kjærlig alligevel.»

«Derom tvivler jeg aldeles ikke,» svarede Richard, «og i det Hele taget er jeg altid tilbøielig til at dømme gamle Jomfruer mildt. Hvem veed, hvilke Skuffelser Livet har bragt dem, og som har gjort dem bittre! Frøken Sibylle gjør det Indtryk paa mig, at hun i Grunden er en varmt følende Sjæl, men lidenskabelig og ensidig, en af de Karakterer, som Livet maa bringe Skuffelser — eller tager jeg maaskee feil?»

«Nei, hvor De har et skarpt Blik!» udbød Ellinor.

«Ellinor!» sagde Blanca i en bebreidende Tone og med et advarende Blik.

Hun dreiede nu Samtalen hen paa andre Ting, og det gik disse tre ligestemte Sjæle denne Dag, som altid, naar de vare sammen, at om Samtalens Traad end nu og da brast, saa blev den snart knyttet igjen. De gik gennem Haven ud i den tilstødende Skov; Ellinor, som med Bella førte an, slog ind paa en Sti til Høire, de kom gennem et tæt Bøgekrat, som pludseligt aabnede sig, og de stode paa en Grønning, hvorfra de havde en deilig Udsigt ud over Landskabet.

De anseelige, skovklædte Bakker, som dannede Forgrunden paa begge Sider og sænkede sig blødt

ned i den grønne Dal, Aaen, som sølvblank snoede sig gennem denne, de mægtige Graner, som kneiste nede ved Slusen, hvor Møllen laae, Lendums Kirke, Byen med dens straatakte Huſe, de mægtige Skove i Baggrunden — det hele med Vaarens lyse Pragt smykkede Landskab, som laae for dem i Junisolens Glands, dannede et Billede, hvori den danske Naturs eiendommelige Ynde syntes sammentrængt.

Richard nød det skjønne Syn nogle Øieblikke i Taushed; saa sagde han:

«Men dette er jo noget ganske Ualmindeligt og overgaaer langt Alt, hvad jeg endnu har seet her!»

«Ja,» svarede Ellinor, «det faldt mig pludseligt ind i Morges, at vi reent havde glemt at vise Dem Bøgebakken, som dog ligger saa nær, og saa have vi fartet om til alle andre Steder, som ligge længere borte; saadan gaaer det tidt.»

«Men her burde jo staae en Bænk,» sagde Richard.

«Det Samme siger Moster Sibylle,» svarede Ellinor; «det er hendes Yndlingssted; men det er en ganske ny Udsigt; Fader lod først Træerne rydde et Par Maaneder før han døde; det var nok hans Hensigt at bygge en Pavillon her; men De kan nok begribe, at vi siden ikke have været oplagte til at tænke paa Sligt.»

Richard saa sig om med et livligt Blik.

«Hvor Græsset er deilig fiint og tæt paa denne Grønning,» sagde han — «hør, jeg faaer et Ind-

fald — lad os lave en Græsbænk her og saaledes berede Frøken Sibylle en behagelig Overraskelse —»

«Lave en Græsbænk?» udbød Blanca forundret.

«Aa, det er en udmærket Idee,» raabte Ellinor og slog Hænderne sammen, «men hvor faae vi Værktøi fra?»

«Saa De ikke,» sagde Richard, «at der stod en Spade og en Skovl henne ved Laagen?»

«Gjorde der,» udbød Ellinor glad, «aa, lad os hente begge Dele!»

«Ellinor,» sagde Blanca, «vær nu fornuftig! Vi kunne jo lade Jens Havekarl lave Bænken.»

«Aa nei,» svarede Ellinor med barnagtig Ivrig-hed, «lad os lave den selv, det er saa morsomt! Kan Du huske, da vi lavede den sidste?»

Det huskede Blanca kun altfor godt, for den-gang var hendes kjære Broder Hans endnu i Live, og det var ham, der havde forestaaet Arbeidet. Det forekom hende besynderligt, at Richard Astrup, der mindede hende saa meget om hendes Broder, just skulde faae det Indfald at ville bygge en Græsbænk; det gjorde i det første Øieblik et pinligt Indtryk paa hende; men Richard, der ikke mindre end Ellinor syntes greben af et barnagtigt Lune, fik hende dog revet med.

«Det skal være gjort i en Fart, kjære Frøken Blanca,» sagde han muntert, «og Meningen er jo netop, at jeg vil gjengjelde Ondt med Godt og efterlade en venlig Erindring om mig, som kan formilde Frøken Sibylle. Derfor vil jeg bygge

Græsbanken selv, men hun maae ikke faae Noget at vide om Sagen, før jeg er reist.»

Han løb efter Haveredskaberne og kom hurtigt igjen.

«Nu til Værket,» sagde han saa; «men lad os nu vælge Stedet med Skjønsmhed og udsøge den smukkeste Plet. Der maa det være,» vedblev han, idet han traadte hen under nogle unge Bøge. «Bænken maa staae under dette Bladehang, herfra er Udsigten allersmukkest.»

Han tog sin Kniv frem, rakte Blanca den og sagde :

«Vil De nu ikke beskjære Buskene, saa Udsigten kommer lidt mere frem, men see Dem vel for, at Rammen ikke bliver altfor regelmæssig og stiv, det Hele maa være frit og naturligt; og saa vil jeg gaae ned og skjære Tørvene; vi maa tage dem lidt afsides for ikke at skjæmme Grønningen.»

«Men hvad skal jeg da bestille?» spurgte Ellinor.

«De skal hjelpe mig med at bære Tørvene herhen,» sagde Richard; «vær saa god, der har De Skovlen!»

Ellinor tog den fornøiet, fulgte med ned til Pladsen, og da Richard havde stukket den første Tørv af, satte hun Jernskovlen behændigt under og skar Tørven løs.

«Man skulde næsten troe,» sagde Richard, «at De havde haandteret en Skovl før.»

«Det kan De lide paa, at jeg har,» svarede

Ellinor med blussende Kinder; «De skulde bare vide, hvordan jeg tumlede mig i Have og Skov — da jeg var lille.»

Og saa loe hun; for Sandheden var, at det neppe var et Aar, siden hun løb om som en Dreng og morede sig med at arbeide i sin egen lille Have.

«Men det er saa længe siden,» sagde Richard, som nu stod og lænede sig til Spaden, idet han betragtede hendes smidige, yndefulde Skikkelse. «De vil snart blive træt.»

«Jo vist!» udbrød Ellinor, «nei, jeg har flere Kræfter, end De troer.»

«Og Deres hvide Hænder og den smukke Kjole!» vedblev han.

«Aa,» sagde hun, «Hænderne kunne da vadeske rene igjen, og hvad Kjolen angaaer, saa smøger jeg Ærmerne op.»

Hun lod Gjerningen strax følge paa Ordene.

«Saa,» sagde hun og loe, «lad os nu tage fat!»

Richard greb Spaden med et Suk. Han havde været vide om i Verden, men mindedes dog ikke nogensinde at have seet saa lifligt et Syn, som denne glade, sunde, unge Pige med sin kjække Holdning, sit straalende Blik, de opsmøgede Ærmer og de runde, hvide Arme.

Nu blev det til Alvor med Arbeidet; selv Blanca blev ivrig. Da hun var bleven færdig med Beskæringen af Buskene, fulgte hun med de Andre og løste en Gang imellem Ellinor af; men hun havde ikke Søsterens Haandlag, heller ikke hendes

Kræfter; da hun vilde være med at bære en af Tørvene, blev hun træt paa Halvveien, slap Skovlen, Tørven revnede, hun loe, og Ellinor skjendte.

Saaledes havde de arbeidet i et Par Timer, og den lille Græsbænk var næsten færdig. Blanca stod just og saae paa Richard og Ellinor, der kom slæbende med en af de sidste Græstørv. Den var stor, og det krævede Forsigtighed at faae den transporteret heel til Stedet. Blanca saae, at Kræfterne begyndte at svigte Ellinor; hun lod Skovlen synke, hvorfor Blanca ilede til og vilde tage fat med, for at Græstørven ikke skulde briste, da i det Samme en fuldttonende, vel kjendt Røst lød bag hende og sagde:

«Nei, dette er paa Ære forbausende!»

Ellinor slap Skovlen, den og Tørven faldt til Jorden, og alle Tre saae de studsende derhen, hvorfra det indignerede Forundringsraab var kommen.

«Albert, nei, er det Dig!» raabte Blanca rødmende, og saa ilede hun hen til ham og slog sine Arme om hans Hals. Han tog dem ned igjen, just ikke med Heflighed, men døg paa en ubehagelig afvisende Maade og sagde:

«Du glemmer, min Kjære, at her er en Fremmed til Stede!»

Den Fremmede stod lænet til Spaden og stirrede paa den Herre, som han den næste Dag efter Blancas Ønske skulde fremstillet sig for med en Anbefalingsskrivelse fra hende — og han tænkte nu, da han paa Forhaand var bleven betegnet af

den velbaarne Ritmester som en Fremmed og ligesom sat udenfor Kredsen, at anbefalingsskrivelsen vilde have været i høi Grad nødvendig.

Ellers en udmærket smuk Mand, tænkte Richard; fine, regelmæssige Træk, udtryksfulde, livlige, brune Øine, det smukke, mørke Haar og Mundskjæg vel pleiet, Klæderne fine og sidde som støbte paa ham, - en komplet Gentleman at see til, Holdningen mandig, Blikket stolt og fast; at han er Officeer, en Mand, der er vant til at befale, det kan man trods de civile Klæder ikke tage fejl af, men han er sikkert en flink Officeer og en modig Mand, ingen Paradehelt.

Medens disse Tanker foer Richard gennem Hovedet, og han, trods den uvenlige, skjøndt indirecte, Velkomsthilsen, Blancas Forlovede havde sendt ham, dog bedømte hans Ydre saa fordomsfrit, sagde Blanca:

«Det er Hr. Astrup, Fjelstrups gode Ven, som er her i Besøg; Ritmester Albert Leo, min Forlovede!»

Richard hilste venligt og belevent, Ritmesteren lettede lidt paa Hatten og sagde «Ah!»

Der var noget Prindseligt ved dette «ah!» Det var en Durchlaughtighed værdigt, som vil give sin Unaade til Kjende. Saaledes tænkte i det Mindste Ellinor, som havde et skarpt Blik for Næstens Eiendommeligheder og ikke havde kjendt Blancas Forlovede i otte Dage, førend hun havde givet ham det betegnende Navn: Prinds Albert.

Hun havde foldet sine hvide Arme over Brystet og syntes at more sig over den lille Forestilling i raffineret Uhøflighed, som hendes stolte Svoger gav til Bedste; men da hun saae, at han bød Blanca sin Arm for at føre hende bort, raabte hun:

«Aa, Leo, kom dog og kast et Blik paa den nydelige Græsbænk, vi have lavet!»

«Nei Tak!» svarede han med et ubeskriveligt Smil og fjernede sig derpaa med Blanca, som dog vendte sig om og sagde:

«Aa, lad nu Græsbænken skjøtte sig selv og kom!»

«Nei, svarede Ellinor, «færdig skal den være; men det vil ikke staae længe paa.»

Richard gjorde imidlertid ikke Mine til at røre sig. Han blev staaende, lænet til Spaden, og stirrede efter de Bortgaaende. Pludseligt vendte han sig mod Ellinor og sagde med et Smil:

«Hvad kalder De dette?»

«Uforskammethed,» svarede Ellinor med et funklende Blik.

«Frøken Sibylle har skrevet efter ham,» vedblev Richard; «det var det Ærinde, Havekarlen maatte ride til Dalby igaar paa Lady.»

«Naturligviis,» udbød Ellinor, «Gud, hvor vi have været dumme, at det ikke strax faldt os ind!»

«Ja,» sagde Richard, «jeg burde reist i Dag, som jeg havde bestemt; jeg har Autoriteterne imod

mig, som De seer, kjære Frøken Ellinor! Nu er det bedst, at jeg fortrækker strax.»

«Aa nei;» svarede Ellinor med et bedende Blik; «gid De vilde blive her et Par Dage endnu, min vrantne Moster og min storagtige Hr. Svoger til Trods!»

«Nei,» sagde Richard og saae paa Ellinor med et taknemmeligt Blik, «det vilde vist ikke være raadeligt.»

«Hvorfor ikke?» spurgte Ellinor og slog med Nakken. «Blanca og jeg, vi ere dog Herrer her, og naar De er os velkommen, saa kan det jo være Dem ligegyldigt, hvad de Andre tænke.»

Richard saae paa hende med det samme alvorlige, strenge Blik, som hun huskede fra den Dag, da de sade i Lysthuset og talte om Blanca. Saa pegede han efter Albert Leos høie Skikkelse, som endnu var synlig mellem Træstammerne, og sagde i en bitter Tone:

«Jeg skulde dog mene, at den Mand der gaaer, snart vil blive Herre paa Lendumgaard, ja han er det vel egentlig allerede!»

«Det tager De feil i,» svarede Ellinor ivrigt; «De maa ikke troe, at Blanca er saadan at lobe med. Hun veed, hvad hun vil; Leo har mere end een Gang maattet give sig. Mig,» foiede hun til med pudsigt Ydmyghed, «kan jeg nok mærke, at De regner for slet ingen Ting.»

«Kjære Frøken Ellinor!» udbrod Richard i stor Sindsbevægelse.

«Kom,» sagde Ellinor hurtigt og rødmende, «lad os tage fat igjen! Vi glemme jo reent den stakkels revnede Græstørv, som ligger der, og vi skulde jo dog —»

«Aa, lad den ligge!» udbrød Richard lidenskabeligt. «Jeg skulde regne Dem for ingen Ting! Ja, hvad De eier af Guld og Gods, og hvad De formodentlig selv er stolt af, det regner jeg for Intet — for Intet mod deres gode, ædle Hjerte, Deres ærlige Sindelag, Deres barnlige Livsglæde, Deres elskelige Personlighed. Jeg hader Rigdom; skuffet Haab om Rigdom forbittrede min stakkels Faders Liv. Sandt nok, jeg har selv maattet tjene Penge for at leve og blive selvstændig, men videre har jeg heller ikke drevet det og ønsker ikke mere. Blanca og jeg, vi ere Herrer her, sagde De? Ja, det er godt! Jeg ønsker saamænd ikke, at jeg var i Deres Sted. Tro ikke, at Lendumgaard og alle Herlighederne her have bedaaret mig; nei tvertimod, jeg væmmes ved al denne Luxus og —»

Han standsede og taug brat; Sveden stod ham paa Panden, og hans ellers saa milde Øine tindrede vildt. Ellinor stirrede forskrækket paa ham.

«Men, kjære Hr. Astrup,» sagde hun endelig med Taarer i Øinene, «hvorfor tager De dog saa grueligt paa Vei? Er det min Svogers Uartighed, der har gjort Dem saa vred? Saa skulde De virkelig hellere have sagt ham Deres Mening lige i Øinene, end at lade det gaae ud over mig, som ikke alene er ganske uskyldig, men jo endogsaa staaer

paa Deres Side i den Sag. Alt det, De sagde om Rigdom, synes jeg ikke der er nogen Mening i, eller rettere sagt, det var ligefrem uartigt. Jeg vil ikke svare Dem Noget derpaa.»

Richard saae paa hende med et bedrøvet og angerfuldt Blik, men han taug; der kom intet Ord frem til Undskyldning eller Forklaring, og hans vedholdende Taushed blev hende tilsidst saa pinlig, at hun rødmede, strøg sine Kjoleærmer ned, glattede sin Kjole, loe tvungent og udbrød:

«Naa, som jeg seer ud! Lad os nu gaae; det er nok snart Spisetid!»

Han fulgte hende mørk og nedslaaet. Han saae ud, som om han kjæmpede haardt med sig selv, som om han vilde sige Noget, men ikke kunde faae Ordene frem. Skuffelsen over hans haardnakkede Taushed stod tydeligt at læse i hendes bevægede Aasyn, men det lod ikke til, at han blev det vaer. Han var ganske optagen, Gud maatte vide af hvilke Tanker.

Men hun kom under denne tause Vandring op til Gaarden paa det Rene med sig selv; hun følte, at hun elskede ham, og for et Øieblik siden havde hun indbildt sig, at han havde hende kjær; men da de havde naaet op til Gaarden, uden at han havde erklæret sig, sank hendes Mod, og hun mente, at hun maatte have taget feil. Leiligheden til at udtale sig havde jo paa denne ensomme og ikke ganske korte Vandring hjem været saa gunstig, som muligt, og han skulde jo den næste

Morgen reise. Var han alligevel ingen Mand og frygtede en Kamp med «Autoriteterne»? Han vidste jo dog, at hun var uafhængig og kunde give sin Haand til hvem, hun vilde. Eller var det hendes Rigdom, som skræmmede ham bort? Formentlig; han var vel stolt, stolt i en bedre og høiere Forstand, end Albert Leo; men hvad havde saa hans Kjærlighed at betyde?

Nei, han elskede hende ikke; de smukke Ord, han havde sagt hende paa Bøgebakken, havde kun været tomme Complimenter, af den Art, som Mændene ofte letsindigt sige, uden at overveie Ordenes Betydning. Han havde ganske vist havt Ret, da han sagde, at hun var stolt af sin Rigdom; det var maaskee taabeligt af hende; men denne Forfængelighed var dog lettere at aflægge, end om hun havde gjort sig Indbildninger af de personlige Fortrin, han saa rundhaandet havde tillagt hende. Hun følte, at hun for hans Skyld vilde kunne bringe ethvert Offer; for første Gang i sit Liv ønskede hun, at hun var fattig.

Forvirret og ydmyget, men tillige harmfuld over sin egen Svaghed, naaede hun sit Værelse og klædte sig hurtigt om, saa hurtigt, at Blanca var ganske forundret derover. Der var en usædvanlig, determineret Taushed over hendes ellers saa livlige og snaksomme Søster. Da Ellinor viste sig for hende, nydeligt klædt og med blussende Kinder, tænkte hun, at hendes kjære lille Søster aldrig havde seet smukkere ud, end i dette Øieblik, men

at der dog var foregaaet en besynderlig Forandring med hende, hendes Blik var kjækt, næsten udfordrende, og Blanca tænkte, at hun saae ud til Allehaande.

Der traf hun det Rette; thi Ellinor gik ned med hende fast besluttet paa at vise Richard Astrup et roligt, glad Ansigt, og dog bankede hendes Hjerte, saa hun kunde føle dets Slag; hun havde opgivet alt Haab om Kjærligheds Lykke og dog forestillede hun sig Muligheden af, at det endnu kunde komme til en Forklaring, og det lyksalige Ord: «jeg elsker Dig», blive udtalt. Hun mente at staa fast, og at hun mødte med et roligt Aasyn, og dog kunde man læse Sindsoprør i hendes smukke Øine; i Virkeligheden var hun tilmode, som om hun, hvad Øieblik det skulde være, kunde briste i Graad.

SJETTE KAPITEL.

Det blev et lidet hyggeligt Middagsmaaltid, som fulgte efter Overrumplingen paa Bøgebakken.

Hvad nytter alle denne Verdens Herligheder, Sølv, Guld, kosteligt Huusgeraad, lækker Mad, ædel Viin, duftende Blomster og tjenende Aander til at række En Alt, hvad Natur og Konst har frembragt for at forlyste Sandserne, naar Glædens Engel er skræmmet bort, og Ufredens Dæmoner opføre deres Satyrdands i Hjerterne?

Der sidder Albert Leo med nogle hæslige Rynker i sin Pande og spiser saa hurtigt, som om det var en ubehagelig Forretning, der skulde besørges i en Fart. Hvor var hans elskværdige Smil og den Glæde, han ellers pleiede at lægge for Dagen, naar han sad ved sin elskede Blancas Side i hendes og hans tilkommende Hjem, oplivet ved hendes Nærværelse og af de Skjønhedsindtryk, der mødte ham overalt paa Lendumgaard? Han saae ikke til hende; han havde intet muntert Ord til

Ellinor, der sad lige overfor ham og saae ud, som om hun nylig havde grædt. De lange Øjenhaar dækkede hendes straalende Øjne som et Slør; hendes smaa Rosenlæber havde deres trodsigste Form, og naar hun saae paa sin Svoger, da lynede hendes Øjne, som om hun følte Lyst til at give ham et Ørefigen. Han roeste ikke Maden, som han ellers pleiede, thi han havde en fin Smag og en lækker-syg Gane; der vankede ingen nedladende Ord til Tjeneren, Christen, der dog vartede ham op med al den Iver og Punktlighed, som blev indgydt ham ved Bevidstheden om, at hos Ritmesteren laae nu Magtens Tyngdepunkt paa Lendumgaard og i den lille Verden, til hvilken Christen var knyttet, han haabede, for hele sit Liv. Ja, om man saa denne Middag havde givet Albert Leo en Træskee at spise med, i Stedet for den svære af Sølv, han holdt i sin Haand, vilde han neppe lagt Mærke dertil. Naar Moster Sibylle talte til ham, svarede han med forceret, barsk Livlighed, som dog ingenlunde formaaede at skjule hans sande Sindsstemning.

Han og hun vare i Begyndelsen de eneste Talende. Af hendes Øjne lyste der Tilfredshed, men den var af en triumferende, lidet elskværdig Art, Glæde over hans Nærværelse, over den Lec-tion, hendes overmodige og letsindige Søsterdøttre havde faaet, og ved Udsigten til snart at blive Aarsagen til Ufreden kvit.

Richard rørte næsten ikke Maden, men han tømte sit Glas flittigere, end han pleiede, enten

han nu gjorde det reent i Tanker, eller han følte Trang til en Hjertestyrkning for at udholde det Martyrium, han havde paalagt sig selv ved at blive til den næste Dag. Han kastede et Blik til Blanca. Hun sad ved sin fortørnede Hjertenskjærs Side saa rolig og stolt. Richard kom til at tænke paa Ellinors Ord om hendes Søsters stærke Villie. Ja, baade en reen og en stærk Sjæl lyste ud af disse straalende Øjne; hun saae ganske ubøiet ud; men pludseligt sænkede hun sit Blik, og der viste sig en Slaphed i hendes Træk, som om en eller anden Tanke kom over hende og tog Modet fra hende.

Dog tog hun sig sammen igjen, og Richard fik et Beviis paa hendes Mod og venlige Sindelag mod ham, men som han rigtignok hellere vilde undværet. Hun vendte sig til Christen, som just stod og fyldte Albert Leos Glas, og sagde:

«Christen, Du glemmer jo at skjenke for Hr. Astrup!»

Leo saae over til Richard med et betegnende Smil; det blev forstaaet; han troer, at jeg er en Fyldebøtte, tænkte Richard; men i Stedet for at lade sig bringe ud af Fatning, rakte han roligt sit Glas op, da Christen kom og sagde:

«Tak, Christen, jeg er dygtig tørstig i Dag!»

«Det er ikke saa underligt,» sage Blanca venligt, «De har jo arbeidet strengt.»

«Har Hr. Astrup arbeidet?» spurgte Moster Sibylle forundret.

«Ja, Moster,» svarede Blanca; «vi vare i Færd med at lave en lille Græsbænk til Dig paa Dit Yndlingssted, paa Bøgebakken. Det var Hr. Astrups Idee; det skulde være en Overraskelse til Dig; men nu fik vi den ikke færdig.»

«Tak skal De have,» sagde Moster Sibylle forvirret, idet hun vendte sig til Richard, «det var smukt af Dem.»

«Aa,» sagde Richard, «det var vel egentlig et barnagtigt Indfald af mig, men uhyre morsomt, ikke sandt Frøken Ellinor?»

Ellinor foer sammen; Albert Leos Blik hvilede ubehageligt forskende paa hende.

«Jo,» svarede hun kjækt, «det har De Ret i!»

«Mere morsomt, end passende,» sagde Leo med et fint Smil.

«Synes Du?» spurgte Ellinor.

«Ja,» svarede Leo med det samme Smil, «jeg finder det ikke klædeligt for unge Damer at rode i Jorden.»

«Ih, Gud forbarme sig, gjorde I det?» udbrød Moster Sibylle.

«Ja, Moster,» svarede Blanca, «og vi føle os aldeles ikke skamfulde derover.»

«Ritmesteren har vist Ret alligevel,» sagde Richard; «jeg skal aldrig mere forlede unge Damer til at grave Græstørv; men De kan dog bevidne, Frøken Ellinor, at jeg tænkte paa Deres smukke Kjole?» tilføjede han med et Smil.

«Det gjorde De,» svarede Ellinor, oplivet ved

den rolige Holdning, Richard viste, og ved det kjærlige Blik, han tilkastede hende.

Leo saae fra den Ene til den Anden og fæstede tilsidst sit Blik saa vedholdende paa Ellinor, at hun rødmede. Han smilte ikke ved at see det, tvertimod antog hans Ansigt et meget alvorligt Udtryk. Han faldt i dybe Tanker og sagde ikke et Ord under Resten af Maaltidet. Blanca lod ubekymret, men vogtede i Virkeligheden med Ængstelighed paa hans Blik og Mine.

Den Uhøflighed, han havde viist mod Richard og den Heftighed, hvormed han derefter paa Hjemvejen havde overfuset hende, havde ikke blot saaret hende dybt, men tillige overrasket hende. Hun havde ikke tænkt sig Muligheden af, at Albert Leo i den Grad kunde forløbe sig og sætte alle Hensyn til Side, saa høje Tanker havde hun indtil denne Dag havt om hans Forstand, hans Hjerte og hans Takt. Hun havde, selv inden hun blev hans, ikke hørt Andet, end Lovtaler over ham som en ædelttænkende, fintfølende Mand, der havde forstaaet at begaae sig under de vanskeligste Forhold, som forstod at tilfredsstille sine Overmænd uden at give sin Værdighed bort, som var trofast i Venskab, hensynsfuld mod sine Kammerrater og behandlede sine Undergivne human. Han var altsaa en Mand, der pleiede at tænke inden han handlede, og dog havde nu hans Jalousi — ja, det kunde ikke være Andet, end Jalousi — pludseligt forvandlet ham til en almindelig Døde-

lig og omstyrtet det skønne Billede af hans fuldkomne Personlighed, som indtil denne Dag havde staaet paa Ærespladsen i hendes Hjertes Helligdom.

Moster Sibylle maatte her have havt sin Finger med i Spillet, det var den eneste Forklaring, hun kunde finde paa, og det var ogsaa den rette. Leo havde Beviset derfor i sin Lomme, nemlig det Brev, Sibylle havde tilskrevet ham, og som havde kaldt ham til Lendumgaard; men det havde han ikke viist Blanca; det lød saaledes:

Kjære Ritmester !

Jeg har mere end een Gang tænkt paa at skrive til Dem for at bede Dem om at see ud til os, men aldrig havde jeg tænkt mig, at Foranledningen til, at jeg nu endelig griber Pennen, skulde blive saa besynderlig, ja egentlig ganske det Modsatte af min oprindelige Bevæggrund. Jeg vilde havt Dem herud for at trøste og oplive Blanca; thi hendes Tungsind var snarere taget til end af, siden De var her sidst. Hun gik og græmmede og skjæmmede sig; der var ikke blot Sorg, men en underlig Rædsel over hende; der var noget Sygeligt, Unaturligt ved hendes Sindstilstand; de Unge pleie dog ikke i den Grad at hænge i Sorgen, især ikke, naar man, som hun, til Erstatning for sit ganske vist store Forliis af Forsynet har faaet en Ven, som dog maa blive mere for hende, end baade Fader og Moder; naar man er i Besiddelse af alle Livets

Goder i Overmaal og i en nær Fremtid vil kunne naae sine Ønskers Maal, at forenes med en Hædersmand, som Dem, der elsker hende oprigtigt og vil bære hende paa Hænderne. Ja — jeg skildrer Blanca, som hun var og har været hele Tiden, siden Flemming døde, indtil for faa Dage siden; men hvad skeer! Fjelstrups komme her en Dag og bringe med sig en ung Mand, en Hr. Astrup, hvem de for Resten selv ikke kjende synderligt til, og strax synes Blanca som forvandlet. Hun bliver livlig, snaksom, er ganske optaget af den unge Mand, som unegteligt har et net Ydre og et Par Øine af den Slags, som unge Piger let lade sig bedaare af; men jeg har aldrig nogen rigtig Fidus til en Mand, der seer saa blidt og kjælent ud af sine Øjne, som om han var et Fruentimmer; jeg tænker strax, at han er en Lux og troer heller ikke bedre om denne Springfyr. At han paa faa Dage er kommen saavidt baade med vor stolte Blanca og den kjække Ellinor, at han kan vinde dem begge To om sin Finger, det kan aldrig være gaaet rigtigt og redeligt til — men jeg glemte jo at fortælle Dem, at han er her og synes at have slaaet sig til Ro her for længere Tid. Han fik det maget saa, at Blanca selv inviterede ham, og da han nu først var her, saa begyndte her et Liv! Han læser høit for dem, de synge og spille for ham — tænk Dem, at Blanca, som ikke kunde taale at høre en Tone, nu musicerer selv! Men det er ikke det Værste; de farte

om med den unge Mand i Have, Mark og Skov fra den tidlige Morgen til den sildige Aften. I Begyndelsen løb jeg i Hælene paa dem, for at ikke deres Ugeneerthed skulde give Skandale, men det kunde mine gamle Been ikke udholde i Længden; nu har jeg opgivet Evret; men De kan nok tænke Dem, at jeg ikke har undladt at give Blanca en Advarsel; men det kunde jeg sparet mig; jeg vil helst ikke skrive Noget om, hvad der ved den Leilighed forefaldt imellem os, det vilde kun gjøre Dem endnu mere vred paa hende; det er Nok, naar jeg siger, at hun var kjephøiet og fornærmede mig grovt.

Hvad skulde jeg saa gribe til, kjære Leo, uden at skrive til Dem og lade Dem vide, hvad her gaaer for sig? Naar De spørger mig, hvad jeg egentlig tænker om Blancas Opførsel, saa svarer jeg — jeg vil helst troe, at dette ikke er Andet, end en Nykke; hun har jo altid været et Stykke af en Sværmerske; denne Hr. Astrup interesserer hende vel og skaffer hende en Tidsfordriv, hun længe har savnet, skjøndt ikke af den ønskeligste Art; men hvad Ellinor angaaer, saa er jeg bange for, at det er Alvor; hun er virkelig forelsket, og det, skal jeg ikke negte, vilde blive en drøi Skuffelse og gjøre mig alvorlig bekymret for hendes Fremtid, om hun virkelig gav sit Hjerte, sin Haand og sin store Formue til en saa tvivlsom Person, som denne Hr. Astrup synes at være.

Nu veed De Besked! Er det Dem muligt at

slippe løs, saa kom herud og helst strax! Deres Nærværelse vil, haaber jeg, fordrive den galante Hr. Astrup og saaledes gjøre det umuligt for Blanca og Ellinor at prostituere sig mere; men den vil ogsaa være en Trøst for

Deres hengivne

Sibylle Hirt.

Dette Brev var kommen Leo i Hænde, just som han sad ved Middagsbordet med sine Forældre, hos hvem han boede. Gamle Oberst Leo levede nemlig som pensioneret Officeer i Dalby, hvor han havde tilbragt den største Part af sit Liv, fundet sin Hustru og staaet ved det samme Dragonregiment, hvor hans Søn nu var Eskvadronchef, indtil han tilsidst var bleven Regimentets Chef, hvad han formodentlig vilde været endnu, hvis Aldersgrænsen ikke brat havde gjort en Ende paa hans hæderlige Karriere. Hans Søn havde lært Tjenesten under ham, hans faderlige Øie havde vaaget over Albert, baade i Fredstid under det eensformige Garnisonsliv med alle dets Fristelser og i Krigen, da det gjaldt at vise Mod og Conduite. Han havde gjort Sønnen til den dygtige Officeer, han var; men Alberts kloge og villicstærke Moder havde dog havt den største Indflydelse paa hans Karakter. Ved begge Forældrenes forenede Bestræbelser var han bleven til det, han var, en ærekjær Mand med faste Prin-

ciper, men tillige med stærkt fremtrædende aristokratiske Tendentser.

Forholdet imellem ham og hans Forældre var meget kjærligt, og der herskede fuldkommen Aabenhed og Fortrolighed imellem dem. Han viste dem altsaa uden Betænkning Sibylle Hirts Brev og spurgte dem, hvad de tænkte om den foruroligende Efterretning, det indeholdt. Oberstinden, som først læste Brevet, sagde, idet hun rakte det til sin Mand:

«Tag Dig ikke dette for nær, Albert! Blanca er ingen Kokette; jeg kan ikke tænke mig, at hun har kunnet give dig nogen virkelig Grund til Jalousi. Frøken Hirt er en hysterisk Dame og overdriver altid; men alligevel vilde jeg i Dit Sted tage derud og undersøge Sagen. Poetisk og sværmerisk er den gode Blanca, og muligt er det, at hun, skjøndt i al Uskyldighed, har været uforsigtig.»

Obersten læste Brevet sindigt og grundigt. Da han var færdig, lod han en sagte Fløiten høre gjennem sit graasprængte Mundskjæg og sagde:

«Dette lader til at være en casus mixtus! Du vil naturligviis gjerne strax afsted og derud?»

«Jeg synes, der er ikke Andet at gjøre,» svarede Albert med rynkede Bryn, «naar jeg blot kan faae Permission.»

«Overlad det til mig,» svarede Obersten, idet han lagde Sibylle Hirts Brev sammen og rakte ham det. «Jeg skal selv gaae til Din Chef; han er jo min gode Ven og har den sjeldne Dyd at

være discret; men naar du nu kommer til Lendumgaard, Albert, see Dig saa vel for, hvad Du gjør, slaae Vand i Blodet og faer med Lempe!»

«Vær Du kun rolig,» svarede Albert, «jeg skal saamænd ikke forløbe mig!»

«Jeg kommer til at tænke paa Ellinor, den Skjelm, som morer sig med at kalde Dig Prinds Albert,» sagde Obersten smilende. «Det har jeg slet ikke taget hende ilde op. Der bør være noget Prindseligt ved enhver ærekjær Officeer, især naar han, som Du, har tjent sit Ridderkors paa Valpladsen; men jeg vil nu bruge Ellinors Spøg til at give Dig en Advarsel. Tag paa Blanca med Glacéhandsker og vær baade ligesaa snild og fast som Din store Navne, om hvis Kjærlighedshistorie vi nylig have læst. Blanca er Din Dronning Victoria. Sandt nok, naar Du først ved Hymens Baand er knyttet til hende, saa bliver Du noget Mere, end Prindsregent; men saa vidt er Du endnu ikke, og det har man før seet, at en lille Kurre paa Traaden, som et Barn kunde løse, har faaet den til at briste og skilt to elskende Hjerter ad. Rid derfor rolig til Lendumgaard og viis et glat Ansigt! Hvad denne Hr. Astrup angaaer, saa vide vi jo Intet om ham; jeg maa overlade hans Behandling til Din Conduite; men det skulde undre mig meget, om Du ikke løser denne Deel af Din Opgave, at expedere ham, med Sikkerhed og Anstand.» —

Saaledes instrueret var Leo redet til Lendum-

gaard; men hans Hest fik at fornemme, at han trods Oberstens vise Formaning dog havde mere Ild, end Vand, i Blodet, thi han red de fire Mile paa mindre end to Timer. Han fandt Huset tomt, og da han endelig havde opdaget Moster Sibylle i Hønsegaarden og af hende faaet den Besked, at Blanca og Ellinor vare forsvundne med Hr. Astrup, hun vidste ikke hvorhen, fik de gode Forsætter, hvormed han var kommen, det første Stød, og Moster Sibylles Mening om de unge Pigers Opførsel, som hun mundtligt udtalte langt kraftigere, end hun havde gjort det skriftligt, vare just ikke skikkede til at formilde ham. Han maatte dernæst forgjeves løbe hele Haven rundt for at søge efter sin Dronning, og da han endelig fandt hende og de Andre i Skoven og saaledes beskæftiget, som vi vide, styrtede det Viisdommens Tempel, hans Fader ved sine kloge Raisonnements havde etableret i hans af urolige Tanker bølgende Hjerte, ganske sammen, og han forløb sig. Da han førte Blanca bort fra Bøgebakken, havde han, som sagt, ikke taget paa hende med Glacéhandsker, men gjort hende heftige Bebreidelser, og hun havde svaret ham som en fortørnet Dronning, indtil hun pludseligt var bristet i Graad, og var flygtet op paa sit Værelse.

Paa alt dette sad han nu og tænkte, mens han var sysselsat med at skrælle en Appelsin. Han gjorde det ubehændigt, og inden han var halv færdig dermed, havde Blanca skrællet sin og

præsenterede ham den smukt delte Frugt paa sin Tallerken. Han tog imod Offeret med et Smil, som tydede paa en blidere Sindsstemning; men naar Blanca nu antog, at det var hende, der ved sin Imødekommen omsider havde besværges Uveiret, saa tog hun feil.

Hans roligere Stemning var en Frugt af moden Overveielse. Hans Forstand og hans Hjerter havde gjenfundet hinanden, og nu raissonnerede han saa fornuftigt, at hans kloge Fader vilde følt sig fuldkommen tilfreds, om han havde kjendt hans Tanker og kunnet følge dem.

Han indsaar, at her ingen Grund var til Skin-syge. Den unge Fremmedes Efterstræbelser gjaldt Ellinor, og i ethvert Fald var det utænkeligt, at en saa reen, høisindet og karakterfast Pige, som Blanca, om hvis oprigtige Kjærlighed til ham selv han hidtil ikke havde havt mindste Grund til at tvivle, kunde gjøre sig skyldig i nogen Utroskab; men dog var der i hendes Forhold til denne Hr. Astrup et vist Sværmeri, som, det være nok saa uskyldigt, dog mishagede ham. Alt, hvad der lignede Sværmeri, var hans Natur imod; han saar en Fare deri, det gjorde ham mistænkelig. Han var ikke kold, tvertimod varm og trofast i sine Følelser. Hans Standpunkt var sikkert, men hans aandelige Omraade snevert, og derfor var der baade over og under den Sfære, hvor han følte sig hjemme, en Verden af Følelser og Stemninger, som var ham ganske fremmed.

At der var nogen Forskjellighed mellem Blanca og ham i deres Smag og Tilbøieligheder, det havde han nok fornummet, men den var ikke traadt frem paa nogen foruroligende Maade før hendes Faders Død. Desto mere havde hendes gaadefulde Væsen efter denne sørgelige Begivenhed forundret ham. Hendes Tungsind, Menneskeskyhed, Indesluttethed og Pirrelighed havde gjentagne Gange forstyrret Harmonien imellem dem og fortrædiget ham; og nu dette pludselige Omslag!

Han kastede et Blik paa Richard Astrup, som sad lige overfor ham, og hvis takkelige Ansigt og milde Blik indgjød ham en levende Antipathi, og tænkte: hvor er det muligt, at denne Dreng — thi han anslog Richards Alder til høist tyve Aar, uagtet han i Virkeligheden havde fyldt det fem og tyvende — at denne Dreng, ved hvis Person der ikke er Noget, som hæver ham over en jevn Landmands Niveau, og som er kommen som dumpende ned fra Maanen, i den Grad har kunnet vinde Blanca og sætte sig fast i hendes Gunst — Ellinor, det lader jeg gaae, hun er et Barn — men min kloge, stolte Blanca, som dog kjender noget til Verden og altid har teet sig som en complet Dame! Og saa har dette Flødeskjæg formaaet, hvad der, hver Gang jeg forsøgte derpaa, er mislykkedes for mig, nemlig at forjage hendes Melankoli og sætte hende i et ypperligt Humeur!

Dette forekom ham at være Symptomer, som varslede ilde for Blancas og hans Fremtidslykke.

Han havde kun været et Par Timer sammen med hende og fornam allerede Spor til, at hendes gamle Tungsind vendte tilbage. Hun sad der, ikke for-tørnet og suurmulende, men med det gamle, aands-fraværende, stirrende Blik. Stak her Noget under? Gik hun og bar paa en eller anden Hemmelighed, som hun ikke turde betroee ham?

Da Maaltidet var til Ende, og de stode fra Bordet, reiste han sig med den Beslutning, at han ikke vilde forlade Lendumgaard uden at have faaet Gaaden løst; han vilde have en Forklaring; men han opsatte det til den næste Dag, da de vilde være alene; thi han havde faaet at vide, at den fatale Hr. Astrup agtede at reise den næste Morgen, og Kundskaben derom havde vel bidraget Sit til at berolige ham.

Han vilde da ikke have offret Richard Astrup mange Tanker, hvis ikke Ellinor havde været; men han havde Blancas Søster kjær, og da Alt, hvad han havde havt Leilighed til at iagttage, bekræftede Moster Sibylles Paastand, at Ellinor var forelsket, saa bekjæmpede han sin Modvillie og forsøgte en Tilnærmelse for at komme efter, hvad denne Hr. Astrup egentlig var for en Mand.

Blanca bemærkede strax, at hendes Albert nu igjen begyndte at ligne sig selv, og hun blev saa glad over Udsigten til en bedre Forstaaelse og et venligere Forhold mellem hendes Hjertenskjær og hendes Ven, at hun gjorde Sit for at lette Overgangen; men hun saae til sin Bedrøvelse, at det nu

var Vennen, der trak sig tilbage. Det lykkedes ikke Leo at faae nogen egentlig Samtale knyttet med Richard Astrup, og hans Forsøg paa at erfare noget Nærmere om hans Familie og Livsforhold strandede.

Ellinor vilde fundet det fuldkommen berettiget, at Richard Astrup viste sig tilbageholdende mod en Mand, der nylig havde behandlet ham saa uartigt, hvis Afviisningen var skeet med den Stolthed og Selvfølelse, som hun tiltroede ham; men til hendes Forundring tabte han Fatningen, svarede paa en forvirret og forlegen Maade og fjernede sig tilsidst for at pakke ind.

Bittert skuffet gik hun til Sengs, og Blanca var saa forstemt, at de den Aften, mod Sædvane, skiltes i Taushed og uden fortrolig Passiar; men Leo var tilfreds; thi den Mistillid, han paa Forhaand havde næret til Blancas og Ellinors Ven, fandt han retfærdiggjort ved dennes uklare Holdning og kjendelige Forlegenhed.

SYVENDE KAPITEL.

Da de den næste Morgen, inden Richards Afreise, samledes ved Theebordet, manglede Ellinor.

«Hun har Hovedpine og er bleven liggende,» sagde Blanca; «hun har bedet mig bringe Dem sin Hilsen og sit venlige Farvel.»

Richard bøiede blot sit Hoved til Tak; han var meget bevæget og havde Møie med at tilkjæmpe sig Fatning. Leo var nu, tilsidst, høflig og opmærksom imod ham. Blanca havde sagt til Leo: «Vær venlig mod Astrup ved Afskeden; min Følelse siger mig, at aldrig har Du begaaet nogen større Feiltagelse, end ved at troe slet om ham.»

«Han er i ethvert Fald Din Gjest,» havde Leo svaret, ihukommende sin Faders kloge Raad; «jeg havde ikke Lov til at være uhøflig imod ham og beder Dig tilgive mig min Selvforglemmelse igaar. Jeg skal gjøre det godt igjen, saa vidt jeg formaer.»

Dette formelle Svar havde gjort et pinligt

Indtryk paa Blanca. Hun sad bleg og taus og saae nu og da paa Richard med et sørgmodigt Blik. Da hun havde drukket sin Thee, reiste hun sig, rakte ham sin Haand og sagde:

«Lev vel, kjære Hr. Astrup! Tak for Deres Besøg, som har været os til saa megen Glæde, og kommer De en Gang igjen her paa Egnen, saa glem ikke at see ind til os!»

«Tak for al Deres Godhed imod mig,» svarede Richard bevæget; «jeg beder Dem hilse Frøken Ellinor og sige hende, hvor meget det bedrøver mig, at jeg ikke kan sige hende Farvel og takke ogsaa hende personligt. Jeg beder baade hende og Dem at troe, at jeg er Dem oprigtigt taknemmelig for al den Gjestfrihed, De har viist mig, og at jeg aldrig vil glemme de herlige Dage, jeg har tilbragt paa Lendumgaard.»

Denne hjertelige Udtalelse, som kom frimodigt og smukt, bevirkede, at Moster Sibylles Afskedshilsen blev overordentlig stiv og formel. Den Smule konstige Varme, hun havde tilveiebragt for at skilles uden Anstød fra Richard, fordampede, og Thermometret sank ned til Frysepunktet.

Leo havde under denne Afskedsscene staaet og strøget sit Mundskjæg saa ivrigt, som om han denne Morgen havde glemt at børste det og nu vilde indhente det Forsømte. Han følte sig lettet ved, at denne Udvexling af bevægelige Ord var overstaaet, og var Blanca taknemmelig for, at hun fjernede sig med Moster Sibylle og ikke drev det

saa vidt, at hun fulgte sin interessante Ven til Vogns.

Nu rullede Vognen for Døren.

«En Cigar inden De kører?» spurgte Leo med sit behageligste Smil og greb i Sidelommen efter sit Cigar-Futteral, da Glasdøren ved Verandaen klirrede, og der lød tunge Trin i Stuen. En gammel Herre, høi og smalskuldret, men noget krum-bøiet, traadte ind. Han havde hvide Haar, en gusten Ansigtifarve og matte graae Øine med et lurende, usikkert Blik.

«Ei, er det Dem, Star,» udbrød Leo, gik ham smilende i Møde og trykkede venskabeligt hans Haand. «Hvor gaaer det? hvordan staaer det til med Helbredet?

«Snavs nok,» svarede Godsforvalteren vrangent; «taaler ingen Ting mere. Jeg tog forleden ned til min Søn, blev syg og har ligget der for Anker i over en Uge; kom først hjem i Aftes.

«Ja saa,» svarede Leo, «det gjør mig ondt at høre; vær nu forsigtig og bliv kjønt ved Hjemmet!»

Star havde imidlertid opdaget, at der var en Trediemand i Stuen, men han var meget nærsynet og kunde ikke see, hvem det var, hvorfor han tog sine Briller frem, og i det Samme traadte Leo til Side og sagde:

«Det er Hr. Richard Astrup fra Jylland, som har været her i Besøg i nogle Dage og lige er i Færd med at reise.»

Denne Præsentation frembragte en overraskende Virkning. Richard, som havde staaet og stirret paa Star med et spændt Blik, bukkede forlegent, men Star saae ud, som om han var bleven forstenet; saa viste der sig to røde Pletter paa hans gustne Kinder, han drog et dybt Suk og satte sig paa den nærmeste Stol.

«Er De ikke vel?» spurgte Leo og gik hen til ham.

«Det er ikke Noget,» svarede Star med ry-stende Stemme; «jeg er nok gaaet lidt — lidt for hurtigt herop, det er det Hele. Bryd Dem bare ikke om mig!»

Leo saae paa ham med et tvivlende Blik, men gik nu med Richard, som allerede var ved Døren, fulgte ham ud i Forhallen, ledsagede ham til Vognen, tog Afsked med ham baade hurtigt og formelt og skyndte sig saa igjen ind i Spisestuen, men fandt den tom. Han gik ud i Verandaen, saae Star gaae tungt hjemad gennem Haven, løb efter ham og indhentede ham.

«Men hvorfor gaaer De strax igjen, Star?» raabte han til ham. «Kom hellere ind igjen, hvil Dem lidt og faae en Hjertestyrkning!»

«Behøves ikke,» svarede Star tvært og blev ved at gaae; «ellers Tak!»

Leo fulgte med og sagde:

«Hør, siig mig engang, kjender De denne Hr. Astrup? Jeg synes, at De studsede ved at see ham.»

«Ham?» udbrød Star heftigt, «jeg har aldrig før seet ham for mine Øine!»

«Ja,» vedblev Leo, «jeg spørger, fordi jeg ikke kjender ham og gjerne vilde vide noget Nærmere om ham. Han kom hertil med Fjelstrups, blev hængende her og har nu gaaet og spillet Kavaleer her en halv Snees Dage og gjort sig lækker for Damerne.»

«Hvorfor Pokker har De fundet Dem i det?» spurgte Star.

«Jeg vidste jo slet ikke Noget derom,» svarede Leo, «jeg kom først igaar; men strax, da jeg saae denne Hr. Astrup, tænkte jeg, at der bestemt var noget Muggent ved ham.»

«Men nu er han jo væk?» spurgte Star.

«Ja,» svarede Leo, «og De kan være vis paa, at med min gode Villie skal han ikke faae Lov til at komme her tiere.»

«Det var Ret,» sagde Star; «man bør stænge sin Dør for Løsgængere og Landstrygere; men nu Godmorgen, Hr. Ritmester! Jeg maa hjem og kigge i mine Papirer.»

De vare nu ved Laagen, som førte ind til Stars Have og skiltes der. Leo gik tilbage til Gaarden, og da han igjen traadte ind i Spisestuen, fandt han Moster Sibylle der alene.

«Naa, Gud være lovet,» udbrød hun, «endelig blev vi ham da kvit! De maa troe, kjære Leo, at det har været ti drøie Dage for mig, de sidste!»

«Det kan jeg begribe,» svarede Leo, «men jeg antager dog næsten, at den ene Dag, jeg har tilbragt her sammen med Hr. Astrup, har været lige saa drøi, som alle Deres ti tilsammen. Havde der været Tale om, at han vilde forlænge sit Ophold her, saa vilde jeg bleven nødt til at sætte alle Hensyn til Side og sige til ham: enten reiser Du, eller jeg; heldigviis slap jeg for denne Yderlighed; men nu skal jeg fortælle Dem Noget — Star var her for et Øieblik siden.»

«Naa, er han endelig kommen hjem,» sagde Moster Sibylle; «det er da vel; jeg var bange for, at han var bleven liggende hos sin Søn for at blive baaren ud derfra med Fødderne foran. Han er bleven meget skrøbelig i det sidste Aarstid; han gjør det vist ikke længe.»

«Aa, han er seig, den gamle Knark,» svarede Leo, «for Resten ubehagelig at have at gjøre med siden Flemmings Død — han kunde kudske ham! Men hør nu — Star kom lige inden Astrup kjørte, jeg præsenterede dem for hinanden, og der skulde De seet en Scene! Ja, den var stum, men dog talende nok. Astrup kunde ikke skjule sin Forlegenhed, og hvad Star angaaer, da saae han ud, som om han havde faaet et Stød i Hjertekulen. Jeg fulgte Astrup til Vogns, og da jeg kom ind i Stuen igjen, var Star gaaet. Jeg løb efter ham og spurgte ham, hvorfor han var bleven saa overrasket ved at see Hr. Astrup, om han kjendte ham og vidste Noget om ham; men han svarede

med en mistænkelig Bisterhed, at han aldrig før havde seet ham for sine Øine. Dog sagde han siden, at det var rigtigt at stænge sin Dør for Løsgængere og Landstrygere — han har bestemt seet Astrup før og veed Besked om ham.»

«Ih, Du forbarmende Gud,» udbrød Moster Sibylle, «vi have formodentlig der huset en eller anden Gavtyv! Maaskee en Forbryder —»

«Aa nei,» faldt Leo ind, «saa galt er det vel neppe; men skulde det være Tilfældet, og en saadan Afsløring kunde kurere min kjære Blanca for hendes Hang til Romantik og Sværmeri, da vilde jeg ikke beklage det.»

«At tænke sig,» vedblev Moster Sibylle og stirrede forfærdet hen for sig, «at hun i samfulde ti Dage fra Morgen til Aften har været sammen med et saadant Menneske — maaskee en Tyv eller en Morder! —»

«Naa, naa, kjære Moster Sibylle,» sagde Leo, «lad nu ikke Fantasien altfor stærkt løbe af med Dem og siig for Guds Skyld ikke saadant Noget til Blanca, for saa vil der ligge et Huus; og stakkels Ellinor! Jeg haaber til Gud, at hendes Forælskelse ikke har Videre at betyde; men troe mig, det Klogeste er, at vi aldrig nævne Navnet Astrup; lad os tie ham til Døde, saa glemme de ham hurtigst; men jeg skal nok i Stilhed forhøre mig om ham, og hvis jeg faaer Noget at vide, skal jeg fortælle Dem det; men hold nu smukt Tand for Tunge imens!»

«Jeg skal være saa taus som en Muur,» svarede Moster Sibylle; «men hør nu, Leo, lad os nu tale lidt om Blanca; hvordan finder De hende nu, da De selv har seet hende og talt med hende?»

«Ubegribelig,» svarede Leo i en forsagt Tone, «mere ubegribelig end nogensinde før.»

«Det er ogsaa min Mening,» svarede Moster Sibylle; «vi tør ikke længer forholde os passive, vi maa gjøre Noget, ellers kan det ende med Sygdom, eller noget endnu Værre. Hun maa herfra, det ensomme Liv gjør hende mere og mere forskruet. Hvad siger De til en lille Reise?»

«Et heldigt Indfald af Dem, kjære Moster Sibylle,» udbrød Leo; «ja vist, Forandring af Opholdssted kan gjøre Vidundere paa Humeursyge; men det maatte ikke være altfor kort en Reise, helst paa nogle Maaneder og til Udlandet, og jeg skulde dog gjerne være med. Lige paa en Studs kan jeg ikke faae en længere Permission, men lad os see, maaskee om en Maanedstid. Jeg skal tænke derover og sondere Blanca; jeg længes efter at tale med hende i Enrum; igaar var Alting saa forstyrret; hvor er hun?»

«Hun sidder i det røde Taarnkammer og lader, som hun læser,» svarede Moster Sibylle; «jeg har en lille Mistanke om,» føiede hun til med et medlidende Smil, «at hun gik derop bare for at see ham, Landstrygeren, endnu en

Gang; i det Mindste stod hun ved Vinduet, da Vognen rullede ud af Gaarden med ham.»

Leo rystede paa Hovedet og sagde:

«Jeg vil strax gaae op til hende;» og saa fjernede han sig hurtigt. —

OTTENDE KAPITEL.

Blanca sad paa Sofaen i det røde Taarnkammer, et hyggeligt og smukt monteret Cabinet, hvor Ellinor og hun undertiden opholdt sig om Morgen, fordi det laae mod Nord, og der var svalt. Hun sad med korslagte Arme og stirrede hen for sig; den Bog, som laae i hendes Skjød, syntes kun at være der for et Syns Skyld. Da Døren gik op, og Leo traadte ind, foer hun sammen.

«Naa, er det Dig!» udbrød hun, mere forskrækket end glad.

«Ventede Du mig ikke?» spurgte han, idet han gik hen til hende og satte sig ved Siden af hende. «Vi have ikke havt megen Glæde af hinanden denne Gang, Blanca, og min Permission udløber i Aften; jeg maa ride til Dalby i Nat, om jeg bliver Dagen til Ende hos Dig; men Du har ikke saa meget som spurgt mig om, hvor længe jeg kunde blive; er Du da lige glad, enten Du

har mig eller ikke, eller — maaskee glædest, naar jeg gaaer?»

Hun saae paa ham med et spændt Blik; hendes Øine vare taareløse, Læberne tæt sammenpressede. Pludseligt greb hun hans Haand, kjærtegnede den og drog den ind til sit Bryst.

«Er Du syg?» spurgte han; hans Haand fornam hendes Hjertes urolige Slag; «eller hvad er der i Veien? Du ligner jo ikke Dig selv mere. Kjære Blanca, siig dog et Ord! Der er bestemt Noget, der trykker Dig, og som Du skjuler for mig. Siig dog for Guds Skyld, hvad det er! Dette er ikke til at udholde længere; jeg viger ikke herfra, før Du har aabnet Dit Hjerte for mig; ja om det end skulde være det Værste,» vedblev han, idet han drog sin Haand til sig, «at Du ikke mere bryder Dig om mig, at —»

«Nei,» svarede hun hurtigt, «det er ikke det! Albert, jeg elsker Dig!»

Hun faldt ham om Halsen og brast i Graad. Han holdt hende nogle Øieblikke i sin Favn, løftede saa hendes Hoved, strøg Haaret fra hendes Pande, saae hende ind i Øinene og sagde:

«Jeg tvivlede jo egentlig ikke derom, Blanca; men naar den, man elsker høiest paa Jorden, lukker sit Hjerte til og negter En sin Fortrolighed, ja hvad kan man saa ikke falde paa at tænke; de vildeste Indfald kunne jo saa melde sig; men nu maa Du gjøre en Ende derpaa, ellers —»

«Ja,» sagde hun, «det maa skee! Jeg har

skaanet Dig, Albert og — En til! Naar Du vidste, hvor frygteligt jeg har lidt ved at tie og bære alene paa dette! Det vil jeg sige Dig forud,» vedblev hun med dæmpet Stemme, «at intet af de Indfald, Du kan have havt, er saa vildt, saa utænkeligt, som --»

Hun standsede, taug brat og drog Veiret dybt. Han saae paa hende med et ængsteligt Blik, tog hendes Haand i sin og sagde:

«Nu blot Mod, Blanca, kom med det!»

Endelig gjenvandt hun Mælet og sagde, idet hun talte først langsomt og usikkert, siden hurtigt og med Lidenskab, medens han maalløs stirrede paa hende:

«Albert, i en ulykkelig Stund knyttede Du Din Skjebne til min; jeg er en æreløs Mands Datter. Ja, Fader er gaaet i sin Grav, bedækket med Hæder, men Æresstøtten paa hans Grav lyver, han var — o Gud, jeg kan ikke faae Ordet over mine Læber! Lendumgaard tilhører ikke Ellinor og mig med Rette; der er engang i Fortiden bleven begaaet en skjændig Uretfærdighed, den rette Arving er bleven bedraget for sin Arv, Fader er Gjerningsmanden, og jeg, som nu i et halvt Aar har vidst dette og dog svælgat i al denne Luxus, jeg er en Tyv; og med hver Dag, der gaaer, uden at jeg giver det ranede Gods fra mig, bliver jeg mere skyldig og foragtelig i mine egne Øine; og dog har jeg ikke kunnet tale, før nu; det begriber Du, ikke sandt? Hver Gang jeg

vilde sige Dig det, var det, som om min Tunge blev lam; men nu er det sagt og —»

Han greb hendes Haand og sagde:

«Siig ikke mere, see at blive rolig!»

Saa taug han brat; hun saae det af hans Blik og fornam det af hans Stemmes brudte Klang, hvor forfærdet han var, men hun gjettede endnu ikke den sande Aarsag til hans Skræk. Han troede ikke paa Muligheden af det, hun havde sagt; han tænkte: hun er gaaet fra Forstanden, hun er vanvittig!

Albert Leo var en Mand med stærke Nerver, altid koldblodig i Farens Stund. Han havde mere end een Gang seet Døden i Øinene uden at gyse; men hvad var Lynet fra en Kanons Munding, eller en Fjendes blinkende Sabel, mod det Glimt af Vanvid, han mente at have seet i disse Øine, hvis Lys var ham kjærere end Solens, og af hvis Straalespil en kjærlig, selvbevidst og forstandig Sjæl før saa ofte havde lyst ham i Møde? Tabet af Livet selv var jo for Intet at regne mod en saa forfærdelig Tilintetgjørelse af Livets Lykke.

Dog lykkedes det ham ved en kraftig Anstrengelse af sin Villie at gjenvinde sin Fatning og vise et roligt Aasyn. Idet han gik ud fra, at her var Sindsforvirring tilstede, valgte han det i slige Tilfælde Rigtige; han sagde ikke imod.

«Det er jo en sørgelig Opdagelse, Du der har gjort, kjære Blanca,» sagde han mildt; «hvordan er Du kommen efter det? Fortæl mig det!»

Men nu gjettede hun hans Tanke; hun sprang op og udbrød:

«Du troer det ikke? Du mener maaskee, at jeg er forrykt? O, gid det var saa vel! Nei, Albert, nei, det jeg har fortalt Dig, er intet Hjernesvind, men sørgelig, sørgelig Virkelighed.»

«Saa giv mig fornuftig Forklaring,» sagde han heftigt; thi da Skrækken slap ham, tog Vreden fat; «skjøndt egentlig burde jeg slet ikke indlade mig paa at høre Dig. Det er jo en forfærdelig Anklage, Du der reiser mod Din egen Fader, Din gode, hæderlige Fader! Han skulde være en Forbryder? Umuligt!»

«Det Samme har jeg mange Gange sagt mig selv,» svarede Blanca og stirrede paa ham med et blegt Aasyn.

«Der maatte soleklare Beviser til, Blanca,» sagde han, «for at vi skulde kunne troe det.»

«Og Du skal faae dem,» udbrød hun; «vent et Øieblik! Jeg skal strax være her igjen.»

Hun gik ind paa sit Værelse og kom hurtigt tilbage; hun havde i Haanden det gamle Brev, Ellinor saa ofte havde seet hende sidde og læse i, og som hun altid hurtigt gjemte i sin Skuffe.

«Siig mig først een Ting,» sagde Leo; «hvem er den Arving, der skulde være bleven bedraget? Hvad hedder han, og hvor er han?»

«Ja, havde jeg vidst det,» svarede Blanca, «saa havde jeg for længe siden handlet.»

«Der har vi det!» udbrød Leo spydigt.

Blanca gik hen til Døren, dreiede Nøglen om, gik saa tilbage til Sofaen, satte sig hos ham og sagde :

«Hør mig nu roligt, saa roligt Du formaaer! Jeg forstaaer Dit Sindsoprør; det er jo ikke Andet, end hvad jeg har gennemgaaet selv — alene — hvor skrækkelig ene har jeg ikke været længe, Albert — ene med den retfærdige, straffende Gud, som hjemsøger Forældrenes Synder paa deres Børn; her er ingen Trøst at finde, ingen Trøst! Dette er en forfærdelig Tilskikkelse, ikke Tabet af vor Formue, men Tanken om Fader, hvis Sjæl er gaaet ind for Guds Domstol, betyngtet med Brøde, og saa Vanæren for os!»

Den Sjæleangst, hendes Ord vidnede om, gjorde dog noget Indtryk paa ham.

«Vær blot rolig,» sagde han mildt, «ophids ikke Dig selv; fortæl, fortæl blot, jeg skal høre Dig taalmodigt!»

«Læs først dette,» sagde hun og rakte ham den Lap Papir, hun holdt i Haanden.

Han tog den med Uvillie og Mistro, men gjenkjendte strax gamle Hans Flemmings store, stive Bogstaver, da han havde seet hans Haandskrift i nogle Papirer paa Godscontoiret, som Star engang havde viist ham. Brevet var skrevet med usikker Haand; det lød saaledes :

Til Henrik Flemming!

Det er, som Star nylig skrev til Dig, jeg er

uvel; men umag Dig ikke hid, jeg ønsker ikke Din Nærværelse, allermindst om dette bliver Døden, thi Du har aldrig havt Hjerter for mig og ikke gjort Andet, end forbittret min Alderdom ved Dine Bebreidelser og ublue Fordringer. Glæd Dig dog ikke for meget til min Død; jeg vil ikke gjøre Uret mod ham, hvem Du hader, men som elsker mig og dog, Verden maa saa sige, hvad den vil, staaer mig nærmere, end Du. Der hviler ingen anden Plet paa ham, end den, der skyldes hans Fødsel og hans Forældres Synd. Han bliver min Arving, det er besluttet og urykkeligt; bliv altsaa herfra og lad mig i Fred.

Hans Flemming.

Det var en ildevarslende Røst, som der lød fra Graven gennem det skrevne Ord; det pinlige Udtryk i Leos Aasyn viste, at den havde skræmmet ham op af hans Tryghed; men han fik Bugt med den Angst, som var kommen over ham, kastede Brevet paa Bordet og udbrød:

«Er det det Hele, Blanca? Det beviser Intet; blot at den Gamle har havt i Sinde at efterlade sin Eiendom til en Anden, Gud maa vide hvem, et uægte Barn, som det lader; men lige meget! Siden Din Fader dog blev Eier af Lendumgaard, saa maa Hans Flemming jo alligevel tilsidst have forandret sin Beslutning, ikke sandt? Det er jo soleklart! Og læg saa Mærke til, at der ikke er nogen Datum paa Brevet; det kan være skrevet

Aar før Hans Flemmings Død; jeg tvivler slet ikke om Brevets Ægthed; det er Mandens Haandskrift, og det er jo ikke saa underligt, at han, da han var syg og synes at have skrevet det i Vrede, har glemt at sætte Sted og Datum; men denne Mangel ved det tillader os at troe, at han er kommen sig af denne Sygdom, og at Forholdet mellem ham og Din Fader er blevet godt igjen, ja det maa jo være skeet.»

Blanca lyttede først opmærksomt til hans Indvendinger, men da han havde udtalt, rystede hun paa Hovedet og sagde:

«Brevet er ikke det Hele, Albert! Hør nu, hvorledes jeg fik det!»

Hun gyste, greb Leos Haand og holdt den fast, som om hun trængte til at forvisse sig om hans beroligende Nærværelse nu, da den mørke Erindring, som i Maaneder havde ruget paa Bunden af hendes Hjerter og taget Lys og Duft fra næsten enhver Glæde i hendes Liv, skulde udsiges i Ord og blive levende i hele sin Uhyggelighed.

«Du veed,» begyndte hun, «hvor utaalmodig Fader var under sin Sygdom. Du saae det selv den Dag, Du var her, fire Dage før han døde; men siden blev det meget værre. Det var skrækeligt at see ham ligge der lidende og forbittret over sit Legemes Afmagt; han var rasende paa Doctor Ravn, som reent ud havde sagt ham, at der var Fare for hans Liv —»

«Ja vist, ja vist,» faldt Leo utaalmodigt ind,

«det veed jeg; det var urigtigt af Ravn at kyse den Syge og forværre hans Tilstand; videre, Blanca!»

«Du maa høre mig roligt,» sagde Blanca med usikker Stemme; «det kan ikke siges med faa Ord, og jeg maa fortælle saaledes, at Du kan forstaae mig.»

Leo tog sin Haand til sig, lænede sig tilbage i Sofaen med korslagte Arme og saae opad med et Suk, som om han anraabte Himlen om at skjenke ham Taalmodighed.

«Den sidste Dag, han levede,» vedblev Blanca, «taalte han næsten ingen Anden om sig, end mig, og lagde saa lidt Skjul derpaa, at Moster følte sig meget krænket. Jeg var da alene hos ham den sidste Nat.»

Hun taug og sad og stirrede hen for sig

«Naa, hvad skete saa den sidste Nat?» spurgte Leo.

«Han laae længe, som om han sov,» vedblev Blanca, idet hun foer sammen, «indtil han pludseligt greb fat i Sengebaandet og reiste sig halvt i Sengen; Øinene stode stift i Hovedet paa ham; han saae ikke paa mig; jeg troer ikke, at han havde nogen Bevidsthed om, at jeg var i Stuen; og saa talte han; den skærende Klang af hans Stemme lyder endnu i mine Øren, Albert! «Jeg en Røver og Tyv?» sagde han; «Snak! Jeg var hans nærmeste lovlige Arving, jeg havde Ret til at gjøre det og Familiens Ære —» saa taug han brat og sank ned paa Pudlen i Afmagt; den kolde

Sved stod ham paa Panden. Jeg ilede hen til Sengen, tørrede hans Pande, talte til ham i min Angst, men han svarede ikke og kom ikke mere til sin Bevidsthed. Noget efter, jeg veed ikke, hvor længe det varede, drog han sit sidste Suk. Jeg foer op med et Angstraab, da jeg saa at han var død, og Christen, som sad inde i Stuen ved Siden af og sov, kom løbende. Han kaldte paa de Andre; men allerede inden de kom, var jeg løbet min Vei, ud i Haven, hvor jeg gik barhovedet i en øsende Regn uden at mærke det, indtil endelig en Kuldegysning kom over mig, og jeg gik ind igjen og gav mig til at gaae op og ned i Salen for at tænke — jeg tænkte ikke med Anstrengelse, nei Tankerne myldrede ind paa mig som Djævla, hundrede Erindringer fra min Barndom, Vidnesbyrd om Faders Tungsind, forfærdelige Heflighed, evige Uro, feberagtige Higen efter Virksomhed og efter Ære og Anseelse — o Gud, tænkte jeg, var dette Tegn paa noget Andet og Værre, end Iilsindethed og Urimelighed, havde han en stor Synd paa Samvittigheden? Min kjære stakels Moders blege, sorgfulde, undertiden skrækslagne Aasyn viste sig for min Erindring og bestyrkede den Mistanke, hans Selvanklage paa det Sidste havde vakt.»

«Han talte i Vildelse,» udbrød Leo; «hvad Vægt kan der tillægges en febersyg Patients vilde Ord?»

«Der var Noget endnu,» vedblev Blanca, idet

hun talte hurtigt og med glødende Kinder, som om hun selv havde Feber, «der den gruelige Nat paatrængte sig mig, Noget, der altid var forekommet mig gaadefuldt — hans Forhold til Star; det var ikke som mellem Herre og Tjener, de vare Venner, Dusbrødre, veed Du jo, skjøndt det er vist nok, at naar det kom til Stykket, saa var Fader den Stærkeste og havde Magten; men han var dog ofte ubegribelig føielig og fandt sig i Ting — ja, Du saae eller hørte Intet til det; Star vogtede sig i Andres Nærværelse; men jeg blev engang Vidne til Noget, som jeg forlængst havde glemt, for det er længe siden; det er en af mine tidligste Barndomserindringer; men nu meldte det sig og fik en frygtelig Vægt. Det var en Dag, da jeg gik og legede i Haven; da kom Fader og Star gaaende og saae ikke mig, eller agtede ikke paa mig. De vare i et heftigt Skjenderi, og Star sagde: «Denne Gang vil jeg have min Villie!» men Fader svarede: «Hold Dig i Skindet! Spar Dig Trudsler, som dem Du kom med før; Du kommer ingen Vei med mig paa den Maade; og hvad kan Du gjøre mig? Har Du Tag i mig, saa har jeg ogsaa Tag i Dig!» — Jeg fortalte det til Moder, som skjendte paa mig, fordi jeg havde luret og sagde, at jeg skulde tie og ikke tale til Andre om Sligt.»

Leo havde reist sig og gik frem og tilbage i Stuen med heftige Skridt. Han var aabenbart i et Sindsoprør, som hvert Øieblik truede med at bryde

løs, men Blanca var saa fordybet i sine sørgelige Erindringer, at hun ikke bemærkede det.

«Nu er der kun at sige, hvorledes jeg fik Brevet,» vedblev hun, «som gjorde alle mine mørke Anelser til Vished. Jeg kunde tilsidst ikke udholde at være alene med disse ængstende Tanker, jeg følte mig igjen draget ind til Dødsleiet, jeg vilde see ham en Gang endnu, som om det kunde berolige mig — o Albert, hvor har jeg elsket ham trods alle hans Feil, ja, jeg elsker ham vel endnu —»

«Nei,» udbrød Albert heftigt, «det gjør Du ikke!»

«Jo,» svarede hun, idet hun saae op og med Bekymring blev vaer, hvor vredt han saae paa hende; «men Du forstaaer mig ikke; det er begribeligt; dette er kommet altfor brat over Dig og har overvældet Dig.»

«Slut Din Fortælling,» sagde han, «lad os blive færdig dermed!»

Hun saae paa ham med et sorgfuldt Blik, men det lod ikke til at formilde ham.

«Han saae smuk ud i Døden,» vedblev hun; «han saae ud, som om han var sovet hen i Fred —»

«Og det er han ogsaa,» udbrød Leo, «det vil jeg døe paa!»

«Give Gud, at jeg kunde troe det!» sagde Blanca; «men nu kom det Værste. Jeg fik Øje paa Brevet; det laae paa Gulvet tæt ved Sengen; hvorledes var det kommet der? Der laae nogle Papirer paa Bordet ved Hovedgjerdet, som Christen

for flere Dage siden havde maattet tage af Faders Skrivebordsskuffe og bringe ham; han havde det den Dag i et Par Timer bedre. Har Brevet været mellem Papirerne, er det blevet opbevaret ved et Tilfælde og er nu faldet ham i Hænderne, eller har han gjemt det og nu, paa det Sidste, villet læse det og see sin Brøde i Øinene, for at retfærdiggjøre sig for sig selv og forhærde sig, eller for at angre og bede Gud om Naade? Det Sidste er muligt; og for saa vidt giver jeg Dig Ret i det, Du for sagde om Feberfantasier, at fordi han trodsede i Vildelse, kan han godt have angret, da han var ved sin fulde Bevidsthed. Denne Tanke, Albert, har været min eneste Trøst i de forfærdelige sex Maaneder, jeg har levet siden, men hver Dag ønsket, at det var den sidste, og at jeg var død!»

Da hun havde udtalt, brast hun i Graad. Hendes Taarer og den dybe Smerte, som hendes Stemmes Klang vidnede om, afvæbnede Leo. Hvor meget end den Ærgrelse, Affairen med Richard Astrup havde forvoldt ham, undskyldte hans pirrelige Sindstilstand og den tiltagende Mistillid til Blancas Dømmekraft, saa retfærdiggjorde den dog ikke en saadan Haardhed, som det vilde være at svinge hende i hendes Nød. Han folte, at han havde været ukjærlig, ilede angerfuldt hen til hende, lagde sin Haand om hendes Liv og drog hende til sig.

Saaledes sade de i nogle Øieblikke tause, hun trøstet ved hans stumme Deltagelse, men han over-

veiende, hvorledes han skulde forholde sig i denne pinlige Konflikt; thi den blødere Sindsstemning, hvori han nu befandt sig, rokkede ikke hans Overbeviisning. Den hele Historie, Blanca havde fortalt ham, var fremdeles i hans Tanker en sygelig Fantasi, udklækket i en overspændt Hjerne, om den end tilsyneladende støttedes ved nogle Kjendsgjerninger. Han troede ikke paa den; hans Mangel paa Fantasi og paa Evne til at combinere gjorde ham tungnem, og flere nærliggende Bevæggrunde, baade ædle og egennyttige, drev ham, uden at han dog var sig dem alle lige klart bevidst, til den Beslutning at tilbagevise og undertrykke den i hans Øine skammelige Mistanke, Blanca nærede mod sin egen Fader. Taknemmelighed mod Henrik Flemming, som altid havde viist ham faderlig Godhed, og Omhu for Familiens Ære og for Blancas Vel, som rigtignok nu faldt sammen med hans egen Fordeel, drev ham, støttet af hans Skræk for Skandale og Verdens Ringeagt, til ved ethvert Middel at neddysse den fatale Sag, som, det forudsaae han, Blanca let kunde røbe, naar han ikke forebyggede det.

Men idet han tilkjæmpede sig Fatning og søgte at komme til Klarhed om den rette Maade at tage Sagen paa, foregik der i hans Indre en heel Omvæltning, som satte ham i en pinlig Stemning. Han saa nu paa Blanca med andre Øine end før; hun havde ikke svaret til hans Forventning og var sunken i hans Agtelse. Han havde før seet

op til hende, som til et Væsen, der i Selvbevidsthed og Karakterfasthed langt overgik de fleste unge Piger; men nu havde hun viist sig kun at være et lunefuldt Barn, ganske vist et kjærligt og ædelttænkende Barn, som han lige fuldt maatte elske, og hvis Ynde drog ham til sig med dens gamle Styrke, men dog kun et Barn, hvis Handlinger han maatte lede, og som han ikke turde skjænke hele sin Fortrolighed. Han haabede ganske vist, at dette med Aarene vilde forandre sig, men saaledes var Forholdet for Øieblikket.

Intet beviste i hans Øine dette klarere, end den Modsigelse, der laae i, hvad hun nyligt havde sagt om de forløbne Maaneders Lidelser, og at hun havde ønsket sig Døden, sammenholdt med hendes muntre Selvforglemmelse under Richard Astrups Besøg. Han kunde have stillet hende dette for Øie og muligt derved vundet en let Seir over hende; men den turde dog maaskee blive dyrekjøbt; thi det gjaldt nu fremfor Alt at undgaae Ophidselse og Sindsbevægelse. Hun maatte beroliges og lære at glemme.

«Nu veed jeg Alt,» sagde han da til hende; «giv mig nu Tid til at tænke over Sagen! Du maa jo selv kunne indsee, hvor uklar den er. Hvad kunne vi gjøre? Du vil da vel ikke have, at vi skulle indrykke en Bekjendtgjørelse i Aviserne og opfordre den eller de mulige navnløse Arvinger til at melde sig? Skulle vi kaste den første Steen og vanære Din Faders Minde? Det forlange hverken

guddommelige eller menneskelige Love af os. Kjendte vi den Mand, som Du mener er bleven forurettet, eller hans Arvinger, det vilde ganske vist forandre Sagen noget; skjøndt jeg for mit Vedkommende mener, at vi selv i det Tilfælde burde overlade det til ham at bevise sin Ret. At vige uden juridiske Beviser, det vilde være Selvmord; Hensynet til din Faders Minde og til Familiens Ære vilde og burde forbyde os en saa fejg Handlemaade.»

«Deri er jeg ikke enig med Dig,» svarede Blanca; «høiere end alt Andet, over Hensynet til Faders Minde og vor Ære og Fordeel, staaer det, at gjøre hvad Ret er, og have en frelst Samvittighed for Gud.»

Hendes Øine funkledede, idet hun sagde dette, og Leo slog sit Blik ned for hendes. Hans Antagelse, at hun kun skulde være et lunefuldt Barn, fik et stærkt Stød. Han fornam det af hendes Stemmes faste Klang, at her var en stærk Villie, som vilde forfølge sit Maal, hvor urimeligt det end efter hans Mening var. Han gav i sine stille Tanker den rene, stærke Villie Navn af Egensindighed og svarede undvigende:

«Naturligviis! Jeg er ganske enig med Dig; vi ville gjøre, hvad Ret er.»

Men hun saae paa ham med et tvivlende Blik. Hun følte, at det kun var den borgerlige Retfærdighed, der havde talt ud af hans Mund; han

kunde, eller vilde, ikke hæve sig til et idealt Syn paa, hvad Ret er.

«Siig mig engang,» spurgte han efter et Øiebliks Pause, «veed Ellinor Noget om alt det, Du saa længe har gaaet og grublet over?»

«Nei, ikke det Mindste,» svarede Blanca; «jeg sagde Dig jo før, at jeg har baaret det alene.»

«Naa Gudskeelov!» udbrød Leo. «Lov mig, kjære Blanca, at Du ikke vil omtale Sagen for noget Menneske og ikke foretage Dig Noget i den Sag, uden at Du forud har underrettet mig derom!»

«Nei, kjære Albert,» svarede hun mildt, men fast, «et saadant Løfte maa Du ikke forlange af mig. Havde Du opfattet Sagen paa samme Maade, som jeg, saa kunde jeg let lovet det, men saa vilde ogsaa et saadant Løfte været overflødigt. Nu binder jeg mig ikke; jeg vil have fuld Handlefrihed.»

Der blev Leos Taalmodighed atter sat paa en haard Prøve; men han bestod den.

«Som Du vil, kjære Blanca,» svarede han med et Smil; «Din Egenraadighed foruroliger mig ikke videre; der vil saamænd aldrig blive nogen Foranledning til at handle, men der kan nok blive Leilighed til at gjøre Ulykker ved Uforsigtighed. Det vilde ikke blot være smukkest og kjærligst, men ogsaa klogest, om Du viste mig lidt mere Tillid.»

Hun saae et Øieblik paa ham med et forskende Blik, drog et Suk og sagde:

«Ellinor, Du og jeg, vi ere alle Tre lige meget interesserede i Sagen. Det er maaskee urigtigt nu, da jeg har indviet Dig i den, at holde Ellinor udenfor den. Dog mener jeg, at jeg tør skaane hende for at dele Byrden med os; men der kan indtræde Omstændigheder, som gjør mig det til Pligt at fortælle hende Alt; jeg føler mig ikke saa tryg, som Du, Albert! Jeg tænker, at Gud har havt sin bestemte Hensigt med at løfte Forhængen og lade mig see indenfor; jeg er bange for, at Afregningens Dag vil komme før eller senere; skeer det, Albert, da maa Du ikke svigte mig!»

Han trykkede i Taushed hendes Haand, og hun vedblev.

«Det var naturligviis ikke min Mening, at jeg vilde handle aldeles egenmægtigt. Du og Ellinor bør vide — o Gud, Albert, hvilken skrækkelig Tanke, om den haarde Tilskikkelse, jeg tænker paa, virkelig skulde komme over os! Give Gud, at der maa komme Noget for Dagen, som kan bevise Faders Uskyldighed!»

«Det vil der neppe,» svarede Leo roligt, «lige saa lidt, som det Modsatte vil skee. Vi maa lade den Sag staae uopklaret, stræbe at troe det Bedste, men helst, om muligt, reent glemme den. Du kan det nok, naar Du vil.

«Glemme,» udbrød Blanca, «nei, det vil være mig umuligt!»

Leo saa paa hende med et betegnende Smil; hun gjettede hans Tanke og følte sig slaaet. Under Richard Astrups Besøg havde hun ganske vist formaet at glemme. Det gik nu pludseligt op for hende, hvor selvmodsigende hendes Opførsel maatte forekomme Albert nu, da han var indviet i Alt, og hun ilede da med at give ham Forklaring, idet hun fortalte ham om den mærkelige Lighed med hendes afdøde Broder Hans, som strax saa underligt havde draget hende til Richard Astrup.

«Ja saa,» svarede Leo mildt nok, men dog i en medlidende Tone; «Du er dog en underlig lille Sværmske, Blanca! Jeg kan nu ikke finde, at der er Spor af Lighed, efter Portraitet at dømme; men jeg har jo ikke seet Din Broder i levende Live; Du maa vide det bedre; men hør, lad os nu tale om noget Andet og Fornøieligere. Imorges, da jeg stod op, lagde jeg Planer, Blanca, Planer, for vor Fremtid.»

«Gjorde Du det,» svarede Blanca rødmende, thi hun gjettede, hvad de Planer gjaldt.

«Hvad siger Du til en lille Reise,» vedblev han, «om en Maanedstid, naar jeg kan faae Permission? Jeg kunde have Lyst til at gjøre en Svip-tour ned til Dresden og sachsisk Schweitz, at sige i Selskab med Dig, Ellinor og Moster Sibylle.»

Blanca tænkte et Øieblik efter og sagde saa:

«Det siger jeg ja til; jeg troer, det vil gjøre mig godt at reise; og Ellinor vil blive umaadelig

glad; hun gaaer og sukker efter at see fremmede Lande.»

«Naa, det er jo prægtigt,» udbrød Leo, op-
livet ved Blancas Føielighed. «Vi blive borte i to
eller tre Maaneder; lad os sige, at vi ere hjemme
igjen i October; og skulle vi saa holde Bryllup i
November, naar Sørgeaaret er udløbet?»

Blanca blev bleg, og hendes Haand, som han
holdt i sin, skjelvede lidt; men Svaret lød dog
gunstigt.

«Som Du vil!» sagde hun med et Suk.

«Tak!» svarede han, drog hende til sig, og
gav hende et Kys; «og saa villé vi strax give
os til at tænke paa Udstyret og paa en Bolig.»

Det var nemlig ikke hans Hensigt at træde
ud af Tjenesten, fordi han ved Blanca blev en rig
Mand. Han agtede, idetmindste foreløbigt, at blive
ved Fanen og fremdeles tjene sit Fædreneland, thi
han var Soldat med Liv og Sjæl og besad en le-
vende Ærgjerrighed. Han haabede med sin hæder-
lige Fortid som Grundlag, støttet af sin Faders
Forbindelser og hævet ved den fremragende sociale
Stilling, hans Hustrues store Formue vilde give
ham, at naae høiere, end de Fleste. Blanca agtede
ham for den Drift, der var i ham, og den Mandig-
hed og Selvstændighedsfølelse, hans Beslutning
vidnede om; men det var hende tillige en Lettelse
at vide, at hun ikke skulde blive paa Lendumgaard,
og for Moster Sibylle vilde det blive en Velgjer-
ning, at hun fremdeles kunde leve paa Gaarden

og føre Regimentet i Huset; Ellinor kunde jo, om hun vilde, dele sin Tid mellem Lendumgaard og Dalby.

Medens de sade og drøftede deres Fremtidsplaner, oplivedes Blanca. Leo bemærkede med Glæde, at Troldommens Magt var brudt. Den Hemmelighed, hun havde gaaet og baaret paa, syntes at have tabt noget af sit Herredømme over hende nu, da den var røbet og draget frem for Lyset. Han lykønskede sig da til, at han havde fravristet hende den, men han var altfor betænksom til blindt at stole paa Freden. Da han om Aftenen skiltes fra hende for at ride tilbage til Dalby, besluttede han, at der fra nu af ikke skulde levnes hende megen Tid til at gruble og fange Griller.

Det varede kun et Par Dage, inden han lod høre fra sig. Blanca modtog paa een Gang to Breve, et fra ham selv, hvori han underrettede hende om, at han havde opdaget en Bolig, som vilde blive ledig til Efteraaret, og som han ønskede, at hun selv vilde besee, inden han leiede den, og et fra hans Moder, Oberstinden, som indeholdt en meget indstændig Opfordring til at komme til Dalby og udtalte Haabet om et længere Besøg.

Naturligviis modtog Blanca Indbydelsen; men det gjorde hende ondt, at Ellinor ikke var indbefattet i den; thi hun elskede sin Søster inderligt, og de Dage i deres Liv, da de havde været adskilte, kunde let tælles; men Ellinor trøstede hende paa sin Viis.

«Oberstinden skal have Tak,» sagde hun, «fordi hun ikke gjorde mig den Ære! Bliv ikke vred, kjære Blanca, men jeg finder, at der er gruelig stift og kjedeligt hos Leos og saa alle de gode Fruer derude med deres Kaffeselskaber og Bysladder, deres Kappestrid i at overbyde hverandre i Elegance og deres gruelige Anstrengelser for, at Alt skal være saa moderne og kjøbenhavnsk, som muligt — stakkels Blanca, jeg beklager Dig! Men det er jo sandt, Du har Din Hjertenskjær og Ridder ved din Side, saa holder Du vel nok ud at gaae gennem den Skjærsild. Jeg skal tænke hver Dag paa Dig, Du Søde; men Bella og jeg, vi ville alligevel imens være glade ved vor Ensomhed og den grønne Skov!»

NIENDE KAPITEL.

Der gik et Par Dage hen med Forberedelserne til Blancas Udflugt til Dalby. Travlheden og de livlige Samtaler med de Andre om den paatænkte Udenlandsreise, til hvilken især Ellinor glædede sig, udfyldte Tiden, og hun følte det som en Velgjerning, at hendes Liv havde faaet nyt Indhold, og at der var kommen Bevægelse i dets saa længe stillestaaende Strøm.

Dog arbeidede hun sig ikke uden indre Anfægtelser op til en bedre og roligere Sindsstemning; men det gik hende hermed, som det saa ofte gaaer, naar man har forfegtet en tvivlsom Sag — hendes før saa faste Overbeviisning om hendes Faders Brøde havde mistet noget af sin Braad, idet hun udtalte den, og de Grunde, ved hvilke Leo havde forsøgt at reducere hendes Paastande til Hjernespind, men som hun i det første Øieblik ganske havde forkastet, vandt, jo mere hun nu bagefter tænkte over dem, i overbevisende Styrke;

og der meldte sig da Tanker, som skaffede hende en ikke ringe Lindring, Forestillinger om en eller anden moralsk Skyld, som muligt havde besværet hendes Faders Samvittighed, men uden at han derfor havde gjort sig skyldig i nogen Forbrydelse, eller været en Lovbryder.

Ad disse vildsomme Veie naaede hun omsider til den Tanke, som alene kunde skjenke hende fuld Trøst. Hun tænkte: hvad om nu Albert alligevel har Ret, og jeg trods Alt, hvad der synes at tale mod Faders Uskyldighed, dog gjør ham Uret i hans Grav?

Denne Tanke greb hende saa stærkt og vakte saa levende en Anger i hendes Hjerter, at hun følte Trang til at gjøre Bod, og derfor besluttede hun Aftenen før sin Afreise at foretage en Valfart til sin Faders Grav. Hun var den Aften alene; thi Moster Sibylle og Ellinor havde modtaget en Indbydelse til et Middagsselskab hos en Præstefamilie i Nabolauget, men hun havde undskyldt sig med Træthed og med den anstrengende Reise, som forestod hende tidligt den næste Morgen.

Først da Solen var gaaet ned, og det var stille og svalt, tiltraadte hun sin Vandring ad Markstien til Lendum Kirkegaard, og da hun traadte ind ad Kirkegaardslaagen, hvilede allerede Aftenskumringen over Gravene; men Maanen hævede sig over Skovens Rand i det Fjerne, og dens hvide Straaler krydsede som Sølvpile det svindende Dags-

lyses rødlige Skjær, som de mere og mere vandt Seier over.

I Krogen ved Vaabenhuset, som Blanca nu nærmede sig langsomt og tøvende, spredte de høie Træer deres Skygge, og der vare Maanens Straaler eneraadende, for saa vidt de kunde trænge derind; og just som hun traadte hen til Gravstedets Gitter, havde de naaet Æresstøttens hvide Marmorflade. De skarpe Omrids af hendes Faders faste, stolte Træk viste sig pludseligt for hende med blændende Klarhed, og de gyldne Bogstaver, som talte til den Afdødes Ære, lyste hende imøde og syntes at tilraabe hende: læs!

Hun lukkede sine Øine, som om det smertede hende at see derpaa; men hun behøvede ikke at læse; thi hun kunde det, som var skrevet paa Gravmælet, udenad; hvor ofte havde ikke disse lovprisende Ord, naar de gik gennem hendes Sjæl, lydt i hendes indre Øre som Spot!

Hun saae atter op og fæstede Blikket vedholdende paa sin Faders Billede. Hans Træk, som de her viste sig for hende, forekom hende næsten nye og fremmede, og dog var Ligheden slaaende; men de vare blevne skjæmmede og ligesom udvidskede af hendes Erindring, efterhaanden som hendes Agtelse for ham var bleven nedbrudt.

Nu læste hun dog Indskriften og maatte tilstaae for sig selv, at hvorledes det end forholdt sig med det mørke Punkt i hans Liv, Udgangspunktet for hans glimrende Bane, saa havde han

dog virkelig været en nyttig Mand, der havde udbredt Velsignelse om sig; hans Medborgere, især de Fattige og Ulykkelige, priste ham med Rette. For saa vidt sagde altsaa den glimrende Indskrift Sandhed; og var det da ikke vanskeligt at tænke sig, at et saa vel ført og gavnligt Liv kunde være begyndt med en Forbrydelse?

Hun fastholdt denne Tanke og naaede ved den ind i Bønnens Rige, hvis Dør længe havde været lukket for hende. Hun bad en inderlig Bøn til sin Herre og Frelser, en Bøn om Naade for hendes Faders Sjæl, hvis han virkelig havde syndet saa grovt, som hun havde havt Grund til at troe, en Bøn om Naade for hende selv, hun som ogsaa var en Synderinde for Gud, om Tilgivelse for den Ukjærlighed mod hendes Faders Minde, som hun muligt havde gjort sig skyldig i, men især derom, at hans Uskyldighed, om han var uden Skyld, maatte blive klart beviist.

Netop som den sidste af hendes fromme Tanker steg til Himlen, lød et ildevarslende Skrig i hendes Øren, og hun foer sammen. Det var en Ugle, som sad paa Kirketaget og priste Aftenens Skjønhed paa sin Viis. Tidt nok forsøgte Blanca baade nu og senere, naar hun tænkte paa dette Ugleskrig, at sige sig selv, at det var taabeligt og et christent Menneske uværdigt at lade sig forfærde af en stakkels Fugls Aftensang, fordi den lød hæsligt — det nyttede Altsammen intet. Uglen var der nu engang, den fæstede sig med sine Kløer

fast i hendes Erindring; det spottende Amen, den havde sagt til hendes Bøn, tog Kraften fra den og bortskræmmede den Fred, som et Øieblik havde taget Bo i hendes Hjerte. Forskræmt ilede hun derfra og tænkte — nei, her er intet andet Middel til Fred, end Forglemmelse; o Gud, lær mig at glemme!

Som hun hurtigt traadte ind i Kirkegaardens Hovedgang, stod pludseligt en Mand for hende, og hun foer tilbage med et Skrig.

«Frøken Blanca!» lød det; hun kjendte Røsten og saae, at det var Richard Astrup.

«Gud, er det Dem!» udbrød Blanca og drog Veiret dybt.

«Jeg forskrækkede Dem nok,» sagde han og traadte nærmere. «Ja, det maatte jo overraske Dem at see mig her. Sagen er den, at jeg tog ind paa Elkjær for at sige Farvel.»

«Det veed jeg,» sagde Blanca, «men Niels sagde, at Fjelstrup samme Aften vilde kjøre Dem videre til Dalby.»

«Det var ogsaa Bestemmelsen,» svarede Richard; «men da det kom til Stykket, saa viste det sig, at Fjelstrup dog havde Ondt ved at undvære Hestene, og saa fandt jeg mig i at vente. Imorgen faaer han tilsaaet, og iovermorgen kjører han mig selv ud til Staden.»

De fulgtes ad ned ad Gangen.

«De har været ved Deres Faders Grav?» spurgte han.

«Ja,» svarede hun, idet hun gik hurtigere; de traadte just nu gennem Laagen ud paa Veien.

«Jeg var der lige før Dem,» sagde Richard; «jeg vilde dog see det smukke Gravmæle en Gang endnu, inden jeg reiser. De elskede Deres Fader høit, ikke sandt?»

«Ja,» svarede Blanca, uden at see paa ham.

«De har nok sørget forfærdeligt over ham,» vedblev Richard, «som kun faa Mennesker sørge; det er en Roes for Dem, men ogsaa for ham; han maa have været en sjelden god og kjærlig Fader alligevel.»

Blanca studsede ved dette «alligevel», saae paa Richard og sagde:

«Ja, det var han!»

«De siger det saa koldt,» vedblev han, «mener De det ikke rigtigt?»

«Hvor falder det Dem ind at gjøre det Spørgsmaal?» udbrød Blanca forundret og med et sky Blik.

«Aa, jeg veed ikke,» svarede han og saae hende venligt, men forskende ind i Øinene. «Jeg har tænkt meget paa Dem, siden vi skiltes, og Fjelstrups tale hver Dag om Dem; de ere bekymrede for Dem, fordi De endnu hænger ved Sorgen og ikke kan forvinde den; det nedbryder Deres Helbred, sige de; og jeg troer, at De have Ret. De seer træt og angreben ud; De skulde ikke gaac ved Nattetide paa Kirkegaarden!»

Da Blanca taug, vedblev han:

«Kunde det ikke lette Deres Hjerte at udtale Dem for mig? De tænker vel, at det er næsviist af mig at opfordre Dem til at vise mig, en Fremmed, Fortrolighed? Det er det jo egentlig ogsaa; men vi kjende dog nu noget til hinanden, og det veed jeg af egen Erfaring, at undertiden er der netop i Forholdet til vore Nærmeste slaaet en Bom for, som man ikke kan komme over. Naar jeg nu saaledes forestiller mig, at Deres bedste Ven, Deres Forlovede, er træt af at høre Dem tale om Deres Sorg, og at De for ikke at fortrædige ham er nødt til at lukke alle de mørke Tanker inde og vise ham et glat Ansigt — har jeg saa ikke gjettet rigtigt? Til mig derimod kan De sige Alt, just fordi jeg ikke staaer Dem saa nær og ikke afficerer deraf.»

I stor Sindsbevægelse lyttede Blanca til disse deeltagende Ord og denne uventede Opfordring til at vise Fortrolighed. Hendes Forhold til Richard havde været saa hjerteligt, at hun ikke kunde tilbagevise hans Deeltagelse som uberettiget; men hvor besynderligt dog, at han, hos hvem hun ikke kunde formode noget Kjendskab til hendes hemmelige Bekymring, skulde falde paa at tilbyde hende Trøst just nu, da hun mere end nogensinde trængte til den! Var det ikke ligesom en Forsynets Styrelse, at hans Vei i denne Stund saa uventet havde krydset hendes? Hvor fristende at udøse sit Hjerte for ham, saaledes som hun vilde have udøst det

for den Broder, om hvem han mindede hende saa meget, hvis han endnu havde været i Live! Hun havde den fuldstændigste Tillid til ham; hun troede paa hans Retskaffenhed og Ædelsindethed, som kun en Kvinde troer, instinktmæssigt, blindt, men ligesaa fast, som om han havde havt Leilighed til at bevise sin Paalidelighed i Gjerningen. Af ham kunde hun faae et uhildet Skjøn, om hun forelagde ham Sagen; thi det kunde jo ikke negtes, at hendes bedste Ven, hendes tilkommende Mand, var interesseret Part i den og maaskee ikke havde formaaet at holde sig fri for Paavirkning deraf.

Dog følte hun, hvor forvovent det var at give sig blot for en Mand, som, hvor godt hun end tænkte om ham, alligevel var en Fremmed; men det syntes hende at være altfor uvenligt heelt at vise ham af, og, rystet, som hun var, af denne Aftens stærke Sindsbevægelser, gav hun dog for saa vidt efter for Fristelsen, som hun indlod sig paa en Forklaring, men uden at gjøre sig selv Rede for, hvor vidt denne Svaghed kunde føre hende.

«Tak for Deres Deeltagelse, kjære Hr. Astrup,» sagde hun; «jeg er slet ikke vred paa Dem, fordi De tilbyder mig Trøst; men De vilde ikke have gjort det, hvis De havde havt nogen Forestilling om, hvad det er, der nedtrykker og ængster mig. Jeg tør ikke sige Dem det, og hvis jeg gjorde det, vilde De selv misbillige det.»

«Det skal De ikke være saa vis paa,» svarede

han, idet han saae mildt paa hende; «men naar De selv har Betænkeligheder, saa bør jeg ikke trænge videre ind paa Dem. Det maa De troe, at det ikke er Nysgjerrighed, men kun den oprigste Deeltagelse, som har gjort mig saa dristig. Ingensinde før fandt jeg en søsterlig Veninde, som Dem, kjære Frøken Blanca, og det har været usigeligt velgjørende for mig, hvem den Velsignelse, at eie en Søster, har været negtet. Jeg vilde blot vise Dem min Taknemmelighed.»

«Jeg troer Dem,» svarede Blanca bevæget; «jeg har ikke et Øieblik tvivlet om, at Deres Bevæggrunde til at tale til mig, som De har gjort, jo vare de ædleste og bedste.»

Hun taug nogle Øieblikke, mens de langsomt gik sammen henad Markstien, og Richard fæstede Blikket paa Lendumgaards Taarnspiir, hvis forgyldte Fløi blinkede i Maaneskinnet over Skoven; saa sagde hun:

«Noget kan jeg maaskee dog sige Dem. Jeg vil gjøre Dem et Spørgsmaal, et Spørgsmaal ganske i Almindelighed; men vil De give mig Deres Ord paa ikke at fortælle til noget Menneske, at jeg har gjort det? Det maa vække Formodninger hos Dem, men De maa gjemme dem trofast i Deres Bryst og ikke vente at faae nogen nærmere Forklaring af mig.»

«Det lover jeg Dem,» svarede han, «De kan trygt stole paa mig.»

«Naar Gud havde kaldet en af Deres Kjære

herfra,» begyndte Blanca tøvende og med Usikkerhed, som om hun ledte efter Ordene, «et Menneske, som havde staaet Dem nær, som De havde elsket inderligt og seet op til med Ærefrygt, og De saa efter dette Menneskes Død opdagede at der, skjult for Verden, havde været en Plet paa hans Liv, som maatte berøve Dem al Agtelse for ham — eller hende — hvorledes vilde De da være tilmode?»

«Det vilde være en haard Prøvelse,» svarede Richard roligt og mildt, aldeles ikke overrasket, som Blanca havde ventet; «jeg vilde naturligviis græmme mig derover.»

Blanca taug. Hun følte allerede Vanskeligheden, eller rettere Umuligheden, i at gjøre ham Sagen begribelig, uden at indvie ham i dens Realitet; men hun maatte nu videre paa Skraaplanen.

«Men hvis Sagen nu ikke var ganske klar,» vedblev hun, «hvis der blot var en stærk Formodning, ikke fuldkommen Vished, hvorledes vilde De da forholde Dem?»

«Da,» svarede Richard, «vilde jeg naturligviis ansee det for min Pligt at troe det Bedste. Der maatte soleklare Beviser til, for at jeg kunde troe noget Ondt om det Menneske, hvem jeg havde elsket og agtet i levende Live; og saa meget mere vilde jeg ansee dette for at være min Skyldighed, som den Paagjeldende jo laae i sin Grav og ikke kunde retfærdiggjøre sig.»

«Men naar nu,» vedblev Blanca med større

Sikkerhed, «Sagen var af den Beskaffenhed, at der var en Uret at gjøre god igjen?»

Richard tænkte et Øieblik efter og sagde derpaa:

«Det vilde unegtelig gjøre den endnu pinligere, men dog ikke væsentligt forandre den; thi naar Sagen selv var tvivlsom, saa maatte det jo ogsaa være tvivlsomt, om der virkelig var begaaet nogen Uret og Forpligtelsen til at gjøre den god igjen altsaa falde bort. Om en Sag af den Beskaffenhed, saaledes som De i almindelige Træk har fremstillet den, kan der ikke siges Andet end — lad den hvile, der er Intet at gjøre derved!»

Blanca forundrede sig over den Klarhed og Bestemthed, hvormed Richard havde besvaret hendes Spørgsmaal; men hendes Glæde over den Trøst, hans Erklæring havde forskaffet hende, var dog større end hendes Forundring. Hun saae op med dette rene, kjærlige, straalende Blik, som ved deres første Møde havde grebet ham saa stærkt, rakte ham Haanden og sagde:

«Tak, kjære Ven! Jeg troer at De har Ret!»

«Gud være med Dem,» sagde Richard bevæget, idet han til Afsked trykkede hendes Haand. «See at faae Bugt med det, der ængster og plager Dem! Nyd Deres Lykke! Gid jeg i Fremtiden maa høre, at baade De og Froken Ellinor ere tilfredse og lykkelige! Lev vel!»

Han slap hendes Haand og gik, men stand-
sede igjen, vendte sig om og vinkede til hende
med Haanden. Uforglemmeligt for hende blev
det Blik, der ledsagede hans Farvel, saa ædelt
og kjærligt var Udtrykket i hans ærlige Aasyn.

TIENDE KAPITEL.

Blanca ankom til Dalby i sin elegante Ekvipage og gjorde, uden at hun lagde Mærke dertil, al den Opsigt i Byens Hovedgade, som Obersten og Oberstinden kunde ønske sig. Da den skønne Landauer med de fire vælige Heste for standsede ved Oberst Leos Dør, styrtede alt Levende i Nabolauget til Vinduerne.

Da Dalby er en anseelig Kjøbstad, og dens Indvaanere gjøre Fordring paa at være hævede over alle de spidsborgerlige Svagheder, som trives i Smaabyer, skulde man ikke have ventet, at den Flemmingske Reisekareths Tilsynekomst kunde have vakt saa stor Sensation; men det kan ikke negtes, at det var Tilfældet og det i den Grad, at endog-saa Boutikssvendene hos Manufakturhandleren paa samme Side af Gaden og hos Urtekræmmeren skraas over for med samt de i Boutikerne værende Kunder løb fra Diskene og viste sig i Flok i de aabne Boutiksdøre.

Med al Agtelse for Dalbys stedse tiltagende Storhed maa det ogsaa indrømmes, at det just ikke skete hver Dag, at en saa stadselig Ekvipage viste sig i Byens Gader; men det var dog ikke almindelig Nysgjerrighed, som drog alle Naboerne til Vinduer og Døre; thi det kan, til yderligere Beroligelse for dem, hvem Civilisationens umaadelige Fremskridt i vore Dage ængster, bemærkes, at Borgerne i Dalby, især de Kjøbmænd, i hvis Hovedbøger Lendumgaard havde en Conto, paa god gammeldags Maneer betragtede den smukke og rige unge Dames Forbindelse med en af Garnisonens Officerer som et Slags Familieanliggende, der vedkom den hele By, og naar vi skulle sige hele Sandheden, saa maa vi tilstaae, at hver Mand og Kvinde i Gaden var vidende om, at Oberst Leo ventede et Besøg af sin tilkommende Svigerdatter, som ikke havde viist sig i Dalby siden hendes Faders Død. Nu nød de det smukke og interessante Syn af hendes Ankomst og den lille Familiescene, som disse Samfundets Udkaarne gave til Bedste for Almeenheten.

Det var virkelig et smukt Syn at see Oberstens statelige Skikkelse, da den viste sig i Gadedøren. Han gik hurtigt ned ad Stentrappen, naaede Vogn-døren, lige som Blanca traadte ud af Vognen, og modtog hende med en faderlig og hjertelig Omfav-nelse. Oberstinden havde imidlertid indtaget hans Plads i Gadedøren, og da Blanca ved Oberstens Arm naaede derop, blev der hende en moderlig

Omfavnelse til Deel, og hun fik et Kys paa hver Kind. Derpaa forsvandt de alle Tre, og Gadedøren lukkede sig. Der blev nu ikke Andet at see paa, end Bagagens og Reisetøiets Indbæring; men de fleste af Tilskuerne toge det med og vege ikke fra deres Observationsposter, førend Blancas Kammerpige havde baaret den sidste Æske ind, og Vognen rullede bort.

Blancas Følelse, da hun hørte Lyden af den bortrullende Vogn, lignede en nerveus Gysen. Først nu, da hun efter saa lang Tids Forløb, igjen sad i sine tilkommende Svigerforældres Dagligstue, da hun saae sig omgivet af alle de Gjenstande, der erindrede hende om lykkeligere og mere sorgfrie Dage, og de Gamles Blikke hvilede venligt, men forskende paa hende, følte hun ret, hvor sørgeligt indadvendt hendes Liv i lang Tid havde været, og hvor dyb en Kløft der havde dannet sig mellem hende og Verden. Det forekom hende næsten at være en Drøm, at hun nu igjen sad ved Siden af Alberts Moder og var Gjenstand for denne venlige, men tillige værdige og zirlige Dames Ømhed.

«Naa, endelig fik vi Dig da fat, Du lille haardnakkede Eneboerske,» sagde Oberstinden, idet hun smilende klappede Blanca paa Kinden. «Det var paa Tiden, at Du forbarmede Dig over Albert —»

«Og over hans Hest,» faldt Obersten ind. «Et Ridt paa over otte Mile, hver Gang han vilde see sin Tilbedtes Aasyn! Naa, jeg indrømmer ellers, at i dette Tilfælde vilde Umagen lønnet sig,

selv om det havde gjeldt et Ridt paa firsinds-tyve Mile.»

»Det var da godt, at det faldt ud til en Compliment!« udbrød Oberstinden. «Ellers vilde jeg sagt, at I Mænd tænke kun paa Eders Heste, som I vurdere høiere end baade Kone og Børn; at sige de gifte Mænd, Blanca! Albert har endnu ikke naaet dette egoistiske Standpunkt; han tænker saamænd hverken paa at skaane sin Hest eller sin Person, naar det gjelder Dig; men vi havde ingen Gavn deraf. Leo og jeg, vi ynde ikke lange Kjøretoure, især ikke om Vinteren, og jeg taaler dem ikke godt, som Du veed; derfor have vi ikke seet ud til Dig; men det er ogsaa noget Andet at have Dig her i vort eget Hjem, og jeg haaber, at Du skal have godt af denne lille Udflugt og af at see Mennesker. Der er Flere end os, maa Du troe, som have savnet Dig!»

«Ja,» sagde Obersten og nikkede mildt til Blanca, «vi maae see at faae lidt Couleur igjen i Dine smukke Kinder! Det skal nok komme! Du er ikke skabt til at leve paa Landet, mit Barn; Ensomhed er ikke god for Dig, og med desto bedre Samvittighed kunne vi da glæde os til snart at faae Dig herind for bestandig.»

Saaledes kjærttegnet holdt Blanca sit Indtog i Dalby og blev forberedet paa at gennemgaae et Kursus i den Konst at glemme. Det overraskede hende behageligt, at Gjensynsscenen faldt saa let og muntert ud. Vistnok var hendes tilkommende

Svigerfaders Huus et Sted, hvor Alt, hvad der var sørgeligt og pinligt, saavidt muligt blev tiet til Døde; men dog havde hun ventet en Hentydning til hendes Faders Død og en Lovpriisning af hans Fortjenester.

Obersten vilde heller ikke have gjort sig skyldig i et saa grovt Brud paa Anstanden, som hans Taushed i dette Tilfælde var, hvis ikke hans Søn havde gjort dette til et Hovedpunkt i Programmet. Om Morgen, inden han red ud paa et Øvelse-ridt med sin Eskadron, havde han sagt til sine Forældre:

«Glem nu ikke, at Blanca har Humeursyge, og paa enhver Maade maa oplives! Naar hun kommer, saa tag muntert imod hende og hentyd ikke med et Ord til hendes Faders Død, eller til hendes Sorg!»

Men om Aarsagen til Humeursygen, den mørke Hemmelighed, som han nu selv var indviet i, havde han ikke sagt et Ord. For første Gang i sit Liv viste han ikke sine Forældre fuld Fortrolighed.

De havde dog Foranledning nok til at gjøre dem deres Tanker, og det gjorde de da ogsaa, især Oberstinden. Hendes skarpe Blik havde strax i Blancas Væsen opdaget en vis Skyhed og Forlegenhed, som først efterhaanden tabte sig; men hun mente rigtignok tidligere, inden hun vidste Noget om det, Obersten nu i deres fortrolige Samtaler kaldte «den mystiske Affaire med denne Hr.

Astrup» at have sporet Noget hos sin tilkommende Svigerdatter, som ikke var normalt.

Albert Leos Moder var en Verdensdame, og altsaa havde hun stor Respekt for Rigdom. Hun havde altid ventet af sin Søn, at han vilde gjøre et fordelagtigt Parti, og det glædede hende, at hans Valg i det Punkt endogsaa havde overtruffet hendes Forventninger. Uagtet der flød gammelt adeligt Blod i hendes egne Aarer, og Familien Leo ogsaa kunde documentere sin Adel, var den end af en langt yngre Datum end hendes Slægts, tilgav hun dog sin Søn, at han havde valgt en borgerlig Pige; men hun forlangte af sin tilkommende Svigerdatter, at hun skulde være en Dame og præsentabel i den store Verden, hvor hun og hendes Mand hvert Aar paa deres Besøg i Hovedstaden viste sig. At der var Stof til en Dame i Blanca, det havde hun med Tilfredshed opdaget, men hun mente dog, at der havde været store Mangler ved hendes Opdragelse, og at Resultatet ingenlunde gjorde hendes Pleiemoder, Frøken Sibylle, ublandet Ære. Vel fattedes det ikke Blanca paa Anstand og Ynde, og hun havde Kundskaber nok, maaskee for mange, men hun manglede Selvbeherskelse.

I denne svære Konst var Oberstinden selv bleven øvet lige fra sin tidlige Barndom. Den ydre Form var ingen Bagatel i hendes Øine, og den havde virkelig ogsaa været hende selv en Støtte og bidraget Sit til, at hun under alle Livets Fristelser havde holdt sig reen. Det var dette for-

melle Væsen, der havde givet Ellinor saa stor Afsmag for det Leo'ske Huus; den Glæde, hun udtalte over ikke at være indbefattet i Indbydelsen til Blanca, havde været oprigtig meent; thi hun saa i Oberstindens fordringsfulde Maade at være paa kun Forfængelighed og Affectation; men den var noget Andet og Mere. Herkomst, Opdragelse og en modnet Livsanskuelse havde paatrykt Oberstindens Væsen det Præg, det havde, og den Aand, der besjælede hende, var, enten den nu fortjente at billiges eller ikke, en høiere Magt, som kunde bringe hende i Conflikt baade med hendes Hjertes Følelser og med Hensynet til egen Fordeel. Den havde i høi Grad paavirket hendes Ægtefælle, formet deres Samliv og væsentligt bidraget til at gjøre hendes Søn til den Mand, han var.

Hun var da fast bestemt paa at benytte Leiligheden til at inddrage Blanca under sin Indflydelse, og nu kunde det skee ganske anderledes, end medens hendes Fader levede. Hun vilde see til Bunds i sin tilkommende Svigerdatters Karakter og gjøre et Forsøg paa at rette dens Feil; det havde jo viist sig fornødent; thi baade Blancas overdrevne Sorg over Faderens Død og hendes Taktløshed i Forholdet til Hr. Astrup havde blottet Manglerne, og Oberstinden besluttede derfor at efterforske Aarsagerne til Blancas abnorme Sindstilstand.

Dette spaaede ikke godt for Blancas Sindsro under Opholdet i Dalby; men Oberstinden var meget for klog til strax at røbe sin Hensigt. Ingen

forstod bedre, end hun, at undgaae at tale i Utide, men ogsaa at benytte den gunstige Leilighed, naar en saadan tilbød sig.

Blanca havde derfor ingen Anelse om, at hun lige fra det Øieblik af, da hun satte Foden over Oberstindens Dørtærskel, var Gjenstand for en skarp Iagttagelse. Den gamle Dames formelle Væsen, som altid havde været Ellinor utaaleligt, var en Beroligelse for hende; thi det betog hende Frygten for det, hun nu allermest skyede, en Indtrængen i hendes Fortrolighed. Obersten var elskværdig og underholdende, fortalte hende Nyt om hendes mange Bekjendte i Dalby, det adspredte hende, og saaledes gik Tiden godt, indtil Albert selv indfandt sig.

Han saa strax ved første Blik, at Alt var vel, og at hans Forældre havde holdt sig den af ham givne Parole efterrettelig; men hans Glæde over at see Blanca sidde hos hans Forældre og atter ligne sig selv, var saa stor, at den foranledigede et hos ham sjældent Følelsesudbrud.

«Min kjære, elskede Blanca,» sagde han, idet han omfavnede hende og gav hende Velkomstkysset, «Gud være lovet, at vi fik Dig herud! Nu skulle vi have det godt og nyde Livet med hinanden!»

Den Kjærlighed, der lyste af hans smukke Øine varmede Blanca lige til Hjertet og havde nær aldeles berøvet hende Fatningen.

«Der kan Du see,» udbrød Obersten, idet han

vendte sig til Blanca, «hvilken stor Misgjerning Du har begaaet ved at holde Dig saa længe herfra! Alberts Glæde over at see Dig her vidner imod Dig, og jeg troer paa Ære dog, at han har lidt mere ved Adskillelsen, end hans Hest ved de lange Ridetoure.»

Oberstinden sagde Intet; hendes klare Øine fæstede sig med et forskende Blik først paa Blanca, saa paa hendes Søn, og hun tænkte: her stikker Noget under, hvad det saa er! Albert, som jo har seet Blanca for faa Dage siden, vilde ellers ikke i den Grad ladet Følelsen løbe af med sig; ja, alene det, at han kom farende ind støvet og varm, ligesom han var sprungen af Hesten, og ikke gjorde Toilette, inden han viste sig, er et Beviis paa, at der maa være passeret noget Alvorligt.

Blanca fik imidlertid Bugt med sin Sindsbevægelse; der kom ingen Taarer, men et Smil, lød hendes Stemme end lidt usikker, da hun svarede:

«Det er yndigt at være her, hos Dig; . naar jeg blot ikke i min lange Ensomhed har glemmt den Konst at nyde Livet!»

«Ja, det er en Konst,» sagde Obersten betydningsfuldt; «men,» foiede han til, «vi her i Dalby ere ingen Fuskere i den, som Du veed. En Gang imellem gaae vi rigtignok i Staa; vi have hvilet os et Par Maaneder, men jeg skulde tage meget feil, om ikke Din kjære Nærværelse nu igjen vil give Liv i Spillet.» —

Denne Spaadom gik rigeligt i Opfyldelse.

Dalbys Honoratiores anstrengte sig endogsaa over Forventning, idet de ikke tøvede med at gjøre Visit hos Oberstens, og derpaa fulgte Slag i Slag en Række smaa Selskaber til Ære for Blanca Flemming. De beklagede kun, at hun bar Sorg, og at dette forhindrede dem i at faae sig en Svingom i Anledning af hendes Nærværelse; men saa vidt Omstændighederne tillode det, benyttede de Leiligheden til at vise den Agtelse, de nærede for Familien Leo, og den Glæde, de følte over, at Blanca Flemming, om hvis Tungsind de havde hørt saa Meget, nu var gjenvundet for Livet og Glæden; og saa meget mere vare de villige til at gjøre Stads af hende, som de havde faaet at vide, at hun, naar hun til Efteraaret havde holdt Bryllup, vilde bosætte sig i Dalby og blive et Medlem af Kredsen og sikkert en stor Vinding for den. Blanca havde nemlig fra Fortiden af mange Beundrere i Dalby; men tillige tvivlede man ikke om, at Albert Leo, naar han først var gift, vilde benytte de store Indtægter, hans Hustru bragte ham, til at føre et selskabeligt Huus og lade sine Venner nyde Godt af sin Rigdom.

Saaledes omtumledes Blanca i et Par Uger i Verden, og Albert Leo fik sit Ønske opfyldt, at nyde Livet i hendes Selskab. Den selskabelige Kreds i Dalby var hendes Verden; der havde hun som ung Pige gjort sin Debut, og der havde hun første Gang seet Albert Leo. Det havde altsaa ikke Nyhedens Tillokkelse for hende at være Fe-

sternes Dronning i Dalby, men dog en anden Art Tiltrækning, idet derved hendes gladeste Ungdoms-erindringer opfriskedes.

Det var paa et Bal i Byens Klub, hvis elegante Lokale og overdaadige Gilder var en god Maalestok for Byens Velstand, at Albert Leos mandige og skjønne Skikkelse første Gang havde viist sig for hende; medens han svingede hende i Dandsen, og Musikens Toner jublede om dem, havde Kjærligheden listet sig ind i hendes Hjerter; ja, det var rigtignok en ganske anden Blanca end den, som nu færdedes i den samme Kreds, hyllet i Sørgeflor, og som var ført ind i Verden for at glemme. Dengang var hun en livsglad ung Pige, vistnok ikke uden Alvorstanker, men som dog ikke syntes at have Andet at gjøre, end at vandre den slagne Vei til den jordiske Lykkes Paradiis; og den Mand, som bedre, end nogen anden, syntes skikket til sikkert at føre hende til Maalet, krydsede strax hendes Vei og fortrængte snart alle sine Medbeilere.

Der var nemlig trods Ballets berusende Glæde Intet af en almindelig letsindig Balinclination ved den Tilboielighed, som de strax folte for hinanden. Albert Leo var ingen feiende Balcavalleer, han dandsede kun sjeldent; det var hendes ædle og yndige Skikkelse, som havde lokket ham ud paa Gulvet; og skjøndt denne Dands blev afgjørende og skjebnesvanger for dem Begge, var Pagten dog ikke bleven sluttet i Hui og Hast. Han var

ikke en Mand, som valgte i Blinde, og hos hende var der baade en Selvstændighedsfølelse og en ideal Stræben, som forbød hende at lade sig henrive af det første Indtryk.

Men ganske vist havde hun dengang ikke og kunde ikke have nogen stor Livserfaring, eller dyb Menneskekundskab. Den dandsende og blussende unge Pige, hvis Hjerte den Aften for første Gang bankede uroligt, og i hvis Øine der viste sig det første Glimt af Kjærlighedens Ild, hun vidste kun Lidet om Livets Anfegtelser, eller om de strenge Krav, Forsynet stiller til dem, hvis Stræben gaaer høiere, end til Nydelsen af dette Livs Glæder. Hun vidste dengang endnu ikke, hvad en Martyr er, og at, skjøndt Baal og Brand forlængst ere afskaffede, saa gaaer dog Martyriet endnu som en straffende, men ogsaa som en frelsende, Engel midt iblandt os og skriver usynlige Kors paa vore Huusdøre.

Nu vidste hun Noget derom. Hun havde fornummet det, seet det i Aanden, kjæmpet, lidt og seiret i Aanden. Vilde hun, om Kravet virkelig blev stillet til hende, formaae i Gjærningen at indfrie de Løfter, som hun havde aflagt, naar hun, sukkende under Vægten af sin mørke Hemmelighed, vandrede alene under Bladehanget i Lendumgaards Have?

Hun folte sig ikke saa stærk nu, som dengang. Det lod til, at den Mand, som hun elskede og hidtil havde seet op til, vilde svigte hende.

Han havde ikke villet følge hende derop, hvor hun længe havde vandret alene i Frygt og Bæven, op paa Sinai svimlende Tinde, hvor Lovens Torden havde rullet over hendes Hoved; han havde draget hende ned, ned i de smilende Dale, hvor Folket mellem duftende Blomster dandsede omkring Guldkalven.

Midt under det bevægede og adspredende Liv, hun nu førte, ved de muntre Sammenkomster, naar Venindernes Sladdren lød i hendes Øren, og de spildte mange Ord paa Bagateller, som hun længe ikke havde offret en Tanke, ja ogsaa og maaskee allermeest, naar hun var sammen med de Mennesker, hvis Venskab hun virkelig satte Priis paa, kunde en lønlig Angst gribe hende, blegne hendes Kinder og gjøre hende stum.

Hun tænkte — om det nu skete, at Faders Brøde blev beviist, og jeg pludseligt stod der som en fattig Pige med et vanæret Navn, mon de saa vilde vedkjende sig mig? Vilde deres Venskab for mig bestaae den Prøve?

Nu søgte hendes Blik de Gamle, de To, hun nu kaldte Fader og Moder, og som hun troede virkelig havde hende kjær. De sade der i Kredsen, ærede af Alle paa Grund af deres retskafne og hæderlige Vandel, agtede, maaskee af Nogle frygtede, paa Grund af deres Klogskab, deres fornemme Forbindelser og deres Indflydelse; deres Raad blev i vanskelige Tilfælde ofte søgt, deres Ord vare for Mange et Orakelsprog. Hvorledes mon deres Dom

vilde lyde, om de bleve indviede i Sagen, og de fik at vide, hvad hun tænkte om den, og hvad hun, om Kravet blev stillet til hende, havde besluttet at gjøre trods hele Verden, trods dem, ja trods ham, hvem hun elskede høiest af alle Menne-sker paa Jorden?

Og saa saae hun paa ham, og den sidste og skrækkeligste Tanke meldte sig, den hun havde været hjemsøgt af mere end en Gang, siden den Morgen, da hun havde aabnet sit Hjerte for ham og sagt ham Alt — hvis Gud magede det saa, at Afgjørelsen blev lagt i hendes Haand, hvis hun fik fuldt Lys i Sagen, og den formentlig rette Arving til Lendumgaard blev opdaget af hende, hvis det stod hende frit for at tie, fordi den rette Arving ikke kunde reise Sag imod hende, medens hun dog følte sig moralsk overbeviist om hans Ret, og hvis hendes bedste Vens Raad da vilde lyde, som det allerede een Gang havde lydt, at hun burde tie og ikke uden soleklare, juridiske Beviser vanære sin Faders Minde og opgive sin Formue, men hun dog fulgte sin egen Overbeviisning og gjorde, hvad der i hendes Øine var Ret, ja ligefrem Pligt — vilde han da, naar det kom til Styk-
ket, staae hende imod, forarges paa hende, ja maaskee forskyde hende? Og vilde hun, med denne Fare for Øie, have Mod til at gjøre sin Pligt?

Hvor kjærlig var han ikke nu imod hende, hvor ivrig for at imødekomme ethvert af hendes

Ønsker og paa enhver Maade glæde hende! Han elskede hende, derom nærede hun ikke mindste Tvivl, og selv følte hun, hver Gang han nærmede sig hende, og hun blev Gjenstand for hans Kjærtegn, hvilken Magt hans skjønnede, mandige, ædle Personlighed havde over hende; hun følte det med Fryd, men ogsaa med Angst. Hun frygtede, at han havde sagt sit sidste Ord i den Sag, som tyngede saa haardt paa hendes Sjæl og ængstede hende; han vilde neppe skifte Mening og gaae med hende til det store Offer paa Retfærdighedens Alter. Der var derfor ogsaa nu, trods al hans Æmhed og Lidenskab, som en Skillevej imellem deres Hjerter. Han hentydede ikke med et Ord til det, hvorom hendes Tanker stadigt dreiede sig, og hun kunde ikke udøse sit Hjerte for ham, naar hendes Livs Hemmelighed, Fortidens mørke Gaade, pludseligt kastede sin Skygge over hendes solbeskinne Vei og fik hende til at gyse.

Hun skulde imidlertid, inden hun forlod Dalby, faae et af de mange Spørgsmaal, hun havde gjort sig selv, besvaret.

Tiden var udløbet; hun havde nu været i over tre Uger i Dalby, hvis selskabelige Glæder mere og mere havde mistet al Tilløkkelse for hende og nu kun trættede hende. Hun skulde nu tilbage til Lendumgaard og længtes efter at tilbringe nogle Dage der i Ro, inden hun med de Andre reiste til Udlandet. Hun længtes ogsaa efter Ellinor, fra hvem hun under sit Ophold kun havde faaet

et eneste Brev, som bidrog Sit til at fremskynde hendes Hjemreise.

Det var et mærkeligt Brev og lignede ikke hendes livsglade, kjække Søster rigtigt. Det udtalte en veemodig, men stærk Længsel efter hende, som stod i en underlig Modsætning til den muntre Afsked for tre Uger siden. Der stod da ogsaa i Brevet, at hun havde Noget af Vigtighed at tale med hende om, men som hun ikke vilde betro Papiret; men dette foruroligede ikke Blanca. Ellinor pleiede at betro hende alle sine Sorger, men hidtil havde de kun været smaa og barnagtige. Dog, hvad det end var, hun havde sigtet til i sit Brev, saa tænkte Blanca kun, at det kunde være godt for hende selv at faae noget Nyt at beskjæftige sine Tanker med.

Den sidste Dag i Dalby var til Ende, og forfærdelig urolig og trættende havde den været. Blanca mente dog, at hun i enhver Henseende havde gjort Fyldest, holdt sig tappert paa den lange Visitrunde om Formiddagen og om Eftermiddagen, som hun tilbragte alene med Albert og hans Forældre, viist sig saa munter og snaksom, at det forundrede hende selv.

Hun troede da, at Ingen, ikke engang Albert, havde nogen Anelse om, hvorledes det egentlig saae ud i hendes Indre. For hans Vedkommende havde hun ogsaa Ret; Alt tydede paa, at han følte sig beroliget; men der var dog En, som havde gennemskuet hende.

Om Aftenen, da hun vilde gaae til Sengs, fulgte Oberstinden hende op paa hendes Værelse, tog Plads i Sofaen og gav sig, som naturligt var, til at passiare med hende om Alt, hvad de havde oplevet sammen under hendes Besøg.

«Har Du nu havt nogen rigtig Glæde deraf?» spurgte Oberstinden tilsidst.

«Vist har jeg det,» svarede Blanca og fremtvang et Smil; «men det er forfærdeligt, saa megen Uleilighed jeg har gjort Dig, kjære Moder, og Fader med!»

«Aa,» sagde Oberstinden, «Leo og jeg, vi befinde os altid bedst ved at see Mennesker om os, og Dit Besøg har været os en stor Glæde. Naar jeg blot omvendt kunde sige om Dig, at Du har befundet Dig vel hos os; men, naar jeg skal være oprigtig, kjære Blanca, saa maa jeg sige, at jeg nærer Tvivl derom; kun i de allerførste Dage var Du rigtig med; siden har Du ofte været forknytt. Er der Noget i Veien med Dit Helbred, eller hvad er det, som spolerer Dit Humeur?»

Blanca robede ingen Overraskelse over dette Spørgsmaal. Hun sad med Haanden under Kinden og saae ned for sig; hun var bleg, men hendes Træk i fuldkommen Ro; hun lignede en skjøn Sphinx, som ruger over en Gaade. Pludseligt saae hun op og mødte med Fasthed Oberstindens Blik, som hvilede strengt og forskende paa hende. Derpaa gjorde hun et lille Kast med Hovedet, lod see et Smil og sagde i en let henkastet Tone:

«Jeg blev tilsidst træt; jeg er jo ikke vant til at gaae i Selskab hver Dag.»

Men den Forklaring tilfredsstillede ingenlunde Oberstinden, som tænkte, at det Blik, hvormed Blanca nylig havde seet paa hende, havde sagt en heel Deel mere og noget ganske Andet, end disse betydningsløse Ord.

«Det vil sige,» sagde hun, «at Du negter mig Din Fortrolighed; for hvis Du ikke gaaer og bærer paa Noget, som ængster og bekymrer Dig, saa forstaaer jeg mig ikke paa at læse i et Ansigt. Du maa troe, at jeg har god Øvelse og lang Erfaring i den Konst!»

Da Blanca taug, vedblev Oberstinden, men i en mildere Tone:

«Jeg er ikke nysgjerrig af mig, Blanca! Jeg holder ikke af at trænge ind i andre Folks Hemmeligheder; men Du staaer mig for nær til, at jeg med Ligegyldighed kan gaae og see paa, at Du græmmer Dig, jeg veed ikke hvorover. Alberts Fremtidslykke afhænger af Dig; er Du ikke lykkelig, saa kan han heller ikke blive det, for han elsker Dig varmt og oprigtigt. Jeg vil gjøre Dig et Spørgsmaal: holder Du ikke mere af ham? Har Du taget feil af Dig selv —»

«Nei,» udbrød Blanca, «det er ikke det! Troer Du, at jeg saa vilde kommet herud og gaaet og spillet Komedie for ham og Eder i samfulde tre Uger?»

«Naa, det beroliger mig at høre, at det ikke

er noget saa Slem,» svarede Oberstinden, men saa dog paa Blanca med et tvivlende Blik; «men jeg vil ikke fragaae, at jeg tilsidst har troet det, og jeg vilde, om det havde været Tilfældet, ikke dømt Din Opførsel saa strengt. Hvis ethvert Menne-ske, som i en Situation af den Art tøver med at sige det afgjørende Ord, skulde kaldes en Komedie-spiller, saa maatte der gives mange falske Sjæle. Du kunde jo have tøvet og tiet af Skaansel, og desuden er det ikke Enhver givet strax at komme paa det Rene med sig selv.»

«Men jeg har jo sagt Dig,» udbrød Blanca utaalmodigt, «at jeg er paa det Rene med mig selv. Jeg elsker Albert; jeg har aldrig elsket nogen anden Mand og vil aldrig kunne det, om saa —»

«Om saa hvad?» spurgte Oberstinden og greb Blancas Haand. «Vær nu fornuftig og luk Dit Hjerte op for mig! Hvem mener Dig det bedre end jeg? Du har allerede tilstaaet, at der er Noget i Veien; for da jeg spurgte Dig, om Du ikke mere holdt af Albert, svarede Du: nei, det er ikke det! Det er altsaa noget Andet; hvad er det da, Blanca?»

Men Blanca havde allerede taget sin Beslutning; hun vidste forud, at om hun indviede Alberts Moder i sin Hemmelighed og forelagde hende Sagen, da vilde hun faae det samme Svar, som hun havde faaet af Albert selv; og havde ikke endogsaa Richard Astrup, som dog var uinteressert i Sagen,

svaret som Albert og givet hende det samme Raad, som han? Dog havde efterhaanden selv hans beroligende Ord tabt deres Kraft. Hun var igjen fuldkommen vaagen og saae sin Skjebne lige i Øinene. Hun tænkte: det nytter ikke at spørge Andre om Raad i den Sag. Ingen uden jeg, som har gjort Opdagelsen og faaet alle de rystende Indtryk derved, forstaaer den. Er det Guds Villie, at Sagen skal hvile, saa maa jeg bære mit Kors alene, men vil han have den frem for Dagens Lys, da maa jeg handle paa mit eget Ansvar, og jeg vil gjøre det, Følgerne maa saa blive, hvad de ville!

Hendes Aasyn var meget blegt, og det var et dybt og sørgmodigt Blik, hvormed hun saae op, da hun svarede.

«Bliv ikke vred, kjære Moder,» sagde hun roligt og med dæmpet, men fast Stemme, «men jeg bør ikke sige Dig det; det er bedst, at Du ikke veed det.»

Den forhøiede Farve paa Oberstindens Kinder viste, at vred var hun alligevel; men hendes Selvbeherskelse fornegtede sig dog ikke. Hun taug i nogle Øieblikke og sagde saa i en temmelig kold Tone:

«Siig mig idetmindste een Ting — er det en Hemmelighed, Du har for Dig selv alene, eller kjender Albert den?»

Blanca kunde ikke bekvemme sig til at sige en Usandhed, hvorfor hun svarede:

«Ja, han gjør!»

«Naa,» udbød Oberstinden i en spydig Tone, «det er dog altid en Beroligelse!»

Derpaa sagde hun Blanca Godnat og gik; men Blanca tænkte: mon hun nu gaaer til Albert og fritter ham ud? Ja, lad hende det! Hvad der skal skee, maa skee; men for mig vilde det været en altfor stor Pine at fortælle hende det.

Oberstinden gjorde det strax, paa staaende Fod. Hun gik lige ned paa sin Mands Værelse og traf begge Herrerne endnu oppe og ved deres Cigarer, behageligt sysselsatte med at tygge Drøv paa den forløbne lille Saisons selskabelige Glæder og i al Elskværdighed skumlende over deres Næste.

Fuld af Nysgjerrighed og opirret ved det Nederlag, Blancas uventet faste Holdning havde tilføiet hende, kom hun over dem i deres Sorgløshed som Nattens frygtelige Datter, Nemesis, men uden at have nogen Anelse om, hvis Ærinde hun gik. Fast overbeviist om sin egen Klogskab og dreven, som hun troede, af moderlig Kjærlighed, uagtet hun i roligere Øieblikke vel var sig bevidst, at hun egentlig ikke elskede Blanca, gik hun lige løs paa Maalet, fortalte sin studsende Ægtefælle og sin blegnende Søn om den Samtale, hun for et Øieblik siden havde havt med Blanca, og forlangte Forklaring af den Sidste.

Albert Leo følte sig overrumplet; han indsaae, at ethvert Forsøg paa at slippe vel fra et Forhør

af sin skarptseende Moder vilde glippe, og at en bestemt Afviisning vilde vække hendes høieste Vrede.

«Som Du vil, kjære Moder,» sagde han med et Suk; «men Du vil snart skjønne, at naar jeg ikke har indviet Fader og Dig i denne fatale Sag, saa har det været af Hensyn til Eders Sindsro. Blanca havde Ret, da hun sagde, at det vilde være bedre, at I ikke fik Noget at vide derom.»

Saa skred han til Værket og afslørede Blancas Hemmelighed; men den Virkning, hans Meddelelser gjorde paa begge de Gamle, var efter deres Ansigtets forstenede Udtryk at dømme lige saa stærk, som om han havde sat Pandoras Æske paa Bordet foran dem, aabnet den, og alle Ulykker vare væltede ud af den, endda uden at Haabet blev tilbage paa Bunden.

Obersten forblev stum; hans fine Nerver vare stærkest rystede; et Criminaltilfælde i hans tilkommende Svigerdatters Familie, det var ham for meget; hans fine Verdenskløgt, som gjerne syslede med Smaating, magtede i det første Øieblik aldeles ikke Sagen; men Oberstinden gjenvandt hurtigt sin Fatning og sagde sin Mening fyndigt og kort, idet hun udbrød:

«Hun er forrykt!»

Saa gave de sig til at drøfte Sagen og vedbleve dermed, indtil Natten var henrunden, og det første Dagsskjær overraskede dem. Oberstindens Skjøn lød slutteligt saaledes:

«Albert har taget Sagen rigtigt; den bør ties til Døde. Jeg skal tale med Blanca imorgen, inden hun reiser.»

Obersten var imidlertid en retskaffen Mand, og hans Forstand havde gjenvundet sit Herredomme over ham.

«Men hvis Blanca nu alligevel har Ret,» indvendte han, «hvis det skulde bekræfte sig, at — det er infamt at maatte sige det — at hendes Fader har været en Slyngel, saa gjør hun jo kun sin Pligt ved at give uretfærdigt erhvervet Gods tilbage, og jeg kan ikke Andet, end agte hende for hendes Tænkemaade, uagtet jeg indrømmer, at hun synes at tage Sagen, som den nu staaer, paa en vel — vel excentrisk Maade.»

«Excentrisk!» udbrød Oberstinden; «et meget for mildt Udtryk; det er unaturligt, oprørende!»

Obersten indsaae, at der lige overfor denne kvindelige Lidenskabelighed ikke var Noget at stille op. Træt af den lange Debat og i en meget pinlig Stemning brød han op og gik til Sengs; men Moder og Søn talte endnu en Stund med hinanden, thi de vare kun altfor enige. Oberstens svage Protest fandt ingen Gjenklang i deres Hjerter, oprørte som de vare over den urimelige Tanke, at borgerlig Vanære, Skandalen, vovede at nærme sig deres Dørtærskel.

«Tag dog ikke for haardt paa Blanca,» bad Albert, inden de skiltes; «husk paa, at hun ikke er stærk, og at hun allerede har gjennemgaaet

store Sindslidelser. Havde jeg kunnet forudsee, hvad der vilde komme, saa havde jeg ikke bedet hende tage herud.»

«Gjør Dig ingen Illusioner,» svarede Oberstinden med et koldt Smil; «det vilde kommet før eller senere alligevel; bedst, at vi møde Faren i Tide; og Du bør see Din Skjebne i Øinene og vide, hvad Du gaaer ind til. Blanca er et sygeligt Gemyt; dette vil blive til en fix Idee, som Du vil faae at kjæmpe med hele Dit Liv; men lad mig nu først tale med hende selv imorgen; gid jeg maa finde hende mere fornuftig, end jeg venter! Vær for Resten rolig; jeg skal tage paa hende med Glacéhandsker!» —

Hvor seent Oberstinden end var kommen i Seng, stod hun dog tidligt op og indfandt sig paa Blancas Værelse, inden denne var kommen ned. Blanca kunde strax see paa Oberstindens Ansigt, at hun vidste Besked; men dog var den gamle Dames Væsen ligesaa roligt og værdigt, som altid, og hendes Ydre viste, at hun havde gjort sit Morgentoilette med sædvanlig Omhu. Smuk og zirlig var hun at see til, og det vilde ikke ahnet nogen Uindviet, som havde seet hende omfavne Blanca og give hende det vante Kys til Godmorgen, at der paa Bunden af hendes Hjerter ulmede en levende Indignation; men Blanca, som kjendte alle Nuancerne i sin tilkommende Svigermoders Maade at være paa, mærkede dog strax Forandringen,

noget Ubeskriveligt i den hele Maade, som viste hende, at hun var sunken i Oberstindens Agtelse.

«Jeg fulgte Din Henviisning til Albert,» sagde Oberstinden langsomt, idet hendes Blik hvilede forskende paa Blancas bevægede Aasyn, «han havde mere Tillid til mig, end Du, og sagde mig Alt. Sæt Dig, min Kjære,» tilføiede hun, idet hun tog Plads i Sofaen, «og lad os tale et Øieblik roligt med hinanden!»

Blanca tog Plads ved Oberstindens Side, og denne vedblev:

«Jeg vil ikke fordybe mig i Sagens Enkelt-heder; den er altfor uhyggelig og desuden saa usandsynlig, at jeg ikke et Øieblik har troet paa Muligheden af det, som Din levende Fantasi der har sat sammen.»

Blanca sad og saae ned for sig; hun havde besluttet at høre taalmodigt og undgaae al ørkesløs Disput.

«Det bedrøver mig,» vedblev Oberstinden, «at dette er kommen over Dig og har grebet Dig saa stærkt; jeg kan tænke mig, at Du har lidt meget derved; men det er for en stor Deel Din egen Skyld. Du burde strax med Afsky afviist enhver Mistanke mod Din salig Fader, hvis Ret-skaffenhed og Hæderlighed er og især for Dig bør være hævet over enhver Tvivl. Du burde undertrykket den som en Synd, selv om Sagen stod meget værre; saa meget mere da nu; thi Dine Opdagelser, hvorom Albert omstændeligt har for-

talt mig, bevise, det dumme Brev fra gamle Hans Flemming med indbefattet, naar Alt kommer til Alt, ingen Ting. Din Faders Ære burde været Dig hellig, Du burde værnet om den til det Yderste, men i Stedet for har Du strax opgivet Evret; thi ikke sandt, det har Du? Du troer, at Din Fader har været en Bedrager — Henrik Flemming en Bedrager, nei, Blanca, det er Vanvid; men svar mig oprigtigt! Det er bedst, at vi komme til Bunds og faae hele Galskaben frem.»

«Jeg troer det,» svarede Blanca og saa op med et angstfuldt Blik; «jeg kan ikke gjøre ved det; hvor haardt jeg end kjæmper imod, saa paa-trænger den Overbeviisning sig mig dog altid paa Ny, at en stor Brøde tyngede paa ham; men hvad nytter det, at jeg forklarer mig nærmere for Dig, som aabenbart ikke vil høre eller forstaae, og som forud har besluttet, at her skal og maa ikke være nogen Ulykke paa Færde — naturligviis til Alberts og mit Bedste, det veed jeg. Ja, give Gud, at Du kunde tage denne tunge Byrde af min Sjæl ved et Magtsprog, men det formaaer Du ikke, kjære Moder; jeg kan ikke gaae saaledes paa Ak-kord med min Samvittighed.»

«Saa Du mener, at Alberts og min Samvittig-hed ere mindre ømme end Din,» udbrød Oberst-inden, idet hun for første Gang tabte Fatningen; «ja, det tænkte jeg nok! Bag det Hele stikker der et grueligt Hovmod. Du er vel saa forblindet, at Du ikke selv kan see det, men nu skal jeg

aabne Øinene paa Dig. Du indbilder Dig, at Du er bedre, end andre Mennesker, det er Tingen! Ja, jeg troer Gud forlade mig, Din Overspændthed gaaer saa vidt, at Du ordentlig med en vis Vellyst har fordybet Dig i alle disse Grublerier over Din Faders formentlige Forbrydelse, og at Du næsten ønsker at blive Martyr for det, som i Dine Øine er Retfærdighedens Sag.»

En blussende Rødme, som foer over Blancas blege Træk, røbede hendes Harme over denne urimelige Beskyldning; men hun nedlod sig ikke til at svare. Oberstinden fattede sig hurtigt igjen og sagde:

«Det var haarde Ord, Blanca, jeg veed det; men dette er virkelig en Sag, som kan bringe den stærkeste Taalmodighed til at briste; og jeg er nu meget bekymret for Alberts og Din Fremtid; ikke fordi jeg er bange for, at der nogensinde kan fremkomme noget Beviis for, at Din Fader skulde have været en Bedrager, eller at der eksisterer et Menneske, som med Rette kunde komme og tage Lendumgaard fra Dig og Ellinor, men fordi jeg forudseer, at Du, behersket af en fix Idee, som Du er, vil forbitte Albert og Dig selv Livet, ja Du kan komme til at gjøre værre Ulykker. Elsker Du virkelig Albert, saa tag Dig i Agt! Sæt ikke hans Taalmodighed paa altfor haarde Prover! Han elsker Dig, men han er ikke af de Mænd, hvem Kjærligheden berøver Forstanden; han er ingen Sværmer; der er, det seer jeg desto værre, en

væsentlig Uovereenstemmelse mellem hans Karakter og Din; I ere egentlig Kontraster, og det spaaer ikke godt. Der er endelig Noget, som hos ham staaer over alt Andet, og det er Hensynet til hans Ære. Hvis den Pige, han agter at gjøre til sin Hustru, paa en eller anden Maade skulde falde paa at blamere sig i Verdens Øine, da vil det blive en haard Prøve for hans Kjærlighed. Den Kvinde, han elsker, maa forstaae at bevare hans Agtelse, om hun vil beholde hans Hjerte. Han har ikke sagt noget Saadant til mig i denne Anledning, men jeg kjender ham, og jeg behøver neppe at sige Dig, at jeg ganske billiger hans Tænkemaade, og er stolt af ham, fordi han er, som han er, en Mand af Principer. Sætter Du ham paa Prøve i den Retning, saa skal Du nok komme til at sande, at jeg bedømmer ham rigtigt. Læg Dig det paa Hjerte! Og saa har jeg ikke mere at sige, og jeg haaber, at jeg aldrig oftere vil faae Anledning til at tale med Dig om den Sag.»

«Du har sagt nok!» udbød Blanca, idet hun reiste sig brat, «og jeg har forstaaet Dig! Jeg seer, at der er en dyb Kløft mellem Dig og mig, men mellem Albert og mig, nei! Med Guds Hjelp skal det vise sig, at Du tager fejl. Jeg haaber, at vi tilsidst dog ville blive enige om, at den sande Ære bestaaer i at gjøre, hvad Ret er; at det at have en reen Samvittighed staaer over alt Andet, over det, Menneskene kalde Ære, ja selv over

Kjærlighedens Lykke; og det skal Du vide, at jeg vil gjøre, hvad min Samvittighed byder mig, om saa mit Hjerter skulde briste derved; jeg vil gjøre min Pligt, om saa Albert forskyder mig, og det er det, Du truer mig med —»

Oberstinden vilde ikke høre mere; hun slog Hænderne sammen, løftede Øinene mod Loftet, reiste sig brat og forlod Stuen uden at sige et Ord, og der blev ikke vexlet flere Ord mellem hende og Blanca, end et koldt Farvel tilsidst. Obersten gjorde Fyldest baade for sin Gemalinde og sig selv ved at vise Blanca fordoblet Venlighed og Opmærksomhed; men der var dog noget Forlegent og Sørgmodigt over ham. Albert kom først i det sidste Øieblik og fik ikke talt mange Ord med Blanca, inden hun kjørte, hvilket var hende en Lettelse. Det lykkedes hende at skjule det Sindsoprør, der nylig havde rystet hendes hele Væsen i dets dybeste Grund, og som endnu ikke var dæmpet; men hun havde dog Ondt ved at holde sine Taarer tilbage, da han omfavnede hende og sagde hende Farvel. Hendes taareblændede Blik hvilede ufravendt paa ham, lige indtil Vognen rullede bort med hende.

«Om otte Dage senest har Du mig!» raabte han til hende, idet hun kjørte.

Obersten, som ogsaa havde fulgt Blanca til Vogns og glædet sig over, at hun og Albert toge saa kjærligt Afsked med hinanden, sagde, idet han gik ind:

«Ja, ja, det er sandt, saa skulle I jo reise! Jeg haaber, at den kjære Blanca vil have godt af den Tour.»

«Det haaber jeg med,» svarede Albert; «Du skal see, kjære Fader, naar der er gaaet nogen Tid, kommer hun sig nok og bliver fornuftig igjen.»

Mere blev der ikke talt om Sagen, og Albert viste den Selvbeherskelse ikke at spørge sin Moder om, hvorledes hendes Samtale med Blanca var løbet af. Han undlod det med velberaad Hu, skyede enhver Hentydning til det gaadefulde og uhyggelige Emne og haabede at blive dette Spøgelse kvit, naar han tiede det til Døde.

Obersten havde gjerne gjort det Samme, men Oberstindens Hjerter var for fuldt af Forargelse til, at han kunde slippe for en Beretning om hendes Sammenstød med Blanca. Han fik den, da Albert var gaaet, og de vare alene. Han hørte til i Tausshed, men sagde tilsidst:

«Jeg vilde givet meget Godt til, at Du ikke havde blandet Dig i Sagen; Du burde ladet Albert og Blanca beholde deres Hemmeligheder for dem selv.»

«Det vilde unegtelig været behageligere,» svarede Oberstinden noget spidst; «I Mænd hade Alt, hvad der forstyrrer Eders Sindsro og Eders Fornøielser; men Du maa troe, det er sundere, at see sin Skjebne i Øinene og møde de kom-

mende Ulykker, end at krybe i Skjul. Det fortryder mig ikke, at jeg har givet Blanca en Advarsel; hvor vildt hun end rasede, saa lægger hun sig den vel paa Hjerte alligevel.»

«Der er noget Ildevarslende ved Sagen,» sagde Obersten, idet han rystede paa Hovedet. «Naar jeg ret tænker over Henrik Flemming, saa forekommer det mig mere og mere, at der var noget Tvivlsomt ved ham; han var ingen rigtig hyggelig Kavaleer.»

«Ja, er det ikke mageløst,» udbrød Oberstinden, «hvor let Du lader Dig paavirke! Nei, lad os nu bare ikke tabe Hovedet! Albert holder virkelig af Pigebarnet, hendes Formue vil kunne grunde hans Lykke, og derfor bør vi gjøre, hvad vi kunne, for at det ikke skal briste imellem dem; og jeg troer, at jeg har grebet Sagen an paa den rette Maade, idet jeg satte Blanca Stolen for Døren. Jeg kunde kjælet for hende, som Du gjør, men det duer ikke at give sin Værdighed bort; naar man vil udrette noget her i Verden, saa maa man sætte sig i Respekt. Hun skal ikke bilde sig ind, at hun, fordi hun er rig, kan lege med os; for det er nu min Tro, at trods alle hendes store Ord og opskruede Begreber om Sandhed og Ret, saa har hun sin Formue kjær alligevel og giver den ikke bort. Hun er et forskruet Barn og veed ikke selv, hvad hun siger og gjør. Albert vil i intet

Fald faae det let med hende. Husker Du, hvad jeg sagde om Blanca, da jeg havde lært hende nærmere at kjende? At der var noget af et *enfant terrible* ved hende; og det har destoværre bekræftet sig!»

ELLEVTE KAPITEL.

Blanca nærmede sig altsaa nu sit Hjem og det med ganske andre Følelser, end hun havde forladt det. Hun havde ladet sig drage ud i Verden for at søge Husværelse i Glæmsel, men Forsøget var mislykket; hun vendte tilbage med større Tynge og mindre Fred, end hun var draget ud med; hun haabede ikke mere paa Lindring ved at skifte Opholdssted og glædede sig ikke til Udenlandsreisen; hun higede blot hjem, længselsfuld efter at nyde de otte Dages Stilhed og Hvile, som hun troede skulde forundes hende. Det forekom hende, at hendes flinke Kudsk, Niels, kørte ualmindelig langsomt, og at Hestene krøb som Snegle.

Vi ville imidlertid ile forud for hende til Lendumgaard og see ind til Ellinor, som ventede hende med Længsel. Hun stod ved Middagstide i det øverste Taarnkammer og stirrede ud efter Vognen, som skulde bringe Blanca, idet hun tænkte paa det, der var hændet hende i hendes Ensomhed, og hvortil hun havde hentydet i sit Brev.

I de første fjorten Dage efter at Blanca var reist, havde hun holdt Modet oppe; hun havde streift om i den grønne Skov med sin tro Led-sager, Bella, og været glad ved sin Ensomhed. Haabet var forunderlig hurtigt igjen levet op i hendes Hjerte; det var fuldt af Glæde, Glæde over Richard, over at kjende og elske ham; thi jo mere hun nu i en roligere Stemning tænkte over hans Holdning under deres sidste Samværen ved den bedrøvelige Middag, desto mere følte hun sig forvisset om, at han dog elskede hende. Det forekom hende nu forklarligt, at Moster Sibylles Unaade og Prinds Alberts Uartighed kunde berøve ham Lysten til at erklære sig strax, og hun følte en uforklarlig, men sikker Forvisning om, at hun atter vilde mødes med ham; men nu fik hun en Efterretning, som knuste hendes Haab og aldeles berøvede hende Modet.

Moster Sibylle, hvem Blancas Fraværelse aabenbart var en Lettelse, var bleven livlig og selskabelig, gjorde flere Besøg hos Naboerne i Omegnen, og Ellinor var saa føielig at ledsage hende paa de fleste af dem. De toge saaledes en Aften sammen til Elkjær, hvor de naturligviis fik en meget hjertelig Modtagelse, men hvor Ellinors Selvbeherskelse blev sat paa en haard Prøve; thi Fjelstrup og hans Hustru taledede næsten ikke om Andet, end om Richard Astrup.

«Veed De hvad, Ellinor,» sagde Fjelstrup, «det gjorde mig Pinedød ondt at skilles fra det

elskværdige Menneske! Han var en Mand efter mit Sind; jeg fik ham meget kjær og savner ham hver Dag, og det gjør Du da med, Eva, ikke sandt?»

«Om jeg gjør?» udbrød Fru Eva; «og saa Børnene! Hvor elskværdig var han ikke imod dem, og hvor mageløst forstod han ikke at beskæftige og more dem! Han kunde fortælle og sætte Lege i Gang! Aa, Ellinor, De skulde bare have været med til det! Dagene gaae jo eensformigt for os i vort stille Hjem; om Aftenen ere vi gjerne trætte og søvnige og gaae tidligt i Seng; men nu, siden Astrup har været her, skammer jeg mig tidt over mig selv, saa dum jeg er til at finde paa Noget til Tidkort. Hvor var han ikke fuld af morsomme Indfald og smukke Tanker og saa hjertensgod til lige; der kom aldrig en Spot over hans Læber. Jeg saa ikke i en Bog, saa længe han var her, og Fjelstrup lod sine Regnskaber ligge, kom om Aftenen ud af sin Hule og var med i Kredsen. Hver Aften var som et Eventyr; ja, vi ville huske Richard Astrup, saa længe vi leve!»

Moster Sibylle hørte med en særdeles stram Mine paa denne Lovtale; hun iagttog Ellinor, hvis Kinder blussede, og hvis Øine hang ved Eva Fjelstrups Læber, og ønskede, at hun kunde stoppe Munden paa sin snaksomme Værtinde, da hun fik uventet Trøst og Beroligelse, thi Fjelstrup sagde:

«Og er det saa ikke bedrøveligt, at vi formodentlig aldrig mere faae ham at see? Tænk, den

sidste Aften, da vi sad alene sammen ved et Glas Punsch, betroede han mig, at det var hans Hensigt at udvandre til Amerika. Han kunde ikke mere trække Veiret frit her i Danmark og i den gamle Verden, sagde han, og Alt hvad jeg sagde for at faae ham fra den fortvivlede Idee, syntes ikke at gjøre noget Indtryk paa ham.»

«En overmaade fornuftig Idee af den unge Mand,» udbrod Moster Sibylle fornøiet; «i Amerika kan man jo med smaa Midler gjøre sin Lykke.»

«Den Lykke kan blive tynd nok!» sagde Fjellstrup bedrøvet. «Naa, Gud være med ham! Jeg haaber, han holder sit Løfte, at skrive til os og lade os vide, hvorledes det gaaer ham.»

Ellinors Kinder vare blevne meget blege, og Glandsen i hendes Blik sluktes. Hun sagde næsten ikke et Ord den Aften, lukkede ikke et Øie om Natten, og den næste Morgen tidligt vandrede hun ud til Bøgebakken.

Der satte hun sig paa den ufuldendte Græs-bænk og gjenoplevede i Tanken sit Livs skjønneste, men saa korte Eventyr, de faa lykkelige Dage, hun havde tilbragt i Hjemmet med Blanca og sin forsvundne Ven. Hun manede hans elskede Skikkelse frem for sit indre Blik og saae ham staae lyslevende for sig, som hun havde seet ham her, paa denne Plet, da de havde været glade som Børn. Hun hørte i Aanden Leos barske Røst, da han kom og jog dem ud af Paradiset; hun mindedes, hvad der fulgte paa, hun følte Richards

brændende Blik hvile paa sig og hørte hans Stemme gjentage disse uforglemmelige Ord :

«Jeg skulde regne Dem for ingen Ting? Ja, hvad De eier af Guld og Gods, og hvad De formodentlig selv er stolt af, det regner jeg for Intet — for Intet mod Deres gode, ædle Hjerte, Deres ærlige Sindelag, Deres barnlige Livsglæde, Deres elskelige Personlighed!»

Hvor kunde han dog sige Sligt, naar han ikke elskede hende? Og dog maatte det forholde sig saa; han elskede hende ikke. Han, som ringeagtede Rigdom og hadede Luxus, han var saamænd ikke draget til Amerika for at erobre en Formue, vende tilbage som hendes Lige og beile til hende — nei, hun havde nu, tænkte hun, faaet sin endelige Dom og Forsynets Bestemmelse i det Budskab — han er reist, reist bort for bestandig og til en anden Verdensdeel, fordi han ikke kunde trække Veiret frit i denne, i Danmark, der hvor hun var!

Og saa brast hun i Graad og fældte bittre Taarer, mens de unge Bøge vuggede deres bladrige Grene i Morgenvinden over hendes Hoved, som om de vilde dulme hendes Smerte og berolige hende, og Smaafuglene kviddrede omkring hende og tittede nysgjerrigt paa hende. Hun græd, som Barnet græder, naar det oplever sin første bittre Skuffelse og ved den begynder at faae Forstand paa Livet. Hun spottede sig selv for den latterlige Lettroenhed, hvormed hun havde bygget Luft-

casteller og sat sin Lid til et Menneske, hun kun havde kjendt i faa Dage; hun blue des ved at tænke paa, hvorledes hun og Blanca havde ladet sig henrive af deres venlige Følelser for ham, holdt paa ham og næsten tigget ham om at blive — ja, der rasede tilsidst en heel Orkan i hendes oprørte Sind, og hun var sig neppe mere bevidst, hvor hun sad, da Bella, som imidlertid havde moret sig med at grave efter Skovmuus, pludseligt gav Hals, og hun hørte tunge Fodtrin nærme sig.

Hun tørrede hurtigt sine Taarer, men saae i det Samme, at det kun var Jens Havekarl, der kom med sin Spade paa Nakken. Bella havde gjenkjendt ham og fortsatte nu ivrigt og i Taushed sin Kradsen efter Musene, mens gamle Jens's krogede Skikkelse viste sig midt paa den solbelyste Grønning. Han gik lige hen til den bristede Græstørv, som endnu laae der, hvor Richard og hun havde efterladt den, og stak sin Spade ind under den, aabenbart for at fjerne den; men nu viste det sig, at Stormen i hendes Hjerte ikke havde formaaet at rykke Kjærlighedens Træ op med Rode; thi hun sagde hurtigt:

«Jens, lad den ligge!»

Gamle Jens saae op, plirede med Øinene, opdagede Ellinor, nikkede og sagde:

«Ih, lille Frøken, er det Dem! Med Forlov, sagde De, at jeg skulde lade den Græstørv ligge?»

«Ja, jeg gjorde,» svarede Ellinor i en ærgerlig Tone og blev lidt rød i Kinderne.

«Naa, naa,» brummede Jens og trak Spaden til sig; «men uden Fortrydelse, hvad Kjonhed er der ved den Klump Jord, som ligger her og flyder midt paa Grønningen?»

«Du har Ret, Jens,» sagde Ellinor og reiste sig. «Bær den her hen og klap den paa Græs-bænken; saa er den færdig,» føiede hun til med et Suk.

«Ih, Gud Fader bevares, sikken kjøn Græs-bænk!» udbrod Jens; «hvor er den kommen fra? Den har De da ikke lavet selv?»

«Jo vist har jeg saa,» sagde Ellinor; «men det kan jo være Dig lige meget; kom nu bare med Græstørven!»

Jens rørte sig imidlertid ikke af Pletten; han stod, lænet til sin Spade, og hans gamle, sløve Øine fik Liv, idet de under de buskede Øienbryn stirrede paa Ellinor. Jens var gammel i Gaarde, han havde næsten hele sit Liv igjennem gaaet og gravet, skuffet og revet i Lendumgaards Have. Han var et tro Slid, men mut, tvær og egen-raadig; som lille Barn var Ellinor ofte bleven bange for ham, og selv nu yndede hun ham ikke. Han var uærbødig og førte altid et ubehageligt frit Sprog; ikke engang i sin afdøde, strenge Herres Nærværelse havde han lagt synderligt Baand paa sig i saa Henseende.

«Jeg kan nok tænke, hvem der har lavet Græsbænken,» sagde han; «det har vel han, Astrup, som var her forleden.»

«Ja vist,» svarede Ellinor og vendte sig fra ham for at gaae; men hun standsede brat, thi Jens sagde:

«Veed De hvad, lille Frøken, jeg blev heelt ræd, da jeg saa den Mand; jeg troede, Mare, at han var en Gjenganger.»

«En Gjenganger,» udbrød Ellinor, «hvad er det for nogen Snak?»

«Justement,» svarede Jens og nikkede. «Jeg har kjendt en Mand, som lignede ham paa et Haar, da han var paa hans Alder, ja det er nu saa vel tredsindstyve Aar siden; men jeg saa ham da tidt og ofte siden her paa Lendumgaard; og da jeg nu saa denne, var det, lige som den Anden var staaet op af Graven.»

«Her paa Lendumgaard,» sagde Ellinor og nærmede sig igjen til Jens.

«Ja,» vedblev Jens, «og det Forunderligste er, at han hed Astrup lige som denne, Hans Astrup.»

«Ja saa!» udbrød Ellinor. «Maaskee en Slægting af Hr. Richard?»

«Noget nær,» svarede Jens med et Griin; «at sige, jeg veed det ikke saa lige, men dog tør jeg næsten bande paa, at det var hans Fader.»

«Hans Fader,» gjentog Ellinor forundret; «hvad var det da for en Mand?»

«Ja, det vil forundre Dem at høre,» svarede Jens, «for jeg kan nok tænke mig, at Deres salig Fader ingensinde har fortalt Dem noget om ham. Hans Astrup og Henrik Flemming, de To vare

min Sjæl ikke gode Venner, det kan De lide paa, og dog vare de i Familie, for Hans Astrup, han var gamle Hans Flemmings Søn.»

«Hans Flemmings Søn,» udbød Ellinor; «saa maatte han jo heddet Flemming, ligesom han.»

«Ja, det vilde være Noget værdt,» svarede Jens, «at sige for ham, for saa havde han arvet hele Stadsen, og Deres Vugge, lille Ellinor, den var min Sjæl ikke kommen til at gaae her paa Lendumgaard; men, seer De, gamle Hans Flemming, han holdt saa meget af Skolelærerens, Astrups, Datter Sophie, at han glemte at lade sig vie til hende, og bagefter havde han ikke Lyst dertil og brød sig ikke om Barnet, før det var ti Aar gammelt, og Moderen var død. Hendes Fader, den gamle Skolelærer, han var død forinden; han havde nu taget sig det saa nær, at hans Datter havde ladet sig lokke, at han søgte et andet Kald og flyttede over til Jylland; han vilde ikke efter det være mere her paa Sjællands Grund sammen med Hans Flemming, sagde han, for han var en stolt Mand og stak ikke op for Nogen, maa De troe; men hans Broder, en gammel Ungkarl, som dengang endnu var i Live, han vidste ikke, hvad han skulde stille op med Drengen, og sendte ham til hans Fader, som ogsaa tog sig af ham og holdt ham i Skole; og saa kom unge Hans nu og da her paa Gaarden, og det lod til, at hans Fader var ham god, og det hed sig, at han vilde lade ham lyse i Kuld og Kjon og testamentere ham

Alt, hvad han eiede; ja de sagde endogsaa, at der var gjort Testamente; men det blev lavet om igjen tilsidst; for da Hans Flemming blev syg, var unge Hans paa Reiser, og saa kom Deres Fader farende, som jo var sin Farbroders rette Arving efter Loven, og han magede det saa, at han dog fik det Hele; men unge Hans, han kom en Maanedstid derefter, og saa blev her et farligt Bulder, og han havde en Tørn med deres salig Fader og reiste herfra i Vrede, og vi saae ham aldrig siden.»

Ellinor stod som forstenet og stirrede maalløs paa den Gamle, mens han med stor Tungefærdighed fortalte hende alt dette.

«Ja,» vedblev han, «jeg kan see det paa Deres Øine, lille Ellinor, at De troer, at jeg lyver; men De kan lide paa, at saadan hænger det sammen, og det er saa sikkert, som om Præsten havde læst det fra Prædikestolen; men der er nu Ingen her paa Egnen, der veed Besked om den Sag, uden gamle Peer Dragon, som dengang var Staldkarl her paa Gaarden, og jeg; vi tale imellemstunder derom; og saa Star, begribeligt! Jeg spurgte ham engang, hvad der var blevet af Hans Astrup; for han var en from Mand, vi led ham godt og vilde gjerne havt ham til Herre; men Star saae paa mig, som om han vilde æde mig og sagde, at jeg skulde holde min Kjeft og ikke kere mig om Ting, som ikke kom mig ved; og saa lukkede jeg ikke min Mund tiere op om den Sag og vilde heller ikke gjort det nu, hvis ikke denne

Richard Astrup var kommen her og nær havde kyst Livet af mig, da jeg første Gang saae ham gaae her i Haven med Dem og Frøken Blanca; og Fanden maa vide, hvordan det gik til, at jeg nu fik Tungen saa godt paa Gled, men skeet er skeet og kan ikke gjøres om; og nu kan De sige det til Star, om De vil, og saa jager han mig vel af min Tjeneste; men vil De gjøre, hvad Ret er, saa forhører De Dem om denne Richard — men maaskee veed De alligevel Besked om ham?»

«Nei, Jens, nei,» sagde Ellinor i stor Sindsbevægelse.

«Naa, saa spørg Dem for; og er han Hans Astrups Søn, og De vil gjøre Noget for ham, saa gjør De en god Gjerning, for det er nu min Tro og Peer Dragons med, at der er skeet hans Fader Uret. Saa, der har vi Jochumsen, og jeg maa fort!»

Jochumsen var Gartneren; han kom farende gjennem Krattet, spurgte Jens, hvad han stod der og drev efter, og gav ham en Rivaf; men taug brat, da han saae Ellinor, hilste hende ærbødigt, og derpaa gik de, mens Ellinor blev staaende paa samme Plet, hun vidste ikke selv hvor længe.

Richard Astrups Fader Hans Flemmings naturlige Søn og efter Blodet hendes egen Faders Sødskendebarn! Richard selv hendes og Blancas Halvfætter! Hans Fader udseet til at arve Lendumgaard, og Richard vilde nu været Gaardens Eier, om hans Farfader havde handlet christeligt og gjort sin Pligt!

Nu faldt der som Skjæl fra hendes Øine; hun forstod den Alvor og Bitterhed, som nu og da var brudt igjennem hos ham, hans Hefthighed, da han stod med hende paa denne samme Plet og sagde, at han hadede Rigdom, at et skuffet Haab om Rigdom havde forbittret hans Faders Liv, at han væmmedes ved al den Luxus, han saa her, og at han nødtigt vilde være i hendes og Blancas Sted. Nu forstod hun hans Uvillighed til at modtage deres Indbydelse og blive, men undrede sig kun over, at han overhovedet var kommen; og saa endelig hans Lighed med hendes egen afdøde Broder, som Blanca strax havde opdaget!

Tanken om alt dette overvældede hende aldeles, saa at hun i det første Øieblik fuldt og fast troede paa Sandheden af gamle Jens Havekarls Fortælling; men efterhaanden meldte der sig dog Tvivl; gamle Jens var onskabsfuld; det kunde tænkes, at det havde været ham en Morskab at forskrække hende med en opdigtet Historie, eller at han, om den end ikke var heelt opdigtet, havde forvansket Sandheden; men selv om Jens havde fortalt i god Tro, var det dog ikke sagt, at han vidste rigtig Besked; og endelig havde hun jo ingen Vished for, at Richard virkelig var Hans Astrups Søn. Hans Livsvilkaar kunde være af en saadan Beskaffenhed, at han alligevel med Sandhed kunde sige det, han havde sagt, og hans Lighed med hendes Broder Hans kunde være en Tilfældighed.

Ganske betaget og forvirret kom hun hjem, lukkede sig inde og satte sig til at skrive til Blanca; men da hun havde nedskrevet Beretningen om denne Morgens Hændelse og læste den igjennem, forekom det, Jens havde fortalt, hende altfor utroligt og fantastisk, og tillige kom hun i Tanker om, at Leo altid læste de Breve, Blanca fik, og hun vilde for ingen Priis have ham indviet i Sagen. Hun afsendte altsaa ikke dette Brev, men skrev et andet, det Blanca, som vi vide, fik, og hvis hele Tone og Hentydning til en Sag af Vigtighed, Ellinor ønskede at tale med hende om, havde forundret hende.

Lang og pinefuld havde Ventetiden været for Ellinor, uagtet det kun varede et Par Dage, inden der kom Svar fra Blanca; men stor blev hendes Glæde, da det meldte Blancas Hjemkomst og bestilte Vognen ud til Dalby for at hente hende.

Nu stod Ellinor og stirrede ud efter sin hjemvendende Søster, som hvert Øieblik kunde ventes. Endelig saae hun Vognen komme ud fra Skoven i det Fjerne og rulle ind i Lendum By; hun kunde paa Afstand kjende de fire, skønne Skimler, som trak den; nu kom den atter til Syne, forsvandt saa atter under Lindealleens Løvhvælvning, og Ellinor ilede ned for at være paa Pletten, naar Vognen rullede for Døren.

Nu kom den; Forløbernes kneisende Hoveder viste sig mellem de grønne Blade, Niels slog sit Knald, Hundene gjoede, Ruderne klirrede, idet

Vognen buldrede hen for Steentrappen, og et Øieblik efter laae Blanca i Ellinors Arme.

Ellinors Øine tindrede gennem Taarer, som et Par Stjerner gennem en Sky, og Blanca fik et Kys, saa kjærligt og langt, at hun selv nær var bristet i Graad; men ingen af dem havde endnu nogen Anelse om, at deres Taarer kom fra den samme Kilde, og at det, som saa ofte havde gjort Blancas Kind hvid, og som nu fik Ellinors til at blusse, det var den samme Sag.

TOLVTE KAPITEL.

Resten af Dagen gik, uden at det lykkedes Ellinor at blive alene med Blanca. Moster Sibylle tog meget kjærligt mod Blanca, men hun viste sig ogsaa meget nysgjerrig, og vilde have en omstændelig Beretning om Alt, hvad hun havde oplevet under sit Ophold i Dalby. Saa var der saa Meget at tale om med Hensyn til den forestaaende Udenlandsreise, og Blanca havde gjort flere Indkjøb, ogsaa til Moster Sibylle selv. Sagerne bleve udpakkede og tagne i Øiesyn; der var ogsaa nogle Gaver til dem Alle fra Albert Leo, nyttige Smaa-ting til Brug paa Reisen, og Blanca syntes saa optagen af alle disse smukke Gjenstande, at det ikke lykkedes Ellinor at faae hende fat under fire Øine, før ved Sengetid.

Tingen var, at Blanca ikke higede efter at være alene med Ellinor. Slutningen af hendes Ophold i Dalby havde ganske bragt hendes Sosters Brev i Forglemmelse; den havde været som et

Jordskjælv, og hun fornam endnu Rystelsen. Modstridende Følelser og kjæmpende Tanker arbeidede i hendes Indre; hendes Hjerte var som Havet efter et Uveir, inden Dønningen har lagt sig, og i denne feberagtige Tilstand foretrak hun Moster Sibylles Passiar og Syslen med Kaaber, Plaids og Reisetasker for Ensomhed og Stilhed, den Ro, hun havde længtes efter, men som hun dog nu, da hun havde sat Foden over Hjemmets Dørtærskel, gruede for. Den Lykke at udøse sit Hjerte for sin Søster var hende negtet; ogsaa her gjaldt det at tie, dølge og beherske sig. Hun havde da Intet imod, at Moster Sibylles Snakkesalighed gav nogle Timer en raskere Flugt.

Men endelig sade de to Søstre alene oppe paa Blancas Værelse. Lampen var tændt og spredte sit Lys omkring i det venlige, smukt udstyrede Gemak, som var fuldt af saa mange nydelige Ting, og hvor der ikke manglede nogen Bekvemmelighed. Hvilken Forskjel mellem her og i Dalby! Og hvor mange lykkelige Timer havde Blanca ikke i Fortiden tilbragt i dette sit Jomfrubuur! Dog sagde hun Intet om, at det var yndigt at komme hjem, og Ellinor spurgte heller ikke, om hun var glad ved igjen at være hjemme.

Tause sade de ved hinandens Side. Blanca saae Intet i Værelset, uden een Gjenstand, hendes afdøde Moders gamle Skriverbord, som stod lige overfor hende paa den modsatte Væg, Gjemmestedet for mange kjære Erindringer, men ogsaa

for det skrækkelige Vidnesbyrd mod hendes Fader, Hans Flemmings usalige Brev. Hvor ofte havde hun ikke siddet ved den Skuffe, hvori det laae, aabnet den, taget Brevet frem, læst og atter læst det, og hurtigt gjemt det, naar Nogen nærmede sig. Det lille Stykke af Ælde gulnede Papiir med den blegnede Skrift og de store, ravende Bogstaver, viste sig, uagtet det laae gjemt i den lukkede Skuffe, saa tydeligt for hende, som om hun havde holdt det i Haanden; og uagtet hun kunde hvert Ord udenad, higede hun dog efter at læse det igjen, som om det var muligt, ved at see paa Brevet med det legemlige Øie, at faae nogen nye Mening ud af Ordene. Hun følte sig dæmoniskt hendragen til det Rum, hvori Brevet laae gjemt, og længtes kun efter at blive alene for at gaae den vante Gang derhen, da Ellinor sagde:

«Blanca, Du husker vel nok, hvad jeg skrev til Dig om — om en Sag af Vigtighed, jeg vilde tale med Dig om?»

«Ja, det er sandt,» svarede Blanca i en ligegyldig Tone; «hvad er det?»

«Noget høist Forunderligt og Mærkeligt,» sagde Ellinor, men taug saa.

«Kom med det,» sagde Blanca utaalmodigt, «Klokken er mange, og vi maae i Seng!»

«Du vil nok glemme Sengen, naar Du hører, hvad det er,» svarede Ellinor; «jeg har faaet at vide, at — Richard Astrup er i Familie med os!»

«I Familie med os?» gjentog Blanca forundret;

«aa, det er jo ikke tænkeligt; hvorfor skulde han holdt det skjult for os?»

«Men Gud, Blanca,» udbød Ellinor, «har Du reent glemt, hvad Du selv sagde den Dag, han var kommen, at Du fandt, han mindede Dig saa meget om Hans?»

Blanca saae studsende paa Ellinor.

«Har Du talt med ham, har han selv sagt Dig det?» udbød hun.

«Nei,» svarede Ellinor og blev rød, «hvor skulde jeg faaet ham i Tale; han er reist sin Vei, og vi see ham formodentlig aldrig mere:» og saa drog hun et Suk.

«Ellinor,» udbød Blanca og greb hendes Haand, «siig mig — holdt Du af ham?»

«Hvor falder Du paa det?» svarede Ellinor og trak sin Haand til sig.

«Moster troer det,» svarede Blanca.

Ellinor kjæmpede med sig selv og fik Bugt med sit oprørske Hjerte.

«Han tiltalte mig,» sagde hun med usikker Stemme, «men — naa, det er jo nu ligegyldigt, hvad jeg, og Du med, har følt for ham —»

«Jeg,» faldt Blanca ind, «jeg følte naturligviis kun Venskab for ham.»

«Blanca,» udbød Ellinor heftigt, «han skjønnede vel hverken paa Dit Venskab, eller paa — mit. Han har vendt os og Danmark Ryggen for bestandig; han sagde til Fjelstrups, inden han reiste,

at han vilde udvandre til Amerika; formodentlig er han allerede afsted.»

«Ja saa!» udbrød Blanca og saae paa Ellinor med et bedrøvet og kjærligt Blik; «saa er det rigtignok ikke rimeligt, at han bryder sig om os, eller jeg mener om Dig, paa den Maade, som jeg havde ønsket.»

«Bryder sig om os?» gjentog Ellinor; «aa, jeg tænker, han hader os!»

«Hader os?» udbrød Blanca, «hvad er det for Snak? Fordi han ikke elsker, behøver han derfor at hade?»

«Ja, jeg elsker ham ikke,» svarede Ellinor heftigt; «jeg skal nok faae ham ud af Hovedet igjen; jeg vilde ikke omtalt ham med et Ord, hvis ikke — Gud, Blanca, det er altfor besynderligt og gaadefuldt det Hele! Jeg har jo slet ikke sagt Dig ordentlig Besked; det falder mig saa svært at fortælle Dig det; bi lidt!»

Hun tog Lampen, gik ind paa sit Værelse, kom hurtigt igjen med et beskrevet Stykke Post-papiir i Haanden, rakte Blanca det og sagde:

«Her er det Brev, som jeg først havde skrevet til Dig, men som jeg ikke sendte afsted; læs det; deri staaer det ordentligt og sammenhængende fortalt.»

Blanca greb Brevet, læste det, først langsomt, saa stedse hurtigere, indtil hun pludseligt lod det falde, sprang op og raabte:

«Du gode Gud, det er ham!»

«Ham — hvad mener Du?» udbød Ellinor.

Blanca stod dødbleg og saae hen for sig med et forstenet Blik. Hun saae ud, som om et Gjenfærd havde viist sig for hende, og det havde der ogsaa; og det drog en heel Række Syner efter sig. Hun saae i Aanden alt det, som vel nu maatte komme, Vanære, Ulykke, Elendighed; hun tvivlede ikke om, at nu nærmede sig Gjengjeldsens Dag, da hendes Faders store Synd skulde hjem-søges paa hans Børn og knuse dem, og hun følte det Forfærdelige i, at det var kommen just paa den Maade, hun frygtede, saaledes, at Sagen blev lagt i hendes Haand, og at hun selv skulde føre det dræbende Slag.

«Siig dog et Ord!» raabte Ellinor, sprang op og greb Blancas kolde Haand.

Blanca besvarede Haandtrykket krampagtigt, drog et dybt Suk og sagde:

«Ja, nu maa Du have det at vide; jeg tør ikke tie længere!»

Og Ellinor fik det at vide, og uagtet hun ikke var ganske uforberedet, kom det dog over hende, som det var kommen over Albert Leo og hans Forældre, med Forfærdelse, blegnede hendes Kind og lammede hendes Tunge. Atter maatte Blanca drage alle de mørke Erindringer frem og samle de Beviser, som talte mod hendes egen Fader. Hun gjorde det kort og klart, belyste Sammenhængen skarpt, og da hun kom til Ende dermed, var hun tilmode som en Fadermorderske.

«Blanca,» sagde Ellinor omsider, «dette er altfor skrækkeligt; jeg kan ikke taale at tænke derpaa; og skjøndt jeg ikke elskede Fader — ikke elskede ham, som Du elskede ham, medens han var i Live, saa kan og vil jeg dog ikke troe, at han var en Bedrager.»

«Du er at misunde, som endnu tvivler!» svarede Blanca; «Du glemmer, at det ikke er løse Formodninger, vi have at gjøre med; et Vidnesbyrd, Sort paa Hvidt, ligger for Dig paa Bordet der, og Du har selv nylig læst det. En usynlig Magt, som vi maa bøie os for — ikke jeg Ellinor — har reist denne Anklage mod Fader; enten vi troe, eller tvivle, saa maa vi nu see Sagen i Øinene; vi maa gjøre Noget for at faae den opklaret, og kunde det føre til, at Faders Uskyldighed blev beviist, o, Ellinor, da vilde jeg juble i mit Hjerte og takke Gud! men tie og lægge Hænderne i Skjødet, nei, det tør vi ikke!»

«Hvad vil Du da gjøre?» spurgte Ellinor, idet hun ængsteligt saae op til det kjære Aasyn, fra hvilket saa ofte den ømmeste Kjærlighed havde lyst hende i Møde, men som i dette Øieblik kun udtrykte ubøielig Strengthed.

«Først maa vi see at finde Astrup,» svarede Blanca efter et Øiebliks Betænkning; «vi maa tale med ham.»

«Husk dog paa,» indvendte Ellinor, «at vi ikke engang med Bestemthed vide, at han er den, vi antage ham for.»

«Ikke?» spurgte Blanca med et sygeligt Smil. «Jeg er saa vis paa det, som om han selv havde sagt mig det; men det har han jo saa omtrent gjort, hvad Du veed, om Du ellers husker, hvad han fortalte om sin Fader, at han havde havt megen Modgang, og at et Haab om en stor Arv bittert og uventet var blevet skuffet; men der er senere passeret Noget mellem ham og mig, som Du ikke veed, og som jeg nu skal fortælle Dig.»

Og hun fortalte Ellinor om sit Møde med Richard paa Kirkegaarden.

«Du seer,» vedblev hun derpaa, «at jeg har forelagt ham Sagen, men uden Anelse om, at han var Part i den. Det forundrede mig, at han uden Famlen kunde besvare de Spørgsmaal, jeg gjorde ham; men nu forundrer det mig sandelig ikke mere. Nu forstaaer jeg ham til Bunds og veed, hvilken ædelsindet Mand, han er! Nyd deres Lykke, sagde han — det vil sige — nyd den, uagtet den ikke tilkommer Dig med Rette, og jeg kunde gjøre Dig den stridig; men det vil jeg ikke!»

Ellinor kunde ikke svare Noget derpaa. Hvad Richard havde sagt til hende paa Bøgebakken, at han ikke ønskede at være i hendes og Blancas Sted, viste ganske i samme Retning. Ingen tvivlede mindre, end hun, om, at Richard Astrup var en ædeltænkende Mand, og ingen Mand var i hendes Øine mere værdig til den høieste jordiske Lykke; men hun mente sig forsmaaet af ham,

han var reist og havde forladt hende, aabenbart for aldrig mere at vende tilbage. Muligheden af, at han, naar han virkelig elskede hende, kunde have offret sin egen Livslykke for ikke at gribe forstyrrende ind i hendes, faldt hende ikke ind, og hun krympede sig da ved den Tanke, at han nu skulde kaldes tilbage, og det kunde faae Udseende af, at hun vilde paanøde sig ham.

«Betænk vel, hvad Du gjør,» sagde hun derfor til Blanca. «Hvis Du alligevel tager feil, og det er dog tænkeligt, saa indvier Du en Fremmed i vor sørgelige Hemmelighed; men er han virkelig den, Du mener, saa vil han, just fordi han er saa ædel en Mand, ikke tage Lendumgaard, om Du saa vil forære ham den.»

«Men jeg,» svarede Blanca, «er for stolt til at ville eie den af nogen Andens Naade; og hvis jeg ikke nu gjør, hvad min Samvittighed byder mig, saa vil jeg ikke faae en rolig Time for Resten af mit Liv.»

«Han er formodentlig reist, Blanca, det er for silde!»

«Skulde han være reist, Ellinor, saa sender jeg et Telegram til Amerika; det skal modtage ham, naar han kommer derover, og kalde ham tilbage; men han er neppe reist. Vorherre, som har ladet alt Dette komme for Dagen, han vil nok sørge for, at han er at finde!»

«Men Leo,» udbrød Ellinor, «ham glemmer Du jo reent! Ham bør Du jo først og fremmest

tage paa Raad med; har Du ikke indviet ham i Sagen?»

«Jo, jeg har,» svarede Blanca i en forsagt Tone; «han veed Alt, undtagen det, jeg først fik at vide i Aften; hans Forældre med.»

«Hvad er da deres Mening?» spurgte Ellinor ivrigt.

Blanca tøvede med Svaret. Hun havde i nogen Tid gaaet op og ned ad Gulvet, medens Ellinor igjen havde taget Plads i Sofaen. Nu kom Blanca og satte sig hos hende, tog hendes Haand i sin, saae paa hende med et sorgfuldt Blik og sagde:

«Jeg er bange for, at de mene det Samme, som Du; ja, Du har ikke sagt Din Mening reent ud, men jeg kan nok gjette den! Hør da nu, hvad de sige — at det Hele er utænkeligt, et Foster af min Fantasi; at jeg, som har erklæret, at jeg for at gjøre det, jeg anseer for min Pligt, ikke vil skye at vanære min egen Fader i hans Grav, er en unaturlig Datter; at det ikke er bedre end Selvmord, hvis jeg rører ved Sagen; at der ikke vil komme andet ud deraf, end Skandale, i Oberstens og Oberstindens Øine den værste af alle Ulykker; thi de ere Verdensmennesker og Verden deres Høiesteret — ja Gud tilgive mig, om jeg dømmer dem for strengt, men saa forskjelligt tænke vi, at de nok egentlig mene, at jeg er forrykt.»

«Men Albert selv,» spurgte Ellinor, «hvad mener han?»

«Albert,» svarede Blanca med et smerteligt Blik, «han, o, Ellinor, jeg vil endnu troe, at han ikke mener ganske det Samme; jeg haaber, at han endnu vil faae Øinene op, saa han kan skjelne Sort fra Hvidt. Jeg dømmer ham ikke saa strengt, fordi han er af en anden Mening, end jeg. Viser Sagen sig at være saa slem, som jeg troer, den er, saa vil det blive et haardt Stød for ham. Det kan ikke med Billighed forlanges, at han uden Modstand skal bøie sig for den haarde Skjebne, som truer os. Det er naturligt, ja vel endogsaa smukt, at han, idet han seer paa min Interesse og vil værne om min Lykke, holder igjen og raader fra. Fordi hans egen Lykke og Velfærd falder sammen med min, bør vi ikke tvivle om hans Oprigtighed. Han troer, at jeg tager feil; men det er ikke lykkedes ham at overbevise mig derom, uagtet jeg, da jeg talte med ham, vidste mindre, end jeg nu veed. Jeg indseer, Ellinor, at dette kan blive en haard Prøve for ham; mangen brav Mands Kjærlighed kunde strande paa det Skjær; men jeg troer, at Albert er mere, end en almindelig brav Mand. Jeg vil til det Sidste fastholde Haabet om, at han, om det kræves af os, dog vil gaae den tunge Gang med mig, hjælpe mig med at bære Korset og ikke skille sin Vei fra min.»

Blancas Stemme skjelve; hun maatte tie nogle Øieblikke for at blive Herre over sin Sindsbevægelse. Ellinor lagde sin Arm om hendes Liv, saae kjærligt paa hende og sagde:

«Siig ikke saadant Noget, Blanca! Med Guds Hjelp vil der aldrig blive Tale om Sligt!»

Blanca vendte sig brat imod hende og sagde:

«Jeg, Ellinor, jeg har intet Valg! En Stemme i mit Indre, som Intet, ikke engang Kjærlighedens Røst og min kjæreste, bedste Vens Bønner kunne overdøve, siger mig, hvad jeg bør gjøre, og jeg maa lystre den; Guds Villie skee!»

Der var i dette Øieblik en saadan Høihed over Blancas Aasyn, og hendes rene, stærke Sjæl lyste saa klart ud af hendes straalende Øine, at Ellinor følte sig rystet i sit Inderste.

«Blanca,» sagde hun, «Du er bedre og stærkere, end jeg; jeg vil lade Dig raade; gjør det, Du mener er vor Pligt, gjør den for os Begge; men lad mig blive udenfor Sagen; jeg kan ikke være med dertil; men Du har mit Samtykke forud, og hvad Følgerne end blive, saa skal Du ikke bagefter faae nogen Bebreidelse at høre af mig.»

Blanca drog hende til sig og gav hende et Kys. Nogle Øieblikke sade de tæt omslyngede og tause; endelig sagde Blanca:

«Gud være lovet, at Du ikke ogsaa er imod mig; thi det vilde dog været det Værste; ja, det mener jeg, Ellinor! Men vær nu ikke bange for, at jeg skal handle overilet, fordi jeg handler paa egen Haand; thi det maa jeg; her bør ikke tøves en eneste Dag. —»

Da Ellinor var gaaet i Seng, og Blanca var bleven alene, overveiede hun, hvad hun skulde

gjøre; men hun kom snart paa det Rene dermed. Der var eet Menneske, om hvem hun troede, at han vilde forstaae hende og sympathisere med hende, og det var heldigviis just ham, som ikke kunde holdes udenfor Sagen, hendes Curator. Hun behøvede desuden Fjelstrups Hjelp for at faae Richard Astrups Adresse, og hun gik da i Seng med den Beslutning, at hun strax den næste Morgen vilde tage til Elkjær.

TRETTENDE KAPITEL.

Da Blanca den næste Morgen tidligt kørte ad Elkjær til, sagde hun til Kudsken:

«Niels, giv Hestene Tøilerne og lad dem kun løbe lidt!»

Niels gav et Smæk med Tungen, og de to vælige Skimler dandsede hen ad Veien med den lette Kaleshevogn. Niels syntes godt om det Lune, der i den sidste Tid var kommet over Frøken Blanca, at hun vilde kjøre hurtigt. Han var en ung, flink Karl, Kudsk med Liv og Sjæl og saa stolt af de smukke Heste, han kørte, som om de havde været hans egne. Han havde været sin afdøde Herres Yndling og kunde rose sig af at have nydt en mere hensynsfuld Behandling, end denne Herres egne Børn. Den smukke Karls uforanderlig gode Lune og belevne Væsen havde paa en egen Maade holdt Henrik Flemmings Opfarenhed i Tømme, saa at Niels i de to Aar, han havde tjent sin afdøde Herre, ikke havde havt Grund til at

klage. Han havde havt sin Herre kjær og lastede ikke Andet hos ham, end hans overdrevne Nænsomhed over sine Heste, og at der altid skulde kjøres saa langsomt.

Kjørselen gik imidlertid nu i en saa rasende Fart, at Blanca tilsidst blev bange og bød Niels at holde Hestene an.

«Naa,» sagde Niels, da han havde faaet Hestene i Skridt, «der fik Frøkenen en Gang at see, hvad Rolf og Balder ere for Dyr! Jeg tør holde dem mod hvilket Par Heste, De vil, i hele Amtet. Det var Skade, at De blev bange; med den Fart vilde vi kjørt den Miil til Elkjær paa mindre, end tyve Minuter.»

Blanca havde imidlertid flere Grunde, end hendes Angst for at vælte, til at ønske Farten sagtnet. Jo nærmere hun kom Elkjær, desto mere sank hendes Mod, og hun forundrede sig over sig selv, at hun i det første Øieblik havde kunnet være saa sangvinsk at troe, at hun hos Niels Fjelstrup vilde finde bedre Forstaaelse og faae en mildere Dom af ham, end af de Andre. Hvem havde i den Grad beundret hendes Fader, som han? Hvem havde, mens hendes Fader var i Live, mere uforbeholdent lagt det for Dagen, at han saa op til ham, ikke med Forsæt, som for at smigre ham; nei, det kom altid som et naivt Udbrud fra hans ærlige, ydmyge Sind, som et oprigtigt Udtryk for hans varmt folende Hjerte; og han mindedes endnu sin afdøde Ven trofast og talte ved enhver

Leilighed om ham med Begeistring; hvem maatte da blive saa forfærdet som han, naar han fik det at vide, som hun. om faa Øieblikke maatte sige ham? Han vilde vel vise sig mere vantro, end nogen Anden; endelig var det hans Pligt at see paa hendes Interesse; men han var tillige en ærlig Sjæl, ærlig som faa, og han var trods sin Jevnhed og Mangel paa Boglærdom en idealt anlagt Natur, en Mand med Aand. Hun haabede saa dog hos ham at finde fuld Forstaaelse, en Agtelse for Sandhed og Ret, som gik over de Flestes, men i ethvert Fald Overbærenhed og kjærlig Deeltagelse.

Nu var hun der; da Vognen holdt for Døren, kunde hun føle sit Hjerte banke. Hun havde selv ingen Forestilling om, i hvilken Grad hendes Sinds-lidelser og den stærke Spænding havde mærket hendes blege Ansigt, men hun fik det snart at vide; thi da Fru Eva kom løbende for at byde hende Velkommen og holdt hendes Haand i sin, døde hendes hjertelige Smil hen og hun udbrød:

«Gud Blanca, hvor De seer betaget ud! Der er da ikke skeet nogen Ulykke?»

«Vist ikke,» svarede Blanca, idet hun hurtigt gik foran ind i Dagligstuen; «men jeg har dog en alvorlig Sag, som jeg maa tale med Fjelstrup om; er han hjemme?»

«Ja,» svarede Fru Eva; «han er paa sit Værelse; jeg skal kalde paa ham.»

«Nei,» sagde Blanca; «lad mig hellere gaac ind til ham.»

Og saa gik hun, idet Eva Fjelstrup saae efter hende med et forbauset og forskrækket Blik.

Hun mødte ham paa Halvveien, i Spisestuen; han havde hørt Vognen rulle for Døren og fra sit Vindue seet, hvilken Gjest det var, der kom.

«Ei, velkommen, Blanca!» udbrød han paa sin livlige og hjertelige Maade, «velkommen tilbage fra Dalby! Var Eva ikke i Daglstuen?»

«Jo hun var», svarede Blanca med usikker Stemme, «men jeg vil gjerne tale med Dem i Enrum.»

Fjelstrup saae paa hende og begreb, at der maatte være noget Alvorligt paa Færde; men han viste ingen Forskrækkelse.

«Kom,» sagde han roligt og mildt, «jeg er ganske til Deres Tjeneste.»

«Sæt Dem,» vedblev han, da de vare komne ind i hans Stue; «De seer træt og angreben ud; Humeuret endnu snavs? Eller er der ellers Noget i Stykker?»

Blanca blev staaende og saae paa ham med et spændt Blik, brast saa i heftig Graad, og da han traadte til, faldt hun hulkende i hans Arme.»

«Ih, Du forbarmende Gud!» udbrød han, nu virkelig forskrækket, «hvad er dette Hersens? Jeg vil kalde paa Eva!»

«Nei!» sagde Blanca hurtigt, idet hun rev sig løs og tørrede sine Taarer. «Nu er det overstaaet; jeg skal ikke græde mere; jeg maa først tale med Dem, med Dem alene! O Gud, kjære Fjelstrup,

naar De hører, hvad det er, jeg har at sige Dem, saa —»

«Ro i Blodet, kjære Blanca, Ro i Blodet!» sagde Fjelstrup, idet han afbrød hende. «Kom, sæt Dem!»

Hun lod sig føre hen til Sofaen, og de toge Plads der.

«Naa, hvad er det saa? spurgte han og klappe hendes Haand, som han holdt i sin; «det er vel ikke værre, end at jeg kan taale at høre det; er der kommen en Kurre paa Traaden mellem Leo og Dem?»

Hun saae paa ham med et Blik, som ikke huede ham, men taug endnu. Hvor fortrolig hun end nu var med Sagen, saa blev den dog lige ny og afskrækkende for hende, hver Gang hun skulde aabenbare den for en Anden. Det var en Sisypheus-gjerning, som udmattede hende; men Tanken om Richard Astrup og det Ærinde, som egentlig havde ført hende til Elkjær, gav hende Kraft til at tage fat og atter rulle den tunge Steen op ad Bjerget.

«Det vil bedrøve og forfærde Dem,» sagde hun. «Jeg har gjort en Opdagelse, ikke nu, det er over et halvt Aar siden — Ellinor og jeg, vi have ikke større Ret til at eie Lendumgaard, end De — det er ranet Gods, Fjelstrup, ranet Gods, vort hele Liv har været et Bedrag og Fader —»

«Ranet Gods!» udbrød Fjelstrup og stirrede forbauset paa hende. «Blanca, er De ved Deres fulde fem?»

Hun gav ham Forklaringen hurtigt, energisk og tydeligt, idet hver Nerve i hendes fine Legeme dirrede, og hun blev vaer, mens hun talte, hvorledes Udtrykket vexlede i hendes Tilhørers Ansigt. Forbauselse, Vantro, dyb Bekymring fore som Skygger over hans milde, ærlige Aasyn, men der viste sig ingen Vredessky paa det.

Han hørte paa hende uden at afbryde hende; men da han havde faaet Hans Flemmings Brev mellem Hænderne og havde læst det, blev han meget bleg; han var i dette Øieblik, som han siden sagde til sin Hustru, tilmode, som om Gulvet vaklede under hans Fødder, og Huset skulde styrte sammen over ham. Dog fattede han sig, læste Brevet endnu en Gang og sagde:

«Dette er et fælt Dokument, men intet Beviis, Blanca, intet Beviis! Du gode Gud, at Deres Fader, som vi Alle høiagtede, skulde have begaaet noget saa skjændigt — det er for galt; jeg kan ikke troe det; og hvad er det saa for et Menneske, Brevet sigter til —»

«Jeg veed det,» sagde Blanca hurtigt, «og det er Grunden til, at jeg er kommen og har indviet Dem i Sagen. Hans Flemming havde en naturlig Søn; han er død; men hans Søn lever; De kjender ham; det er Richard Astrup!»

«Richard — Astrup!» udbrød Fjelstrup, og saa blev han et Øieblik ganske stum.

Han vaagnede imidlertid snart til fuld Bevidsthed om det Ansvar, der paahvilede ham som

Blancas og Ellinors Curator; han gik til Bunds i Sagen og udsurgte hende nøie, han fik Alt at vide, ogsaa hvad der var passeret mellem hende og Leo, hans Forældre og Ellinor, og da hun i enhver Henseende havde gjort Rede for sig, og han ikke havde Mere at spørge om, lændede han sig tilbage i Sofaen med et Suk og blev siddende nogle Øieblikke i dybe Tanker.

Endelig sagde Blanca:

«See, nu kjender De Grunden til mit Tung-sind, som forundrede baade Dem og de Andre saa meget; nu veed De, hvorfor jeg ikke kunde taale at høre paa Dem, naar De priste Faders Fortjenester; o, De maa troe, at det var forfærdeligt for mig at gaae og bære saa længe paa dette! Jeg veed ikke, hvad Ende det vilde taget med mig, hvis jeg ikke havde faaet Luft; men endnu veed jeg jo ikke, hvad Enden bliver; endnu ere vi blot paa Veien til Maalet; det Hele er som en Hexedands og —»

«Stop, kjære Blanca,» sagde Fjelstrup, idet han lagde sin Haand paa hendes; «for Guds Skyld, see at blive rolig! Det er et tungt Kors, Vorherre har lagt paa Deres unge Skuldre, det er vist; en saa skrækkelig Tvivl, Tvivl om Deres egen Faders Hæderlighed og Retskaffenhed, det er en haard Anfegtelse. Jeg føler for Dem, ja, jeg lider med Dem; men lad os nu hjælpes ad og see at faae Bugt dermed! Leo og Oberstinden havde

Ret, da de sagde, at De burde gjøre Dem Umage for at troe det Bedste.»

«Men kan man da lukke Øinene for aabenbare Kjendsgjerninger,» udbrød Blanca. «Have de ikke paatrængt sig mig den ene efter den anden, indtil hele Sagen er rykket mig saa nær paa Livet, at jeg ikke længer tør forholde mig rolig og maa handle?»

«Hvad vil De da gjøre?» spurgte Fjelstrup.

«Jeg vil tale med Astrup, jeg maa tale med ham. Er han reist? Kjender De hans Adresse?»

«Nei,» svarede Fjelstrup; «men selv om jeg kjendte den, er det et Spørgsmaal om jeg vilde give Dem den. Hvad vil De ham?»

«Hvad jeg vil ham? Høre hans Forklaring; jeg vil have Lys i Sagen, og hvis min Mistanke — lad mig kalde det saaledes, skjøndt det er for lidt sagt — hvis min Mistanke bekræftes, og vi faae Vished, saa, ja saa vil jeg give Lendumgaard til dens rette Eier; og Ellinor er enig med mig deri.»

«Ja, tænkte jeg det ikke nok!» udbrød Fjelstrup. «Deres Ædelmodighed og Deres varme Blod løber strax af med Dem; men nu maa jeg sige Dem et lille Alvorsord. Jeg er Deres Curator og maa gjøre min Pligt. De er ikke umyndig, det veed jeg nok, jeg har ingen Magt til at tvinge Dem. De og Ellinor paa den ene Side og jeg paa den anden, vi ere som to lige stillede og lige stærke Parter; De kan Intet af Vigtighed foretage Dem uden mit Samtykke, jeg

ikke uden Deres. Jeg kan ikke gaae hen og sælge Lendumgaard, hvis De og Ellinor modsætte sig det, men De kan virkelig heller ikke forære Deres Formue og Eiendom bort, naar jeg ikke giver mit Minde dertil, og det vilde jeg naturligviis aldrig kunne forsvare. De kan ikke raade frit over Deres Formue, førend De er fuldmyndig, fem og tyve Aar.»

«Jeg vil Intet forære bort,» svarede Blanca heftigt, «blot give fra mig, hvad der ikke tilhører mig med Rette; men jeg seer nok, hvorledes Sagen staaer. De vil Intet have med mig at gjøre i min Nød; De støder mig fra Dem, lige som de Andre!»

«Nei, det veed Gud, jeg ikke gjør,» svarede Fjelstrup; «jeg vilde blot ønske, at De strax var kommen til mig, og at De havde aabnet Deres Hjerter for mig, saa vilde der vel blevet sparet Dem megen Sindslidelse.»

«Tør De da,» udbrød Blanca, «med Haanden paa Hjertet sige, at De troer, at Fader er uskyldig?»

«Ja,» svarede Fjelstrup, «det vil jeg stræbe at troe; dette er en gaadefuld Sag, Blanca; den bliver formodentlig aldrig opklaret; men hvad jeg end troer og tænker, saa ligger Veien klar for mig, og min Handlemaade er mig foreskreven; jeg viger kun for juridisk Vished, for en Dom — Gud see i Naade til os og frie os fra en saa forfærdelig Skjebne, som at Deres kjære Fader skulde blive brændemærket i sin Grav som en Forbryder!»

«De siger ikke, at De har noget Haab om, at han kunde blive frikjendt,» sagde Blanca, «og dermed har De jo opgivet hans Sag; men jeg har slet ikke forestillet mig, at der skulde blive Tale om Proces og Dom; havde Sligt været muligt, saa vilde Richard Astrups Fader naturligviis strax reist Sag; men det er tænkeligt, at vi kunne faae moralsk Vished, og det maa være os nok; Sagen kan jo jevnnes i Mindelighed og i Stilhed.»

«Det Første nok,» svarede Fjelstrup, «men ikke det Sidste; en Overdragelse maa blive en offentlig Affaire, naar den skal have juridisk Gyldighed — aa, kjære Blanca, bryd nu ikke Deres Hoved mere med alle disse Muligheder! Desuden er jeg vis paa, kjender jeg Richard Astrup ret, at han aldrig vilde gaae ind paa, at de bragte ham et saadant Offer.»

«Han skal, han maa,» raabte Blanca, idet hun sprang op; «og nu skal jeg sige Dem Noget: hvis jeg ikke faaer Rede paa Sagen nu, vil Jorden brænde under mine Fødder som Ild, og hver Bid Brød, jeg spiser paa Lendumgaard, vil være som Gift i min Mund; og hvis De ikke vil hjælpe mig til at finde Richard Astrup, saa reiser jeg selv efter ham og søger, indtil jeg har fundet ham!»

Fjelstrup saae hende ind i hendes funklende Øine; hvad der allerede havde rørt sig paa Bunden af hans Hjerte, var nær brudt frem — Sympathi for den Kjærlighed til Sandhed og Ret, som fortærede hendes Sjæl. Han folte sig greben af en

høiere Magt, og en Stemme i hans Inderste raabte: Du vilde gjort som hun! Men han var, trods al sin Jevnhed og Godmodighed, naar det kom til Stykket, fast som en Klippe; han turde ikke raade hende at handle med Sit, det Gods, han var sat til at vogte, som han vilde handlet dermed, hvis det havde været hans eget. Han havde sin Pligt skarpt for Øie og greb derfor nu til det sidste Middel for at afholde hende fra at begaae en Ubesindighed og stille sig blot.

«Husk paa Leo!» sagde han. «Det gaaer ikke an, at De saaledes sætter ethvert Hensyn til ham til Side. Elsker De ham ikke mere, Blanca?»

«Jo,» svarede hun; «jeg veed, hvad De vil sige; forskaan mig derfor! Siig intet ondt Ord om Albert! Jeg vil ikke troe det, at han kunde være saa lumpen at forskyde mig, fordi jeg blev fattig.»

«De bruger stærke Ord, Blanca,» sagde Fjelstrup sindigt. «Jeg er nu temmelig rolig for, at det aldrig vil komme saa vidt; De bliver saamænd ikke fattig; men derfor kan De nok, naar De ikke seer Dem for, sætte Deres Livslykke til. Jeg bør tale med Dem just derom; sæt Dem igjen, kjære Blanca, og hør mig roligt!»

Hun føiede ham deri og satte sig igjen ved hans Side med et Suk.

«Den Beslutning, De har taget,» sagde han, «er stor og ædel. Jeg forstaaer Dem, Blanca, jeg miskjender Dem ikke i nogen Henseende.»

«Roes mig ikke,» sagde Blanca uvilligt; «der

er ikke noget Stort, eller Ædelt, ved at gjøre sin ligefremme Pligt.»

«Nei, veed De hvad,» svarede Fjelstrup, «saa ligefrem er Sagen virkelig ikke; vi rave sandelig i Mørke endnu; en stærk, sørgelig stærk Overbeviisning har grebet Dem og driver Dem fremad, men den er dog bygget paa løs og tvivlsom Grund, og De bør ikke forundre Dem over, at vi Andre ikke uden videre følge med.»

«Det gjør jeg heller ikke,» sagde Blanca.

«Godt,» vedblev Fjelstrup; «men De bør tillige betænke, at Deres Forlovede og hans Forældre have taget fast Stilling i Sagen. De fordømme jo, efter hvad De før fortalte mig, aldeles Deres Opfattelse af den og misbillige bestemt den ædelmodige Beslutning, De har taget. Det er voveligt af Dem, slet ikke at tage noget Hensyn dertil. De har nu engang bundet Dem, Blanca, Deres Hjerte er ikke frit mere, De har lovet Deres Haand bort; De tør ikke sætte Dem op mod den Mands Villie, som skal være Deres Ægtefælle, med mindre De har prøvet Dem selv og er paa det Rene med, at De har Kraft til at bære Følgerne.»

Fjelstrup taug et Øieblik; Blanca sad med korslagte Arme og saae hen for sig med et mørkt Blik. Hendes Aasyn var blegt som Marmor, hendes Læber tæt sammensluttede. Fjelstrup tilkastede hende et ængsteligt Blik og tænkte, at aldrig havde en stærk Sjæls faste Beslutning staaet tydeligere

skrevet i noget Aasyn, end i dette Øieblik i Blanca Flemmings.

«Leo,» vedblev han mere usikkert, «er hæderlig og brav, men der er nu engang en ikke ringe Uoverensstemmelse mellem ham og Dem i Tænke-maade, hvad De jo selv har faaet at føle. Jeg lader altsaa Spørgsmaalet om Deres Formue gaa ude af Betragtning og siger — uden Lumpenhed fra hans Side kan det dog føre til, at han bryder med Dem. Enten vi nu skulle kalde det Misforstaaelse, eller Mangel paa Evne til at kunne hæve sig til Deres Standpunkt, saa maa vi tænke os den Mulighed, at han vil sige: en Pige, som Blanca, der i den Grad har kunnet sætte sig ud over alle Hensyn, hende kan jeg ikke blive lykkelig med, og hun ikke med mig; jeg har taget feil af hende og hun maaskee af mig og af sig selv; hun elsker mig ikke; vi bør skilles! — Mit Spørgsmaal til Dem er da, kjære Blanca — har De i Aanden forberedet Dem paa det Allerværste, der kan times Dem? Vil De kunne bære det?»

«Jeg maa,» svarede hun; det lød som et Nødraab; «jeg maa, om jeg haaber at blive salig!»

Dybt rystet udbrød Fjelstrup:

«Det skal ikke skee! Det maa ikke komme saa vidt, det er altfor haardt! Jeg vil gjøre, hvad De bad mig om; jeg vil reise den Dag i Morgen og see at finde Astrup, om han da er her i Landet endnu. De skal, om det er muligt, faae ham i Tale, og hvis han virkelig er den, De troer,

Hans Flemmings Sønnesøn, saa ville vi ikke blot kunne faae Lys i Sagen — maaskee Oplysninger, De ikke drømmer om, det er muligt, at det Hele opløser sig til Intet — men vi ville i værste Fald kunne faae den jevnet; overlad De det til mig!»

«Tak,» svarede Blanca roligt og sørgmodigt; «men det var ellers mig, der skulde tale med ham; og det kan være, vi ikke slippe med det. De glemmer reent En, som maaskee allerbedst kunde sige os Besked, om han vilde — Star.»

Ved Lyden af det Navn forsvandt det livlige og forhaabningsfulde Blik, som et Øieblik havde lyst Blanca i Møde fra Fjelstrups ærlige Øine. Han afskyede Star; han havde mere, end een Gang i Fortrolighed sagt til sin Hustru: «Star er en gammel Filur; jeg troer ham ikke længere, end jeg seer ham,» ja, han havde brugt endnu stærkere Udtryk, saa at Fru Eva havde fundet det nødvendigt at give sin Ægtefælle en Advarsel mod at dømme altfor raskt.

Star — ja, han havde han reent glemt, uagtet Blanca dog i Begyndelsen af deres Samtale havde nævnet ham og berørt det underlige Forhold, der havde fundet Sted mellem Star og hendes Fader. Hjertet sank i Livet paa Fjelstrup, idet Stars gustne Ansigt med de skulende Øine viste sig for hans indre Blik; hvor han havde været og havt Fingrene med i Spillet, der kunde det nok tænkes, at der var bleven begaaet en Kjellingestreg; og Star havde været Godsforvalter paa

Lendumgaard i over fyrgetyve Aar, han havde tjent Hans Flemming i ti Aar, da den Gamle døde; han havde alle Sagerne i sin Haand, da Lendumgaard skiftede Herre; det var høist sandsynligt, at han vidste Besked.

«Jeg tænkte engang paa at tale med ham,» sagde Blanca, da Fjelstrup sad taus og saae hen for sig, «og jeg vilde gjort det, hvis jeg havde havt Tillid til ham; men hver Gang jeg kommer i hans Nærhed, taber jeg Modet til at aabne mit Hjerte for ham. Det vilde vel ogsaa være for-gjeves at spørge ham ud; veed han Noget og har han, maaskee med god Grund, tiet i tredive Aar, saa tier han nok til Enden.»

«Nei, for Guds Skyld,» sagde Fjelstrup omsider, «henvend Dem ikke til Star! Forhold Dem ganske rolig, kjære Blanca, indtil De hører fra mig.»

«Lad det ikke vare for længe,» sagde Blanca med Træthed i sit Blik, idet hun reiste sig. «Hvor vil De søge Astrup?»

«Først i Dalby,» svarede Fjelstrup, «og saa videre efter den Besked, jeg forhaabentlig kan indhente der; men formodentlig reiser jeg directe fra Dalby til Kjøbenhavn, hvor han maa være taget hen, om han tænker paa at udvandre; men er han reist —»

«Saa send et Telegram efter ham og kald ham tilbage,» sagde Blanca.

«Saamænd,» svarede Fjelstrup; «det kunde muligviis naae ham i England.»

«Men underret mig strax, kjære Fjelstrup,» bad Blanca; «send mig øieblikkeligt et Telegram, naar De har Noget at meddele mig. Husk paa, hvorledes jeg er stillet! Om otte Dage, maaskee før, kommer Leo, og saa skulle vi jo strax afsted paa vor Udenlandsreise. Jeg vil skaane Leo og tie, hvis jeg kan; det maa afhænge af de Efterretninger, jeg faaer fra Dem; men jeg kan nu ikke reise, uden at jeg har hørt fra Dem.»

«Godt, Blanca, godt,» svarede Fjelstrup, «jeg skal rappe mig og strax telegrafere til Dem, hvad jeg saa har at melde.»

«Tak, kjære Fjelstrup,» sagde Blanca og rakte ham Haanden; «jeg gjør Dem slemme Bryderier. De maa jo ønske, at Lendumgaard laae mange Mile borte, og at De aldrig havde kjendt Fader, eller seet mig.»

«Jo vist!» udbrød Fjelstrup. «Nei, saadan en Pjalt er jeg Gudskeelov ikke! Hver Gang Gud har Brug for mig til at udrette noget Godt her i Verden, saa takker jeg ham og er glad!»

«Ja Gud være takket for Dem!» sagde Blanca med et kjærligt Blik. «De er en trofast Ven; men nu maae vi ind til Deres kjære Kone. Tjen mig i ikke at lade hende mærke Noget, saa længe jeg er her; jeg taaler ikke mere Sindsbevægelse i Dag.»

«Nei, nei,» svarede Fjelstrup, «vær De kun rolig; jeg skal lade som Ingenting.»

«Og vil De saa være saa god at bede Niels

spænde for?» bad Blanca; «jeg er træt og længes efter at komme hjem.»

Fjelstrup nikkede og gik, mens Blanca alene opsøgte Fru Eva, hvem hun fandt, omgiven af sine Børn, paa en Bænk uden for Havedøren.

Hun saae op med et nysgjerrigt og deeltagende Blik, men blev meget overrasket over, at Blanca nikkede mildt til hende, satte sig hos hende paa Bænken, gav sig i Snak med Børnene og tog den Mindste, en lille Pige, paa Skjødet og kyssede hende; men alligevel saae hun saa bleg og angreben ud, at Fru Eva spurgte hende, om hun ikke vilde nyde Noget, inden hun kjørte.

«Tak,» svarede Blanca, «giv mig et lille Glas Viin; jeg troer, det vil gjøre mig godt.»

Med Barnet paa Skjødet, og idet hun loe over den Lille, som endelig vilde smage Vinen og nu, da hun havde faaet sin Lyst styret, skar et slemt Ansigt, saaledes traf Fjelstrup hende, da han kom tilbage. Hans Hustru loe, og han loe med, men aldrig før havde det faldet ham saa svært at lee.

Da Blanca var kjørt, havde Fjelstrup en Samtale med sin Hustru i Enrum, og hun fik sin Nysgjerrighed tilfredsstillet. Hendes Mand vidste, at han kunde stole paa hendes Taushed, og han haabede, at hun, naar hun var indviet i Sagen, muligt kunde blive Blanca til nogen Trøst. Den Maade, hvorpaa hun udtalte sig, viste, at hun kjendte Blanca til Bunds.

«Dette er haardt at gaae paa,» sagde hun;

«men Blanca er en stærk Sjæl; hun vil kunne bære, hvad mangel Anden vilde segne under. Nu har jeg kjendt hende i over ti Aar, fra dengang hun endnu var et Barn, men aldrig har jeg seet hende raadvild, eller modløs, og hun havde det dog, det veed Gud, ofte svært nok med sin Fader; hun var den Eneste, der kunde tæmme ham.»

«Ja,» svarede Fjelstrup, «jeg veed nok, at Du led ham ikke; Du troer vel saa det Værste om ham nu?»

«Ja,» sagde Fru Eva, «det gjør jeg. Jeg kunde aldrig rigtig faae Tillid til ham og var ikke hyggelig tilmode i hans Selskab. Der begaaes mange Skurkestreger her i Verden, Niels, som Ingen faaer Noget at vide om.»

«Maaskee, Eva, men dog ikke mange af den Sort,» svarede Fjelstrup.

«Nei, det kan være,» sagde Fru Eva, «de Færreste har Mod til Mere, end smaa Kneb. Henrik Flemming var ingen almindelig Mand; jeg kan snarere tænke mig ham som Røver, end som Tyv. Komme vi efter, hvad det er, han har bedrevet, saa skal Du faae at see, at der er noget Storslaaet ved det; men i ethvert Fald vil jeg fra denne Dag af beundre Blanca. Gud, Niels, hvor det gjør godt at vide, at der gives et saa reent, ædelt, høisindet Menneske, fast i det Gode! Et Menneske, som trods hele Verden har Mod og Kraft til at handle efter sin Overbeviisning; og dette Menneske

er et Fruentimmer, Niels! Hun gjør mange Mand-folk til Skamme.»

«Og mange Kvinder med,» svarede Niels, «men ikke Dig, Eva!»

«Aa, Gud hjelpe mig,» svarede hun, «jeg er saamænd ikke af Staal; men det alene kan ikke gjøre det. Blanca er en gudfrygtig Pige; hun elsker det Gode, fordi hun troer paa Gud og elsker ham.»

FJORTENDE KAPITEL.

Moster Sibylle havde nu travlt fra Morgen til Aften, baade med Forberedelserne til Reisen og med at beskikke sit Huus; thi hun tumlede med Alt paa Gaarden, som om den var hendes, og utallige vare de Ordre, hun gav, og de Forholdsregler, hun traf, for at der ingen Skade skulde skee og Intet forsømmes under hendes Fraværelse.

Blanca og Ellinor lode hende raade og tumle sig, som hun vilde; ja, de priste deres Lykke, at hun saa ganske gik op i Nydelsen af Magtens Herlighed, thi det skaffede dem Fred; de fik Lov til at skjytte sig selv det meste af Dagen; og naar Moster Sibylle en Gang imellem tog dem med paa Raad, da fik hun gjerne det Svar: gjør, som Du vil, kjære Moster, Du forstaaer det bedre, end vi; og det var det Svar, Moster helst vilde have.

Blanca og Ellinor vare uadskillelige; de viste sig kun nede ved Maaltiderne; enten sade de sammen

oppe paa Blaneas Værelse, eller de vandrede Arm i Arm gennem Haven og langt ud i Skoven; men de dvælede aldrig paa Bøgebakken, eller sad paa Richard Astrups Græsbænk; Ellinor skyede den.

Hvor vilde ikke dette rolige Samliv, som mindede om deres Barndoms lykkeligste Dage, disse Vandringer under Skovens mægtige Løvhvælvning, som gjenlød af Fuglesang, Ensomheden i Naturens Skjød, frydet dem Begge og kvæget og styrket Blanca, havde ikke deres Livs mørke Gaade fulgt dem overalt som en hvislende Snog. Solstraalernes Lys, som spillede mellem Bladene og kastede Guld paa Grønningerne, havde ingen Glands for dem, Blomsterne vinkede dem forgjeves, de plukkede ingen Bouketter og flettede ingen Krandse, uden det skulde være Tornekrandse, som de flettede i Aanden, og hvorpaa de stak sig til Blods.

De søgte kun til Skoven for at kunne tale sammen i Sikkerhed, uden at blive belurede, og deri var der jo ogsaa en Trøst. Blanca nød, efterat hun længe havde været en aandelig Eneboerske, den Lykke at kunne give sit Hjerte Luft, at finde Sympathi og at kunne tænke høit. Dog faldt Ordene kun sparsomt, ofte afbrudt; længe kunde de gaae sammen i Taushed, tæt klyngede til hinanden, begge grebne af den samme Følelse, Trang til at flygte fra Alt det, der ængstede dem, Længsel efter Ensomhed og Forglemmelse. De

havde gjerne, om det havde været gjørligt, bygget sig en Hytte af Skovens Grene og fæstet Bo der alene, langt fra Verden, fjernt fra Alt og Alle, som de havde elsket og vel endnu havde kjær; men endnu hellere vilde de lagt sig paa den moderlige Jord, i det bløde Græs og indslumret Favn ved Favn for aldrig at vaagne mere.

Efter slige ensomme Timer, fulde af fantastiske, ofte ængstende Syner, men dog forsødede ved den ømmeste Kjærlighed, vendte de tilbage til Hjemmet, Virkeligheden, og Spændingen greb dem da med sin Jernhaand. Postbudets Ankomst fik Blancas Hjerter til at banke, Synet af en Rytter blegnede hendes Kind; men Dag efter Dag gik, uden at hun horte Noget fra Fjelstrup, og dog vidste hun, at han var reist om Aftenen den samme Dag, da hun havde været hos ham; der kom hverken Brev, eller Telegram; og saa skete da ogsaa det, hun havde frygtet saa meget — Leo kom, inden hun vidste, om hun skulde tie eller tale, reise eller blive.

Han kom allerede den sjette Dag, medbringende hele sin Bagage; thi deres Reiseroute vilde ikke føre dem gjennem Dalby. Der var ingen Mistenning at mærke paa ham; han var livlig, elskværdig og kjærlig mod Blanca, men meget forhippet paa at komme afsted. Han vilde helst reist allerede Dagen efter, og Moster Sibylle, som var aldeles parat, gjorde ingen Vanskeligheder, men Blanca desto flere.

«Jeg er ikke rask,» sagde hun, «jeg føler mig saa træt; lad os vente et Par Dage. Desuden er jeg bleven noget betænkelig over Star; jeg saae til ham i Gaar; han er daarlig; skulle vi ikke vente og see, hvad det bliver til med ham?»

«Aa, Star,» udbrød Moster Sibylle, «han kan saamænd gaae saadan og hive i Aar og Dag; han har været lige saa daarlig før. For Resten saae jeg ham i Morges gaae i Haven og slikke Solskin; og hvad feiler saa Du? Reis bare, saa bliver Du nok rask!»

Leo havde imidlertid taget Blanca skarpere i Øiesyn og opdagede snart, at der maatte være Noget i Veien. Han kjendte hver Linie i hendes udtryksfulde Ansigt, og hvor megen Umage hun end gjorde sig for at skjule sin Uro, saa opdagede han den dog gennem den smilende Maske; men han gjorde hende intet Spørgsmaal, han frygtede en Forklaring. Dog, da dette havde varet i to Dage, uden at Blanca med et Ord nævnede den forestaaende Reise, besluttede han ad en Omvei at skaffe sig Opklaring paa Gaaden.

Da han den tredie Dags Morgen saae Ellinor gaae alene ude i Haven, gik han hen til hende og sagde:

«Gaae en lille Tour med mig, Ellinor!»

Hun gav sit Samtykke med et stumt Nik og fulgte ham.

Ogsaa hun, tænkte Leo, er mærkværdig forandret; Lady staaer i Stalden og bliver tyk og

fed, hun rører den aldrig; hun leger ikke med Bella, og da den igaar sprang op af hende, gav hun den et Rap med sin Parasol, saa Stangen knækkede, og Hunden foer hylende fra hende; rigtignok kjælede hun bagefter angerfuldt for sin Yndling, men alligevel at tænke sig Ellinor slaae Bella! Hun siger mig ikke imod, ingen af disse barnagtige Drillerier, som dog undertiden morede og oplivede mig, ingen Disputer; hun er alvorsfuld og sky som en Nonne; det er ligesom om hun paa en Maaned var bleven ti Aar ældre. Blanca har naturligviis indviet hende i Hemmeligheden, og Spøgelset rider hende som en Mare.

«Ellinor,» sagde han venligt, «Du har forandret Dig besynderligt, siden vi saaes. Jeg seer aldrig et Smil paa Dine Læber, og Du siger mig aldrig imod. Du er saa forunderlig enig med mig om Alting, at jeg efterhaanden er bleven ganske bekymret paa Din Sundheds og Dit Humeurs Vegne.»

Ellinor saae til Siden og svarede ikke et Ord; han saae et lille Blus paa den Kind, der vendte imod ham, og at det forsvandt og blev afløst af en kjendelig Blegthed.

«Jeg kom munter hertil,» vedblev han, «og glædede mig til Reisen; i det Mindste lod jeg ikke Eder mærke Andet; men jeg var virkelig glad, glad ved Udsigten til at faae Blanca herfra, i det Haab, at hun ved at reise kunde blive kureret for sin Melankoli. Til min Bedrøvelse opdager jeg,

at den snarest er tagen til; og Du gaaer nu ogsaa og hænger med Hovedet. Det ligger da nær at formode, at hun har indviet Dig i den Sag, som paa en saa urimelig Maade ængster og bekymrer hende. Har hun gjort det?»

«Ja,» svarede Ellinor efter et Øiebliks Betænkning, «det har hun.»

«Det er meget ufornuftigt af hende,» udbrød Leo heftigt.

«Det var nødvendigt,» svarede Ellinor og saae ham ind i Øinene med et fast Blik. «Jeg troer, at som Sagen staaer, og som det nu engang er gaaet, saa er det bedst, at Du veed Besked, og at jeg sparer Blanca en stor Pine ved at fortælle Dig, hvad der er hændet. Siden Blanca var i Dalby er hun bleven mere vidende, men det er mig, som ved et reent Tilfælde har gjort Opdagelsen —»

«Saa, for Fanden!» udbrød Leo forbittret; «er der nu gjort flere Opdagelser? Det er blevet til en formelig Galskab hos Blanca at rode op i denne fortvivlede Sag, og det lader til, at hun nu ogsaa har smittet Dig.»

«Det, Du der sagde, var ikke meget kjærligt,» svarede Ellinor med Taarer i Øinene.

«Tilgiv mig,» skyndte Leo sig at sige. «Du har Ret, det var ukjærligt; men mon der gives noget Menneske i det ganske Land, hvis Taalmodighed i den Grad bliver sat paa Prøve, som min?»

Ellinor værdigede ham ikke noget Svar; de gik i nogle Øieblikke tause ved hinandens Side, indtil han pludseligt standsede, vendte sig om og saae tilbage til Hovedbygningen, som laae lige for dem i al sin Skjønhed, omgivet af de høie Træer og belyst af den straalende Morgensol.

«Dette Paradiis, Ellinor,» sagde han, «Eders yndige Hjem; hvor vi have været saa lykkelige, det er nu blevet til et reent Helvede.»

«Det har vel aldrig været Andet,» svarede Ellinor med et Suk; «kun vidste vi det ikke.»

«Fortæl, Ellinor,» sagde Leo barskt, «lad mig faae Opdagelsen!»

Men Ellinor taug; det fortrød hende i enhver Henseende, at hun havde indladt sig paa at gaae Blancas Ærinde.

«Forbarm Dig over mig,» vedblev Leo med et Suk; «jeg maa jo vide det; og naar Alt kommer til Alt, saa er det mig dog en Lettelse at høre det af din Mund; Blanca og jeg, vi have havt Nok af Scener.»

«Det er Din Skyld, ikke hendes, det er jeg vis paa,» svarede Ellinor fortørnet;» men det er bedst at faae Ende paa det. Vi vide nu, hvem det er, der sigtes til i Hans Flemmings Brev — eller rettere sagt — vi have en stærk Formodning om det; og efter al Sandsynlighed kjende vi Sonnen af den Mand, som Hans Flemming vilde gjøre til sin Universalarving — ja, Du kjender ham med — det er Richard Astrup!»

Det gav et Sæt i Leo, som om han var bleven bidt af en Slange; men han sagde ikke et Ord. Ellinor fortalte ham hurtigt og forlegent, hvorledes hun var kommet til denne Kundskab og sagde derpaa:

«Blanca mente nu, at hun ikke længere turde forholde sig rolig. Hun vil, om det er muligt, see at finde Astrup og komme til Forklaring med ham; men vi vide ikke, hvor han er. Fjelstrup siger, at Astrup, da han reiste, havde i Sinde at udvandre til Amerika. Det hastede altsaa, hvorfor Blanca forleden tog over til Elkjær og talede med Fjelstrup —»

«Med Fjelstrup!» udbrød Leo og slog Hænderne sammen.

«Ja, med hvem ellers?» spurgte Ellinor roligt, thi hun havde efterhaanden gjenvundet sin Fatning. «Hvem er vel nærmere til at give os Raad i en saa alvorlig Sag, end vor Curator?»

«Curator!» gjentog Leo; «en smuk Curator! Fjelstrup er et enfoldigt Menneske, godtroende og aabenmundet som et Barn. Naa, hvad sagde han da?»

«Omtrent det Samme, som Du har sagt,» svarede Ellinor med et spydigt Smil. «Du skulde derfor ikke skyndt Dig saa meget med at kassere ham. Han erklærede — og hans Erklæring har mere at betyde for Øieblikket, end Din — at selv om det skulde vise sig, at Hr. Astrup virkelig er Hans Flemmings Sønnesøn, og selv om der var

aldrig saa stor Sandsynlighed for, at han var Lendumgaards rette Eier, saa hverken kunde eller vilde han give sit Samtykke til Eiendommens Afstaaelse; han vilde kun vige for en Dom; men han gav dog efter i eet Punkt, og han var vel nødt dertil for at berolige Blanca — betænk dog, Leo, hvor frygteligt hun lider ved den Uvished og Spænding, hun gaaer i — han lovede at gjøre et Forsøg paa at finde Astrup og skaffe Blanca en Samtale med ham —»

«Saa det gjorde han!» udbrød Leo.

«Ja,» vedblev Ellinor, «og han har holdt sit Ord. Han reiste strax for at søge ham op og lovede at telegrafere til Blanca, naar han havde Noget at melde hende; men vi have ikke hørt det Mindste fra ham; og det kunne vi ikke begribe. Blanca bad ham dog, siger hun, saa meget om at sende os Underretning inden den Dag, da vi kunde vente Dig, da hun ikke uden Nødvendighed vilde forurolige Dig. Det er jo dog muligt, at de Oplysninger, vi vente fra Fjelstrup, ere af den Beskaffenhed, at der Intet er at gjøre ved Sagen. Havde vi faaet saadan Underretning i Tide, saa vilde Blanca reist uden at plage Dig mere, men reise uden at hun har hørt fra Fjelstrup, det kan hun ikke — saa, nu veed Du Grunden til, at hun tøver; men det er alene af Hensyn til Dig og for at skaane Dig, at hun har tiet.»

«Af Hensyn til mig, for at skaane mig!» sagde Leo med et bittert Smil; «nei, Ellinor!

Maaskee indbilder hun sig det, men den sande Aarsag til, at hun handler bag min Ryg, den er, at hun vil følge sit eget Hoved og ikke høre mit Raad og min Advarsel.»

«Men er Du da saa sikker paa, at hun tager feil?» spurgte Ellinor med dæmpet Stemme. «Hvis hun nu alligevel har Ret, og Lendumgaard virkelig ikke er vor lovlige Eiendom? O, Leo, er Du ganske blind for den høisindede Retskaffenhed, som besjæler Blanca og driver hende til at handle? Vilde Du kunne have nogen Agtelse for hende, hvis hun med saa stærk Tvivl om sin Sags Retfærdighed lagde Hænderne i Skjødets? Og vil Du, som selv er saa retskaffen og øm over Din Ære, roligt i Fremtiden kunne kalde Dig Herre til Lendumgaard, naar der er mindste Tvivl om Din, eller Blancas, Eiendomsret? Og det er der dog; Du kan ikke negte det; og denne Tvivl er ikke blot Hjernespind, den lader sig ikke paa den Maade afvise. Hvor modstræbende jeg end fra først af gik dertil, saa siger jeg dog nu som Blanca: lad os, om det er muligt, komme til Bunds i Sagen og see vor Skjebne i Øinene; det er dog bedre, end denne evige Angst.»

Ellinor var standset, medens hun sagde dette, og Leo stod foran hende og saae ned for sig med et mørkt Blik. Hans fine, udtryksfulde Aasyn var i dette Øieblik et tro Speil for hans Tanker, og Ellinor kunde læse i det, at der foregik en pinlig Kamp i hans Indre.

Det glædede hende; thi hidtil havde han undertruffet hendes Forventning. Uagtet hun ikke sympathiserede med ham, eller med hans Forældre, havde hun dog altid troet, at de vare retskafne Mennesker, og at Leo, naar det i en alvorlig Sag gjaldt Ære og Ret, vilde handle aabent, mandigt og ridderligt. Hun havde opholdt sig over hans prindselige Værdighed, men hun havde dog troet, at der bag hans fine Vest slog et ærligt Hjerte; nu vidste hun imidlertid ikke, hvad hun skulde troe; det lod jo til, at han med Forsæt lukkede sine Øine og døvede sine Øren.

Endelig haabede hun dog, at hans bedre Natur var i Færd med at bryde igjennem og vilde lige til at sige ham nogle venlige Ord, skikkede til at formilde hans bittre Stemning mod Blanca; men hun havde en levende Følelse af, hvor Lidet hun hidtil havde gjort for at vinde ham, snarere stødt ham bort, og at hun kun havde ringe Indflydelse paa ham; derfor tøvede hun, og nu saae han op og sagde:

«Du har for saa vidt Ret, som Reisen maa opsættes. Jeg maa tage Hensyn til Blancas Sinds-tilstand; hvor urimeligt hun end har raisonneret i denne Sag, og hvor ufornuftigt hun end har opført sig, saa elsker jeg hende ikke mindre for det. Det ligger i Blodet — vi behøve jo blot at tænke paa Moster Sibylle for at skjønne, hvad Blanca har at slægte paa i den Retning. Ja, Du er gaaet fri, Ellinor, Du er ikke hysterisk, jeg vilde ønske, at

Blanca lignede Dig i det Punkt; men jeg maa tage hende, som hun er, og have Taalmodighed, uagtet Du maa indrømme mig, at det er nedslaaende for mig at see, at jeg slet ingen Magt har over hende.»

Det stod at læse i Ellinors Øine, i hvilken Grad den Tale bedrøvede og skuffede hende.

«Alligevel vil jeg nu gjøre et Forsøg paa at redde hende fra sig selv,» vedblev han. «Jeg skal vise Blanca og Dig, at jeg ingenlunde er bange for at see Sagen i Øinene. Jeg har kun været bange for at gjøre Ulykker og sætte en Plet paa Eders gode Navn; men nu, da Blanca selv har draget Fremmede ind i Sagen, er der ingen Grund til at jeg holder mig tilbage. Her er kun eet Menne-ske, som veed Besked om, hvad der i sin Tid foregik, da Din Fader overtog Eiendommen, og det er Star; jeg troer, at han er en retskaffen og paalidelig Mand. Hans Vidnesbyrd vil have større Vægt for mig, end — end Hr. Astrups. Jeg gaaer nu lige til Star for at tale med ham; Du maa gjerne sige til Blanca, at jeg er hos Star.»

Derpaa gik han, og Ellinor vendte langsomt tilbage til Gaarden, idet hun besluttede Intet at sige; hun vilde lade ham selv bringe Blanca den Trøst, han haabede at hente hos Star; hun vidste forud, at den vilde være ganske værdiløs for Blanca.

FEMTENDE KAPITEL.

Godsforvalterboligen, som Leo nu nærmede sig, idet han fra Parken traadte ind i Stars Have, laae hyggeligt og luunt bag Lindealleernes tætte Væg. Den var et gammelt, men stærkt Huus, bygget allerede før Hans Flemmings Tid, lavt og uanseeligt, men vel vedligeholdt. Gaarden var som blæst, Haven smukt holdt, og man saae strax paa det Hele, at Star maatte være en ordentlig og akkurat Mand.

Her havde han siddet i over fyrgetyve Aar og holdt Styrelsen's Traade i sin Haand. Han var altid befunden tro og forstod ved enhver Leilighed at ramme det Rette, det vil sige det for hans Herskab Fordeelagtigste. Erfaren og snu, rig paa Paafund og Udflugter, var han ikke let at overliste, men han viste sig dog paalidelig, naar han een Gang havde givet sit Ord. Han indgød de Fleste Mistillid, og Enhver garderede sig, den forste Gang han fik med ham at gjøre, som mod

en Kjeltring, men gjorde saa gjerne bagefter den overraskende Erfaring, at han havde gjort ham Uret.

Man vidste heller ikke Noget om ham, som kunde gjøre ham uværdig til borgerlig Agtelse. At han efter saa mange Aars Tjeneste i en god Stilling havde erhvervet sig Formue, kunde ikke forundre Nogen. Iøvrigt havde han levet skikkelig med sin Kone, som allerede for flere Aar siden var død, og sørget godt for sine Børn.

Han nød derfor en Anseelse, som den ubestemte Mistanke, hans Personlighed indgjød, ikke kunde gjøre noget væsentligt Skaar i, og Leo var altsaa berettiget til at kalde ham en retskaffen og paalidelig Mand; men han maatte dog tilstaae for sig selv, at han ikke led ham. Denne gustne, krumryggede gamle Kavaleer med de lurende, dybt liggende Øine, var ingen hyggelig Kammerat, og hans mutte Væsen kunde være meget stødende for fine Nerver. Leo vilde neppe blive meget bedrøvet, om han en skjøn Dag fik at høre, at Stars Asthma havde gjort det af med ham; men han havde været klog nok til at holde sig paa en god Fod med den Gamle, og det kom ham vel til Pas nu, da han trængte til hans Bistand.

Star er en klog Karl, tænkte han, idet han nærmede sig Huset, og den Slags Folk er det, naar Alt kommer til Alt, dog behageligst at have at gjøre med!

Han gjorde sig vel ikke Rede for det, som

laae paa Bunden af dette Raisonnement; det stod vel endnu ikke klart for ham selv, at hans Hu mere stod til at faae sin egen Anskuelse bekræftet, end til at faae Sandheden frem, hvis den saae anderledes ud, end han ønskede; det var ikke bevidst, lumpen Beregning fra hans Side, men Svaghed, den borgerligt hæderlige Mands Forvirring i en tragisk Conflict, Harme over, at det Usædvanlige, i hans Øine næsten Utænkelige, greb forstyrrende ind i hans Livslykke og truede med at tilintetgjøre den.

Stars Husholderske maatte have bemærket Leo allerede i Haven, thi hun stod i Døren, rede til at modtage ham. Det var en rødmusset, smilende, trivelig Dame i sine bedste Aar, i enhver Henseende en Modsætning til hendes Herre, som om denne, idet han fæstede hende, havde tragtet efter daglig at have for Øie et levende Vidnesbyrd om alle de Egenskaber, der fattedes ham selv, Sundhed, Livsfylde og godt Humeur.

Leo hilste høfligt og sagde:

«God Dag, Jomfru Gjerrild! Hvorledes gaaer det med Star? Jeg hører, at han er syg?»

«Aa jo, jeg takker,» svarede Jomfru Gjerrild, «det slæber saa af; men vil Ritmesteren ikke træde indenfor i Dagligstuen?»

Hun neiede smilende, traadte til Side og lod Ritmesteren gaae ind, hvorpaa hun fulgte efter, lukkede Døren og sagde:

«Star ligger idag.»

«Aa, det er da uheldigt,» svarede Leo, «jeg vilde gjerne tale med ham.»

«Hvis Ritmesteren vil tage Plads et Øieblik,» sagde Jomfru Gjerrild, «saa skal jeg alligevel melde Deres Besøg.»

Hun gjorde imidlertid ikke Mine til at gaae, tog Plads lige overfor Leo og sagde, stadigt smilende og med flydende Tunge:

«Det er underligt, som Star har det. Den ene Dag gaaer han og hiver, saa man skulde troe, at Enden var der, og saa seer han ud som Døden i Aabenbaring; den næste Dag sidder han ved sin Pult, slider i Papirerne og giver Jensen saa Meget at bestille, at han er nær ved at gaae heelt fra Concepterne; den ene Dag rører han ikke Maden, den næste Dag spiser han Alt, hvad han har Lyst til og drikker sin Snaps. Han vil ikke lystre Doktoren og tager ikke Medicinen; og hvad er det saa, han feiler? Er det Hjertet eller Brystet, der er galt paa ham? Ja, Gud skal vide det; men Doktor Ravn siger, at hvis han bliver ved i den Dur, saa vil det tage en Ende med Forskrækkelse, og Døden kan komme over ham med Et, uden at blæse i Lyd for sig; og jeg siger det ogsaa, for jeg har vænnet Star til fra den Dag af, da jeg kom, til November bliver det sex Aar siden, at høre min oprigtige Mening, og han finder sig saamænd bedre deri, end man skulde troe, for han kan godt lide oprigtige Folk, siger han; og skjøndt der, mellem os sagt, er dem, der troe, at han altid har Noget

bag Øret, saa kan jeg forsikkre Deres Velbaarenhed, at han er en redelig Huusbond og god mod sit Tyende, og jeg har heller ikke Noget at klage over og mener, at han er værst mod sig selv, for han er skrækkelig gnaven og har ikke mere Glæde af nogen Ting heri Verden og fodrer ikke engang mere sine Duer, som han før pleiede van hver Morgen, og Alt hvad jeg hitter paa for at muntre ham, det slaaer Klik, saa jeg veed snart ikke, hvad jeg skal gribe til, for Alt, hvad jeg gjør, er forkeert, og forleden havde han nær givet Jensen En paa Øret, barestens fordi han satte et Frimærke paa Hovedet paa et Brev, vil De tænke Dem! Og jeg blev egentlig saa glad, da jeg saae Ritmesteren komme, for jeg tænkte, at det maaskee kunde oplive Star at faae sig en lille Passiar med Dem, og det er sandelig kjønt af Dem, at De seer til ham, og det kommer paa et trængende Sted, for — ja tag mig det ikke ilde op, at jeg siger det — men vort kjære Herskab løber os saamænd ikke paa Døre; dog var Frøken Blanca her i Forgaars, Gud, hvor hun saae sød ud, og det var mig —»

Leo havde flere Gange løftet Haanden og gjort Mine til at standse denne rivende Strøm af Ord, idet han tænkte, at det nok var Jomfruen selv, og ikke Star, der havde havt Trang til at oplives af en Passiar; men nu gjorde han et Indhug og satte midt i en Sætning det, Jomfru Gjerrilds Tale ikke kjendte til, nemlig et Punktum.

«Vær nu saa god,» sagde han paa en saa formel Maade, at Jomfru Gjerrild blev heel betuttet derved, «at melde mig til Star!»

«Det skal øieblikkeligt skee,» svarede hun, idet hun reiste sig med en krænket Mine, «hvis han da ikke sover.»

Hun gik og kom snart tilbage med det Svar, at Star var villig til at modtage Ritmesteren.

«Jeg vil dog bede Deres Velbaarenhed ikke at gjøre Visiten for lang,» sagde Jomfru Gjerrild med en stram Mine; «han taaler det ikke.»

Leo bukkede smilende for hende, idet han tænkte paa, hvad hun nylig havde sagt om hendes Glæde over hans Komme, fordi det kunde oplive den Syge at faae sig en Passiar; men da han selv var kommen ind til Star, skjønnede han, at den sidste Besked nok var den rigtige, og han vilde visselig endt sit Besøg i en Fart, hvis ikke den Sag, der havde ført ham til den Gamle, havde været af saa stor Vigtighed.

Star laae begravet i Dynerne, og kun hans gustne Ansigt stak frem; hans dybtliggende Øine tindrede med feberagtig Glands og vare fæstede paa den Indtrædende med et skarpt, forskende Blik.

«Men hvad er det for Historier,» sagde Leo i en deeltagende Tone, idet han gik hen til Sengen; «hvor gaaer det, min kjære Star?»

«Snavs, Hr. Ritmester,» svarede Star med hæs Stemme; «vær saa god at tage Plads!»

Leo tog en Stol, satte sig ved Sengen og spurgte:

«Lider De meget?»

«Det er Hjertet,» svarede Star; «snart banker det som en Smeddehammer, snart gaaer det heelt i Staa — og dermed vil Pinen vel ende, og saa er Visen ude!»

«Siig ikke det!» sagde Leo trøstende; «med den Sygdom kan man blive gammel —»

«Men jeg er gammel,» sagde Star og drog et Suk.

«Det gjør mig ondt, at jeg maa plage Dem med en Samtale,» sagde Leo efter en Pause; «men det Anliggende, som har ført mig til Dem, er af en saa overordentlig Vigtighed, at — dog, kan De ikke taale at tale med mig, saa siig det, og jeg vil gaae min Vei-»

«Tal kun,» svarede Star, «jeg skal nok høre efter; men fat Dem kort!»

«Jeg skal gjøre mig Umage derfor,» sagde Leo, «men det vil ikke være saa let, for det er en indviklet, bedrøvelig, utrolig Historie, jeg har at fortælle Dem, men dog en Sag, som jeg antager, at De maa vide Besked om, hvis der — hvad Gud forbyde — skulde være noget Sandt ved den; men det kan jeg umuligt troe.»

Der viste sig to røde Pletter paa Stars gustne Kinder, og hans Øine tindrede noget stærkere. Leo saae deri kun et Tegn paa Utaalmodighed

hos den Syge, hvorfor han gik lige til Sagen og sagde:

«Frøken Blanca har — tænk Dem — faaet den fixe Idee, at hun og Frøken Ellinor ikke eie Lendumgaard med Rette! Hun mener at have gjort den Opdagelse, at Hans Flemming har havt en naturlig Søn, hun vil endogsaa vide, at han hed Hans Astrup — ja det har jeg egentlig fra Frøken Ellinor — og at den unge Mand, Richard Astrup, som for en Maaned siden var her i Besøg, skulde være hans Søn; at der er skeet hans Fader Uret — lad mig sige ved en eller anden Feiltagelse — og at altsaa denne Richard Astrup — faaer De ondt?» spurgte Leo og reiste sig hurtigt, da han saae den overordentlige Bleghed, som lagde sig over den Syges afmagrede Træk.

«Vand!» hviskede Star.

Leo skjenkede et Glas fuldt af Karaffen, som stod paa Bordet ved Hovedgjerdet, og rakte Star det; han tømte det i eet Drag, drog Veiret dybt og sagde:

«Det gjorde godt; jeg taaler ikke Sindsbevægelse; men dette Hersens maa — maa jeg vide Besked om; fortæl blot!»

Leo efterkom Opfordringen, ilde tilmode ved at skulle give en Fremstilling af den hele uhyggelige Sag. Han gjorde det ærligt nok, men undlod naturligviis ikke at tilføie sine egne Bemærkninger, som gjorde Star bekjendt med hans Opfattelse af Sagen, og gjorde altsaa, hvad han kunde, for at

forringe Vægten af de Facta, han meddelte. Star hørte nu paa ham uden at forandre en Mine og afbrød ham ikke en eneste Gang, en Omstændighed, som trods Tilhørerens lidende Tilstand tilsidst begyndte at forurolige ham; da Star omsider sagde:

«Der er noget Sandt deri; Hans Flemming havde en uægte Søn, som hed Hans Astrup, og denne Richard er — er maaskee hans Søn; ligner ham meget.»

Leo stirrede forskrækket paa Star.

«Men det er vel ogsaa det Hele?» spurgte han.

Star taug et Øieblik og sagde saa:

«Nei, der var gjort Testamente til Fordeel for Hans Astrup, men det blev før Hans Flemmings Død annulleret.»

«Ja, tænkte jeg det ikke nok!» udbød Leo triumferende. «Jeg har sagt det til Frøken Blanca, at saadan maatte det hænge sammen! Der er altsaa ikke mindste Tvivl om —»

«Det blev grundigt annulleret,» gjentog Star, idet hans Øine lyste uhyggeligt. «Siig til Frøken Blanca, at hun kan være rolig; Ingen kan gjøre hende Retten til hendes Formue stridig Alt — Alt er i Orden!»

«Gid hun havde været her og kunde hørt det af Deres egen Mund!» udbød Leo. «Maa jeg gaac over og hente hende?»

Men Star rystede paa Hovedet og slog afvisende med Haanden.

«Vi maa vente, til De bliver raskere,» sagde Leo; «om et Par Dage er De maaskee paa Benene igjen. Ja, jeg er nu fuldkommen beroliget; men De skulde blot vide, hvor Forunderligt min Forlovede har taget Sagen; hun har næret en Mistanke mod sin egen, hæderlige Fader, som oprigtig talt har forarget mig; men det er ikke Alt; jeg har endnu ikke fortalt Dem det Værste, og hvad der foruroliger mig allermeest. I Stedet for at gaae til Dem og søge Oplysning, har hun henvendt sig til Fjelstrup og indviet ham i Sagen. Hun har nemlig, mig uafvidende, inden jeg kom, fattet den fortvivlede Beslutning at ville have Richard Astrup i Tale; men han er reist, Ingen veed hvorhen, skjøndt han skal have sagt, at han vilde udvandre til Amerika — give Gud, at han maa være paa Veien — for Fjelstrup er ude at søge efter ham — hvad synes De om det, at han, min Forlovedes Kurator, indlader sig paa et saadant Eventyr?

Star var igjen blevet mærkelig bleg; men sagde dog:

«Lad ham kun komme!»

«Ja, jeg er saamænd ikke bange for den Præ-tendent,» svarede Leo; «men det kan give Skandale. Tingen er jo, kjære Star, at Frøken Blanca ikke vil lade sig sige; det er, som jeg sagde Dem før, blevet til en fix Idee hos hende, at Lendumgaard ikke er hendes lovlige Eiendom, og hun vil, hvis det ikke kan lykkes os at overbevise hende

om det Modsatte, saa sandt hjælpe mig Gud, sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at blive af med hele sin og Ellinors Formue. Der er begaaet en Uret, og hun vil gjøre den god igjen, siger hun — aa, kjære Star, det er til at fortvivle over!»

Star havde grebet Sengebaandet, reist sig siddende op i Sengen og stirrede hen for sig. Pludseligt sank han tilbage paa Pudren og sagde:

«Saa det vil hun!»

«Jeg maa bringe hende til Dem, ikke sandt? Helst den Dag i Morgen. Kan De tale hende til Rette, saa beviser De mig en Tjeneste, jeg aldrig skal glemme Dem.»

«Tale hende til Rette!» udbrød Star heftigt, og hans Stemme havde en underlig skærende Klang. «Gaae nu,» føiede han kort efter til, «for siger jeg et Ord mere, saa brister der Noget inden i mig.»

Der var da ikke Andet for Leo at gjøre, end at fjerne sig. Kort efter kom Jomfru Gjerrild ind til den Syge, og da laae han, som om han sov; men da hun en Time efter anden Gang indfandt sig, havde hun nær faaet et Tilfælde af Forskrækkelse, thi den Syge sad fuld paaklædt ved sit Skrivebord og skrev.

«Ih Gud forbarme sig, Star!» udbrød hun, idet hun gik hen til ham; «er De fra Forstanden? De vil da nok tage Livet af Dem selv!»

Han foer ikke op, som hun havde ventet, men vendte blot Hovedet imod hende og saae paa

hende; men det var et underligt Blik, mildt og sørgmodigt; saadan havde Star aldrig før seet paa hende, saa hun blev ganske beklemmt om Hjertet.

«Gjerrild,» sagde han roligt, «jeg har det bedre og vil arbeide et Par Timers Tid. Lav mig en Kop Kaffe, men den maa være god og stærk.»

«En Kop Kaffe!» udbrød hun forskrækket, «Gud, Star, det er jo den rene Gift for Dem! Sagde ikke Ravn, da han sidst var her —»

«Gjør som jeg siger!» svarede Star utaalmodigt. «Ellers laver jeg Kaffen selv. Jeg maa have Noget at styrke mig paa; jeg vil arbeide.»

Jomfru Gjerrild forlod hovedrystende Stuen, og da hun noget efter kom tilbage med Kaffen, reiste han sig, gik hende i Møde, tog Koppen med rystende Haand og drak en god Slurk af den.

«Tak,» sagde han saa, «den er brav! Gaa nu og lad mig have Ro. De maa ikke komme, før jeg kalder paa Dem.»

Hun gik, idet hun besluttede at gjøre det alligevel; men han havde vel gjettet hendes Tanke, thi da hun var ude af Døren, dreiede han Nøglen om. To Gange gik hun forbi hans Vindue og skottede ind til ham; han sad endnu bestandig og skrev, og omkring hans Stol laae en Mængde iturevne Papiirsstykker paa Gulvet. Hun slog sig da en Stund til Taals og troede, at det alligevel var Alvor med Bedringen.

SEXTENDE KAPITEL.

Leo gik hurtigt tilbage til Gaarden. Det var hans Hensigt øieblikkeligt at opsøge Blanca og meddele hende Resultatet af hans Samtale med Star. Han sad allerede i Tanken hos hende oppe i det lille Taarnkammer og holdt i Aanden Taler til hende. Han haabede nu omsider at faae Bugt med hendes fixe Idee og vinde en Seier paa det samme Sted, hvor han havde lidt et Nederlag. Nu skulde der blive rammet en forsvarlig Pæl gjennem Spøgelset, det skulde aldrig mere faae Held til at vise sig for at forvirre Hjernen paa hende og forbittre Livet for ham — men just som han, triumferende i Aanden, fra Lindealleen raskt traadte ind i Boskettet, saae han pludseligt for sig den, han søgte.

Blanca sad paa en Bænk i dybe Tanker; han blev hende vaer, før hun opdagede ham; han standsede uvilkaarligt og blev staaende et Øieblik og betragtede hende — ikke for at nyde det

skjønne Syn af hendes ædle Skikkelse og udtryksfulde Aasyn, uagtet det Præg af Aandfuldhed og Sjælsreenhed, hvormed hun var mærket, aldrig traadte klarere frem, end just naar hun, som nu, sad fordybet i sig selv — nei, Synet af hende indgød ham Frygt, og hans Mod sank i samme Øieblik, han blev hende vaer.

Ja, hun indgød ham Frygt; thi hvilket Navn han end vilde give den Aand, hun var besjælet af, Stivsind, Sværmeri, Galskab, saa sagde en Anelse ham i samme Øieblik, da hendes Skikkelse saa uventet viste sig for ham, og han fik Øie paa hendes blege Aasyn med dets rene, faste Træk, at denne Aand slutteligt vilde vise sig at være stærkere, end han, stærkere end hendes Kjærlighed til ham; den var hans Lykkes Dødstjende. Han begyndte at see paa hende med fremmede Øine; hun frastødte ham.

Dog fik han for saa vidt Bugt med denne lille Kuldegysning, der kom saa underlig pludseligt over ham, at han gik hen til hende og sagde:

«God Morgen, Blanca! Veed Du, hvor jeg har været?»

«Nei!» svarede hun med et kjærligt Smil, idet hun reiste sig; men Smilet forsvandt hurtigt; thi hans Blik var koldt og hans Mine barsk.

«Hos Star,» svarede han. «Ellinor har sagt mig det Hele; hun har fortalt mig om Din Ubesindighed, at Du har gjort Fjelstrup til Din Fortrolige, jeg veed, at han løber Landet rundt efter

Astrup — o Blanca, hvor kunde Du dog bære Dig saa — saa forkeert ad! Naar Du endelig vilde gjøre Noget, burde Du henvendt Dig til Star. Det er det, jeg nu har gjort, og af ham — den Ene-ste, som kan vide Besked om Sagen — har jeg nu faaet Rede paa den. Din Mistanke mod Din Fader er aldeles ugrundet —»

«Kom, Albert,» sagde hun i stor Sindsbevægelse; «lad os sætte os paa Bænken; fortæl mig Alt omstændeligt; men Du maa ikke skjule Noget for mig!»

«Skjule Noget!» udbrød han i en ømfindtlig Tone, idet han satte sig ved hendes Side. «Jeg ønsker Intet hellere, end at Du kan faae det Hele at høre af Stars egen Mund; jeg vilde jo hentet Dig og strax ført Dig til ham; men Manden er meget syg, taaler ikke at tale; det var kun til Nød, at jeg fik ud af ham, hvad det egentlig gjelder om —»

«Lad mig høre, hvad han sagde,» bad Blanca, idet hun afbrød ham.

Hun fik nu en Beretning om hans Samtale med Star, og det lykkedes hende, ved nøie at udspørge Leo, at faae det Væsentlige klart frem; men hendes indgaaende Fritten irriterede ham betydeligt.

«Den Erklæring kan destoværre aldeles ikke berolige mig,» sagde hun tilsidst. «Star har jo kun sagt, at Testamentet blev annulleret, men ikke af hvem.»

«Men Meningen kan dog kun være een,» indvendte Leo; «kun den, der har gjort Testamentet, Testator selv, kan annullere det.»

«Saa vilde det ligget nær,» svarede Blanca, «at sige et Ord om, at Hans Flemming og Fader bleve forsonede tilsidst, men det sagde Star jo ikke, vel?»

«Nei,» sagde Leo utaalmodigt; «en Mand, der neppe kan faae Veiret, han siger ikke gjerne mere, end hvad der nødvendigt maa siges.»

«Og hans beroligende Ord til mig,» vedblev Blanca, «sige jo ikke Andet, end at Ellinors og min Eiendomsret er juridisk uangribelig; det har jeg hele Tiden tænkt mig Muligheden af; men den er vel uangribelig, netop fordi Beviset for den egentlige Arvings Rettighed er blevet stukket til Side, eller formodentlig tilintetgjort.»

«Og skulde det være Tilfældet,» sagde Leo, «hvorledes er det da muligt nu at faae det beviist? Blanca, Blanca, naar skulle vi komme til Ende med dette? Hvor vidt vil Du drive Dit Vanvid?»

«Hav Taalmodighed med mig lidt endnu,» svarede hun, idet hun saae paa ham med et ængsteligt Blik. «Tingen er jo, kjære Leo, at jeg aldeles ikke kan fæste Lid til Stars Erklæring, for — ja, Albert; det er grueligt at drøfte den Sag saa nøie, men jeg er jo nødt dertil — hvis der er begaaet nogen Uret, saa har Star sikkert været Faders Medskyldige. Jeg maa tale med

Richard Astrup først — det er absolut nødvendigt. Jeg haaber endnu, at Fjelstrup vil finde ham.»

Hun kunde endnu nære det Haab; thi først med denne Dags Aften var den Frist, hun havde sat Fjelstrup, udløben, fordi Leo nemlig var kommen to Dage, førend hun havde ventet ham.

Leo svarede ikke et Ord. Han sad nogle Øieblikke og borede i Gruset med sin Stok, saa svippede han i Luften med den, reiste sig endelig og sagde blot:

«Det er vist Frokosttid; lad os gaae op!» —

Hans Taushed skjulte en Beslutning. Han vilde, om det var muligt, for enhver Priis forhindre Astrups Komme; Blanca skulde ikke faae Lov til at tale med ham; han forudsaae Følgerne: Blanca vilde — og Ellinor stod jo nu ganske paa sin Søsters Side — tilkjøbe sig Sindsro ved at give Hans Astrups Søn Erstatning, og han maatte jo være mærkeligt skabt, om han ikke vilde modtage en Gave, som Giverinderne selv mente, at han havde Fordring paa, hvilket de naturligviis paa enhver Maade vilde søge at overbevise ham om.

Jeg skulde ikke have Noget imod, tænkte Leo, at tilkjøbe mig Fred med nogle Tusinder; men kjender jeg Blanca ret, saa vil et saa ringe Sonoffer aldeles ikke forslaae; det gjelder vel ikke mindre, end den hele Formue, og Fjelstrup er alligevel en Nathue; hun kan vikle ham om en Finger, han vil i ethvert Fald i en utilladelig Grad

føie hende — nei dette er for galt! Der maa sættes en Pind for!

Han trængte imidlertid til en Allieret, og der var jo ikke Tale om Andre, end Moster Sibylle. Rigtignok havde han ikke, da han talte med Ellinor, givet den gode Dame noget glimrende Skudsmaal, hvad Selvbeherskelse angik, men Forstånd manglede hun ikke; hun vilde i ethvert Fald dele hans Forbittrelse paa Richard Astrup, og en Dames Forbittrelse er en mægtig Løftestang.

Han fik hende efter Frokosten med sig ud i Haven og indviede hende paa den meest lempelige Maade i Sagen; men alligevel blev Virkningen saa stærk, at han næsten fortrød, hvad han havde gjort. Forbauselse, Indignation, Vantro have aldrig fundet kraftigere Udtryk, end de, hvormed Sibylle Hirt, ideligt afbrydende Fortælleren, gav sit Hjerte Luft, og den Orkan, som var bleven vakt i hendes Indre, culminerede i en Forbandelse over Blanca og endte med en krampagtig, hysterisk Graad, saa at Leo frygtede, at der maatte følge en Besvimelse efter; men det skete dog ikke. Hun naaede hen til en Bænk og sank om paa den.

Havde Leo vidst, hvorledes det saae ud i Sibylle Hirts Hjerte, vilde han strax skjønnet, at han ikke kunde henvendt sig til nogen Bedre end hende, naar det gjaldt at modarbeide Blancas i hans Øine fortvivlede Planer, og at Moster Sibylle, naar hun fik udraset og havde gjenvundet sin Samling, paa det meest Energiske vilde støtte ham;

men han havde ingen Anelse om, at den Beundring, hun havde følt for Blancas Fader, og som hun saa ofte udtalte, havde sit Udspring fra en dybere Følelse; thi Blanca havde aldrig hentydet dertil. Hvor lidet end denne uslukkelige Kjærlighedsflamme bag Rynker og under graae Haar tiltalte hende, saa tvivlede hun ikke om Oprigtigheden af hendes Mosters Følelser, og hun vidste, at hendes Vandel trods hendes Lidenskabelighed havde været ulastelig. Hun vilde anseet det for en lav og grusom Handling at hentyde til denne pinlige Sag, og hun var bleven meget vred paa Ellinor, da denne i barnagtig Tankeløshed i sin Tid under Samtalen med Richard Astrup var nærvædt at gjøre det.

Leo blev altsaa baade overrasket og forskrækket, da Moster Sibylle tog saaledes paa Vei; han vidste ikke, at han blot ved at nævne en saa graverende Beskyldning mod Henrik Flemming, som her var Tale om, havde profaneret hendes Hjertes Afgud og ramt hende paa det ømmeste Sted; men af Begyndelsen at dømme, skjønnede han, at der vilde paafølge heftige Scener med Blanca, Tyendets Indvielse i Sagen, Skandale. Han skyndte sig derfor med at tale den halv afmægtige gamle Dame beroligende til.

«Tag for Guds Skyld ikke saadan paa Vei, kjære Frøken Sibylle,» sagde han. «Jeg har jo sagt Dem, at jeg ikke troer et Ord af den hele

Historie, og vi have jo Stars beroligende Erklæring —»

«Men at tænke sig, at Blanca et eneste Øieblik har kunnet troe det!» udbrød Moster Sibylle med dirrende Stemme.

«Ja,» sagde Leo, «det er det eneste Bedrøvelige ved Sagen; men det er slemt nok, thi det kan have meget alvorlige Følger. Vi maae tage os sammen og modarbeide dem. Der er allerede skeet en Ulykke derved, at Blanca har sendt Fjelstrup efter Astrup, men vi kunne gjøre dette fortvivlede Skridt af hende uskadeligt; vi maa sørge for, at Astrup bliver holdt herfra, og at Blanca slet ikke faaer ham i Tale.»

«Ja,» udbrød Moster Sibylle lidenskabeligt og pludseligt aandsnærværende, «De har Ret! Jeg vil ikke mere see den Landstryger for mine Øine; han skal ikke faae Lov til at sætte sin Fod indenfor Døren!»

«Men det er lettere sagt, end gjort,» svarede Leo. «Vi kunne dog ikke,» vedblev han med et tungsindigt Smil, «trække en Cordon om Gaarden og lade de udstillede Vagtposter vise den uvelkomne Gjest tilbage; men maaskee kan Maalet naaes i al Stilhed. Jeg haaber, at Fjelstrup ikke kommer farende uanmeldt herop med Astrup, hvis han finder ham. Blanca har jo selv ladet Fjelstrup forstaae, at hun, om muligt, ønsker at holde Astrups Besøg hemmeligt for mig. Hør derfor nu, hvad jeg vil gjøre: jeg rider øieblikkeligt ad

Elkjær til, om nødvendigt lige til Gaarden, og træffer jeg Fjelstrup og Astrup, saa vil jeg paa det Bestemteste protestere mod en Sammenkomst mellem Blanca og Astrup; det skulde dog gaae underligt til, om de vilde vove at modsætte sig min, hendes Forlovedes, Villie. Hold De imens Øie med Postbudet. Er der Brev, eller Telegram, til Blanca, saa tag dem og gjem dem — De maa ikke aabne dem, for Guds Skyld, ingen Krænkelser af Brevhemmeligheden; men gjem dem blot, til jeg er kommen tilbage; saa vil jeg selv give Blanca dem; maaskee vil saa imens Ulykken være afværget, nemlig at hun, averteret af Fjelstrup, over Hals og Hoved tager til Elkjær.»

«Nei, hvor udmærket udtænkt af Dem!» udbrød Moster Sibylle. «De handler som en Mand, Leo, og den Dag vil komme, da Blanca takker Dem derfor!»

«Ja, det give Gud!» svarede Leo. «Blot jeg nu maa træffe Astrup, om han er i Farvandet; jeg kan forsikre Dem, at jeg skal tage ham saadan under Behandling, at han skynder sig lige saa hurtigt herfra, som han er kommen; men vær nu forsigtig og taus, kjære Frøken Sibylle! Lad ikke Blanca mærke Noget»»

«Vær De kun ganske rolig,» svarede Moster Sibylle; «jeg vilde før hugge min Haand af og rive Tungen ud af Munden paa mig, før jeg vilde gjøre, eller sige, Noget, som kunde forpurre Deres kloge Plan; og hvor vred jeg end er paa Blanca,

saa holder jeg dog for meget af hende alligevel — Gud bevare hendes Forstand, Stakkel! — til at jeg ikke skulde gjøre, hvad jeg formaaer for at forhindre hende i at ruinere sig selv og Ellinor og — aa Leo, det er altfor grueligt at tænke paa — vanære sin Faders Minde — og tænk, Æresstøtten paa hans Grav —»

Her kvalte Sindsbevægelsen Moster Sibylles Stemme.

«Det vil Blanca ikke formaae,» sagde Leo; «intet fornuftigt Menneske vil troe, at Henrik Flemming kan have været en Bedrager; men de fleste Mennesker ere ufornuftige og misundelige, saa at Bagtalelsen dog, om Folk faae Nys om det Mindste, vil kunne skaffe os store Ærgrelser. De maa imidlertid huske paa, kjære Frøken Sibylle, at Blanca visselig ønsker at forebygge det; hun troer aabenbart, at Sagen kan løbe stille af; det er en af hendes Illusioner og den allerfarligste. Nu skulle vi ved at skride ind give hende en Lection, som jeg haaber vil bringe hende til Fornuft.»

«Ja, Gud give det!» udbrød Moster Sibylle, idet hun reiste sig; «men hun har aldrig været fornuftig, Leo, og vil vel aldrig blive det; hun er ikke som andre unge Piger; nok ærlig og god, men forfærdelig stædig.»

«Det kan jeg paa ingen Maade give Dem Ret i,» svarede Leo med en Opblussen af sin Kjærlighed; «hun har aldrig viist sig umedgjørlig, før denne — denne besynderlige Galskab kom over

hende. Jeg bliver ganske beklemt om Hjertet, naar jeg tænker paa, hvilken frygtelig Magt den har faaet over hende; jeg har grublet derover nu i mange Dage, men endnu er jeg lige vidt; jeg forstaaer det ikke!»

Denne sørgelige Falliterklæring opbyggede i høi Grad Moster Sibylle.

«Gud,» udbrød hun, «hvor De maa elske Blanca, siden De trods alle de Ærgrelser, hun gjør Dem, dog kan dømme hende saa mildt!»

Men ved denne milde Dom brød han, uden at vide det, Staven over sig selv. Medlidenhed og Overbærenhed i Stedet for varm Sympathi og en høisindet, kraftig Beslutning, som vilde stillet ham høit — ved Blancas Side — det var en tarvelig Erstatning; og mens han nu, idet han stræbte at indbilde sig, at Ret og Fornuft var paa hans Side, og at han kun gjorde sin Pligt, red ad Elkjær til, og medens Moster Sibylle sad ved Vinduet og lurede paa Postbudet, som just ventedes, gik hun, som var Gjenstand for deres Medlidenhed og Bekymring, frem og tilbage under Lindealleens grønne Hvælving, idet hun bad Gud om en hastig Afgjørelse, og om at give hende Kraft til at staae fast, selv om den skulde falde ud til det Værste; og mens hun saaledes søgte Kraft i Bønnen til at udholde den Spænding, der udmattede hende, førte hun med Fortvivlelsens Energi hans Sag, hvem hun elskede, og som i sin Forblindelse ynkede hende, fremhævede Alt, hvad der kunde rense ham

for Mistanke om Egennytte og lav Beregning, og stræbte at opretholde Haabet om, at han dog slutteligt vilde vise sig at være den, hun havde troet — ikke et Verdensmenneske, hvis Skrøbelighed hendes Kjærlighed maatte besmykke og dække, idet den drog hende nedad, men en høihjertet, ædelsindet Mand, til hvem hun kunde see op, og som vilde føre hende til Lyksalighedens Tinde, en Kjærlighed med evig Ungdom, fordi den ikke søgte sit Eget, men underordnede sig Guds Villie som den højeste Lov.

SYTTENDE KAPITEL.

Medens Leo red mod Syd for at møde Fjelstrup, eller i det Mindste faae Efterretninger fra ham paa Elkjær, nærmede denne sig Lendumgaard fra den modsatte Side, kommende fra Nord.

Han kom kjørende ad en lidet befaret Skovvei, som -var en Gjenvei fra den nærmeste Jernbanestation til Lendum. Veien var fuld af Huller, Trærødder og Steen, hvorfor han, der, som sædvanlig, var sin egen Kudsk, lod Hestene gaae i Skridt. Alligevel blev han dygtigt skumplet, men han mærkede ikke stort dertil. Han sad med de løst hængende Tøiler i Haanden og lod Hestene raade, idet han grublede over det hele besynderlige Eventyr, at Blanca var kommen farende, havde bevæget hans Hjerter, rystet ham og skræmmet ham op, saa at han havde bøiet sig for hendes Villie og inden Aften været afsted for at gaae hendes Ærinde; og nu havde han flakket Landet rundt i en Uge, men Alt forgjeves; thi det var ikke lykkedes ham at finde Astrup; han kom alene.

Han var først kjørt til Dalby og havde der faaet den overraskende Besked, at den Bortdragede derfra var reist til Vidding By, som laae kun en Miil fra Lendum. Det var jo høist besynderligt, at Astrup, efter at han var reist og havde taget Afsked for bestandig, igjen var vendt tilbage til Omegnen. Hvilket Ærinde kunde han dog have i den lille, afsides liggende Landsby, Vidding? men naar han vilde derhen, hvorfor havde han saa ikke gjort denne Udflugt fra Lendumgaard, eller fra El-kjær, medens han var der? Det var nu i ethvert Fald over en Maaned, siden han havde været der; men alligevel vidste Fjelstrup ikke noget Bedre, end at kjøre til Vidding, altsaa tilbage igjen omtrent i samme Retning, som han var kommen, og det gjorde han da.

Hos Kromanden i Vidding fik han Vished for, at Astrup havde været der. En ung Herre, hvis Navn Kromanden ikke saa nøie kunde huske, men han syntes dog, at det var det, Fjelstrup sagde, og hvis Ydre han beskrev saaledes, at der ikke kunde være Tale om nogen Feiltagelse, var for omtrent fire Uger siden kommen kjørende med Extrapost og havde taget Logi i Kroen. Han var bleven der i tre Dage, havde beseet Kirken og gjort Fodtoure i Omegnen. Hvad han egentlig vilde i Vidding, det havde Kromanden ikke faaet at vide og kunde ikke begribe det; den unge Herre havde været venlig nok, men meget ordknap. Den fjerde Dags Morgen havde Kromanden befordret ham til den

nærmeste Jernbanestation — just den samme, Fjelstrup nu paa Hjemveien kom fra — og der havde han taget Billet til Kjøbenhavn.

Fjelstrup havde saa fulgt Sporet. Han tog til Jernbanestationen, lod sin Befordring blive i den nærliggende Kro og reiste til Kjøbenhavn. Der var han bleven i flere Dage, havde gjennemstreift hele Byen og ransaget alle dens Hoteller, i Begyndelsen forgjeves. Han havde næsten opgivet sin Efterforskning, og da han saa, at han mageligt kunde naae tilbage til Hjemmet, inden den ham af Blanca satte Frist var udløben, saa havde han forlænget sit Ophold i Hovedstaden en Dag og besørget nogle Ærinder for sin egen Regning; men ved den Leilighed opdagede han et Hotel af tredje Rang, som hidtil var undgaaet hans Opmærksomhed, gik derop og fandt — Richard Astrups Bagage! Han havde været der, var reist igjen, man vidste ikke hvorhen, og havde efterladt den Besked, at han vilde komme igjen om en Ugestid; men nu var der gaaet to Uger, og man havde hverken seet Noget til ham, eller hørt fra ham. Fjelstrup skrev da et Brev, som han efterlod paa Hotellet og paa lagde Værten at give Hr. Astrup det strax, naar han kom. Saa var han reist hjem og nærmede sig nu, som allerede fortalt, Lendumgaard ad den ensomme Skovvei. —

Han var i en pinlig Stemning; for det Første ikke rigtig tilfreds med sig selv. Han tænkte i dette Øieblik, at han burde viist sig mere fast og

ikke i denne Sag rakt Blanca saa meget som en Finger. Rigtignok havde han fast besluttet ikke derfor at lade hende tage hele Haanden, men han havde dog hjulpet til og nu, ved at efterlade det Brev til Astrup, givet Sagen et Stød, hvis Rækkeevne han ikke kunde beregne. Saa tilbagekaldte han i sin Erindring den hele Scene, da Blanca havde været hos ham og kom dog sluttelig til det Resultat, at han ikke kunde handlet anderledes. Ja, det var i det Mindste tiende Gang, at han, efter at have gennemløbet den samme Tankerække, kom til dette beroligende Resultat; men han formaaede ikke rigtigt at fastholde det og begyndte altid forfra igjen. Naar han saa endda havde kunnet bringe Blanca, enten Richard Astrup selv, eller den Efterretning, at han havde forladt Danmark — og hvis han strax var reist, maatte han jo omtrent nu være i Amerika. I første Tilfælde vilde hun faaet den ønskede Forklaring og dermed maaskee Ende paa sin Uro og Angst, i sidste Tilfælde vilde hun maaskee dog slaaet sig til Taals; men nu var det hverken det Ene, eller det Andet; han havde ikke forladt Danmark, og dog var han ikke til at finde.

Det kunde nu endda være det Samme, tænkte han, hvis ikke denne fordømte Udenlandsreise stod for Døren. Astrup kommer vel før eller senere, eller han skriver; men i Morgen have vi Leo, Blanca slipper ikke for at rykke ud med Sproget, og saa have vi Spillet gaaende! Naa, det er da godt, at jeg faaer hende i Tale først; jeg vil dog

see, om jeg ikke kan formaae hende til at tie og reise; jeg kan jo foreløbigt klare Sagen med Astrup, og saa kunne vi correspondere derom.

Idet Fjelstrup søgte at berolige sig med disse Trøstegrunde, der, som vi vide, vare ganske illusoriske, holdt han Hestene an og tog sin Pibe frem for at stoppe den; han havde Tiden for sig og kunde, selv om han lod Hestene krybe som Snegle, naae Lendumgaard ved Middagstid; han længtes heller ikke videre efter at mødes med Blanca igjen; der ventede ham i hvert Fald en haard Dyst, det forudsaae han.

Herregud, tænkte han, idet han tændte Piben og tog de første Drag, at det skulde times mig, at jeg gruer for at sætte Foden paa Lendumgaard og staae Ansigt til Ansigt med den kjære, kjære Pige! At jeg maa tænke paa hendes Fader, hvem jeg elskede og beundrede, med Sorg — ak ja — det er, som gamle Grind sagde i sin Prædiken i Søndags — kun Gud alene er trofast og sanddru, vi kunne ikke stole paa noget Menneske, ikke paa et eneste, ikke engang paa os selv; vi ere Løgnere og Skjelmer Alle til Hobe; og naar vi ikke blive til Forbrydere, saa er det vel blot, fordi vi ikke Alle blive satte lige haardt paa Prøve; men det er forfærdeligt at tænke paa; og jeg vil endnu haabe, at vi gjøre Hans Flemming Uret i hans Grav; ja, det vil jeg! Ak Gud, tænkte han videre, idet han saa sig om i den prægtige Skov, gjennem hvis Løvhvælvning Julisolen sendte sine glødende Straaler —

hvor deilig er dog ikke denne Jord, og hvor lykkelige kunde ikke Menneskene leve her, om de vilde skikke sig —

I det Samme gjorde hans Heste et Sidespring; han greb hurtigt Tøilerne, saae sig om og blev vaer en slank, ung Mand i en graa Jakke og med en lille rund graa Hat paa Hovedet — han syntes næsten, at han skulde kjende den Jakke og den Hat — nu sprang Manden over Grøften og gik tvers over Veien —

«Halløi!» raabte Fjelstrup, og Gjenlyden af Raabet rullede gennem Skoven.

Manden standsede og vendte sig brat — jo, det var Richard Astrup i egen Person! Han studsede, hilste venligt, men forlegent, og gik hen til Vognen.

«Ih, Du forbarmende Gud, hvor kommer De dog her?» udbrød Fjelstrup. «Jeg har reist Landet rundt efter Dem som en Nar, sporede Dem til Kjøbenhavn, troede først, at De var seilet og paa Veien til Amerika, opdagede endelig Deres Kuffert i Petersens Hotel og havde den Ære at hilse paa den, efterlod et Brev til Dem, reiser hjem med uforrettet Sag — og saa finder jeg Dem her, spadserende i Lendum Skov!»

«Reist Landet rundt efter mig, kjære Fjelstrup,» sagde Richard forundret, «men hvad vilde De mig da?»

«Det skal De nok faae at vide,» svarede Fjel-

strup; «kom nu og sid op, saa kunne vi tale sammen om den Sag!»

Richard fulgte Opfordringen, og da han havde taget Plads ved Siden af Fjelstrup, sagde denne, idet han kjørte:

«Der er Nogen paa Lendumgaard, som længes svært efter at faae Dem i Tale —»

Richard blev blussende rød og vendte sig hurtigt mod Fjelstrup, saa denne taug, truede ham smilende med Pidsken og vedblev:

«Jo, De er rigtignok den Rette! At komme her og spille fordækt! Det havde jeg ikke troet om Dem, Astrup; men De er opdaget, at De veed det — at sige, jeg maa dog først høre det bekræftet af Deres egen Mund — er De Hans Flemmings Sønneson?»

«Ja,» svarede Richard og saae paa Fjelstrup med et spændt Blik; «jeg er saa ulykkelig at være den, De mener.»

«Og Deres Fader, Hans Astrup,» vedblev Fjelstrup, «gjorde sig i sin Tid Haab om at blive Hans Flemmings Universalarving —»

«Hvor veed De det fra?» spurgte Richard heftigt.

«Lige meget,» svarede Fjelstrup; «siig mig blot een Ting — mente Deres Fader sig paa nogen Maade forurettet derved, at Henrik Flemming fik det Hele?»

Richard taug et Øieblik og sagde saa:

«Kjære Fjelstrup, jeg indlader mig ikke gerne paa at besvare det Spørgsmaal.»

«Da er det Pinedød for at faae Svar paa det, at jeg er løbet Landet rundt efter Dem,» sagde Fjelstrup; «men det har jeg ikke gjort i Deres Interesse, kan De nok begribe.»

«Det er Frøken Blanca,» sagde Richard, «som har sendt Dem ud efter mig, ikke sandt?»

«Hvor kan De gjette det?» spurgte Fjelstrup.

«Jo,» svarede Richard, «jeg havde et tilfældigt Møde med hende, inden jeg reiste fra Elkjær, og hun lod ved den Leilighed nogle forblommede Ord falde, hvoraf jeg kan slutte det; men det er formodentlig Star, der har opdaget mig, som De kaldte det?»

«Nei,» svarede Fjelstrup, «det er Frøken Ellinor og det ved et reent Tilfælde; gamle Jens Havekarl gjettede, hvem De var, paa Grund af Deres overordentlige Lighed med Deres Fader, hvem han i gamle Dage ofte har seet paa Lendumgaard; men hør nu, min kjære unge Ven, hvorledes Sagen staaer, og hvorfor jeg reiste ud efter Dem. Frøken Blanca har en Formodning om, at der paa en eller anden Maade er gjort Deres Fader Uret, og det foruroliger hendes Samvittighed; hun vil ikke eje uretfærdigt Gods, siger hun, og hun besluttede strax, da hun fik at vide, hvem De er, at søge Dem op for at faae en Samtale med Dem. Den Tanke, at hun og hendes Søster ikke skulde besidde Lendumgaard med Rette, har grebet hende med saa frygte-

lig en Magt, at hendes Sindstilstand foruroligede mig, hvorfor jeg mente at burde føie hende, da hun bad mig om at søge efter Dem; men jeg gjorde det i det Haab, at de Oplysninger, hun muligviis kunde faae hos Dem, vilde berolige hende, og for Resten ville de hverken gjøre fra eller til. Jeg kan jo sige mig selv, at hvis Deres salig Fader havde havt nogen Arveret til Lendumgaard, saa vilde han i sin Tid gjort den gjeldende, hvad jo, saa vidt jeg veed, ikke er skeet; men selv om der skulde komme Noget for Dagen, som kunde berettigede Dem til at reise Sag, saa maa jeg, kan De nok begribe, til det Yderste staae paa Blancas og Ellinors Ret; thi det er min Pligt som deres Curator, og jeg vil, endogsaa trods dem selv, forfegte deres Sag og kun vige for en Dom.»

«Vær De kun rolig,» svarede Richard, «jeg kan ikke reise nogen Sag, og det skulde bedrøve mig dybt, om jeg nogensinde blev nødt til at gjøre det.»

«Altsaa vilde De gjøre det, om De kunde?» spurgte Fjelstrup.

«Jeg maatte vel,» svarede Richard med et sørgmodigt Blik. «Min Fader mente sig ikke forurettet, men bedraget. Han troede at vide, at Hans Flemming havde gjort Testamente til hans Fordeel, og han fik ikke nogen Underretning om, at hans Fader inden sin Død skulde have forandret sin Bestemmelse. Han troede, at Testamentet var stukket til Side, eller tilintetgjort, men han havde

intet Middel til at bevise det, gyste ogsaa tilbage for at reise saa forfærdelig en Beskyldning mod Henrik Flemming. Han trak sig derfor tilbage, men viste dog, hvad han tænkte, derved, at han med Harme afslog det Tilbud om en Udbetaling, som Henrik Flemming gjorde ham. Saa levede han derefter i fem og tyve Aar med sin Mistanke og sit Nag og syntes omsider nogenlunde at have faaet Bugt med disse hans Livslykkes Fjender; Gud havde dog været med ham og skaffet ham hans Udkomme; men mod Slutningen af hans Liv brød det frem igjen; inden han døde, satte han mig ind i Sagen og tog det Løfte af mig, at hvis nogensinde den Niddingsdaad, han fuldt og fast troede var begaaet, blev afsløret, eller jeg fik Oplysninger, som gav Haab om, at den kunde blive det, saa maatte jeg ikke skye noget Middel for at gjøre hans, nu min, Ret gjeldende. For at undgaae en saadan Mulighed, kjære Fjelstrup, var det, at jeg tog den Beslutning at udvandre; thi,» sluttede han med bevæget Stemme, «efter at jeg har lært Frøken Blanca og Ellinor at kjende, vilde jeg ikke kunne udholde den Tanke at maatte berøve dem deres Formue — og min Beslutning staaer fast; jeg vil reise, helst strax. Jeg venter paa et Dampskib, som kommer fra Petersborg; men jeg kan reise over Hamborg. Lad os skilles her, Fjelstrup; kjør De hellere alene til Lendumgaard; siig til Frøken Blanca, at jeg er reist og giv hende en beroligende Forklaring.»

«Kjære Astrup,» sagde Fjelstrup bevæget, «hvor meget jeg end holder af Dem, og hvor dybt det end bedrøver mig, at Deres ulykkelige Skjebne fordriver Dem fra Danmark, saa vilde jeg dog, ja jeg burde, gaae ind paa Deres Forslag, hvis jeg troede, at Deres gode Hensigt derved blev opnaaet; men det troer jeg ikke. Intet vil kunne berolige Blanca uden det, at hun faaer Dem selv i Tale; reiser De, saa sender hun Bud efter Dem ved Telegram. Tag hellere med mig op paa Gaarden og tal selv med hende; De kan jo nok finde paa, hvorledes De skal klare den Sag; De behøver jo ikke at sige hende Alt, hvad De har sagt mig; men for at Intet skal overraske Dem, saa vil jeg nu fortælle Dem, hvori hendes Opdagelse egentlig bestaaer.»

Han fortalte nu Richard om Hans Flemmings Brev, en Meddelelse, som aabenbart rystede hans Tilhører stærkt; men da han havde gjort ham det indlysende, at det Brev dog ikke var noget Beviis, svarede Richard med et lettende Suk:

«Gudskeelov, nei! Det er og har, lige siden jeg kom hertil, været en forfærdelig Tanke for mig, Fjelstrup, at jeg kunde blive nødt til at reise Sag mod en Mand, der har ført et saa hæderligt Liv og som gik med Ære i sin Grav; jeg har bestræbt mig for at troe, at Fader dog maa have taget feil, og jeg vil holde fast derved.»

«Det er smukt og ædelt af Dem,» sagde Fjelstrup med Varme; «siden Villien er saa god hos

Dem, vil det nok lykkes Dem at berolige Blanca; men skulde det nu alligevel slaa feil, og hun, hvad der jo ligger nær at formode, skulde falde paa til sin egen Beroligelse at gjøre Dem et Tilbud om Erstatning, saa vil jeg raade Dem til at tage derimod. Jeg mener desuden, at den tilkommer Dem; jeg vil, naar Summen holdes inden rimelige Grændser, give mit Samtykke dertil —»

«Kjære Fjelstrup,» udbrød Richard, «det indlader jeg mig nødigt paa!»

«For ikke at opgive Deres formentlige Ret?» spurgte Fjelstrup.

«Nei, slet ikke af den Grund,» svarede Richard; «men at komme for at berolige Frøken Blanca og saa gaae derfra med en fyldt Pung — nei!»

«Jo,» sagde Fjelstrup, «det er just den rette Maade at berolige hende paa; saa skaffe vi Sagen grundigt ud af Verden, og saa gjøre vi Deres Bedstefaders, Hans Flemmings, Uret god igjen; thi det var Synd, at han ikke efterlod Deres Fader Noget, og vi ere jo enige om at antage, at enten Vægelsindethed eller Forsømmelighed hos ham er Skyld deri, ikke sandt?»

Richard sad i nogle Øieblikke taus, og de raske Heste, som havde naact bedre Vei, travede nu muntert afsted og førte ham med hvert Minut nærmere til Lendumgaard. Fjelstrup kunde see, at han kjæmpede en haard Kamp med sig selv, og troede tilsidst at gjøre Ende paa den, idet han sagde:

«Kunde det dog ikke ogsaa glæde Dem at

gjensee Deres to elskværdige Veninder og hilse dem som det, de ere, Deres Slægtninge? At have et kjærligt Møde med dem og saa skilles fra dem, om det endelig saa skal være, med den Bevidsthed, at De har gjengivet dem deres Hjertefred og dog, for saa vidt Omstændighederne gjorde det muligt, faaet Deres Krav paa Part i Arven tilfredsstillet og, det vover jeg at sige, opfyldt Løftet til Deres Fader; thi hvis han endnu havde været i Live og kjendt Blanca og Ellinor, mon han saa ikke vilde tænkt lige som De og gaaet ind paa det, jeg nu foreslaaer Dem?»

«Det er muligt,» svarede Richard tøvende; «i Guds Navn,» føiede han kort efter til, «lad det da skee; jeg tager med Dem!»

«Det var Ret!» sagde Fjelstrup fornøiet; «saa skulle vi med Guds Hjelp faae Sagen smukt klaret og igjen see vor kjære, stakkels Blanca rolig og lykkelig!»

De havde imidlertid endnu en halv Miil til Lendumgaard, og Fjelstrup benyttede Tiden til i enhver Henseende at sætte Richard ind i Situationen, ogsaa hvad Blancas Forhold til Leo angik. Tilsidst sagde han:

«Men siig mig dog engang, hvorfor kom De egentlig herover, og hvorfor er De vedbleven med at søge tilbage her til Egnen, efter at De havde taget Afsked med os?»

Nu blev Richard igjen blussende rød, og han

indlod sig, som det viste sig, kun paa at besvare det første Spørgsmaal.

«Jeg kom,» sagde han, «fordi jeg følte Lyst til dog een Gang at see den Egn, hvor Fader havde tilbragt sin Ungdom, og det skjønnede Gods, som han havde haabet at arve; han fortalte mig paa det Sidste saa meget om det, som maatte pirre min Nysgjerrighed; men det var aldeles ikke min Hensigt at vise mig paa Lendumgaard. Saa traf jeg Dem i Dalby og var svag nok til at modtage Deres venlige Indbydelse. Jeg vidste jo endnu slet ikke Noget om det Forhold, De staaer i til Henrik Flemmings Døttre; men da De paa Veien til Elkjær fortalte mig, at De var de unge Damers Curator, blev jeg meget ilde tilmode, og De husker vel nok, hvor nødigt jeg tog med Dem over til Lendumgaard?»

«Ja vist,» svarede Fjelstrup, «det husker jeg godt, og at jeg ikke kunde begribe, hvad der stak Dem; nu undrer jeg mig snarere over, at De havde Mod til at gjøre det.»

«Det undrer jeg mig ogsaa selv over,» sagde Richard; «men jeg saa ingen Mulighed i at slippe, naar jeg ikke vilde løbe min Vei; og jeg vil lade Dem vide, at jeg virkelig tænkte derpaa. Natten før den Dag, da Touren til Lendumgaard var bestemt, stod jeg længe ved det aabne Vindue i Gjestekammeret og overveiede, om det ikke vilde være raadeligst at springe ud af det og forsvinde uden andet Farvel, end et Par Linier med Tak for

nydt Gjestfrihed, som jeg vilde efterlade paa mit Bord; og da jeg jo ikke havde mere Bagage med mig, end min lille Vadsæk, som jeg selv kunde bære, saa vilde jeg kunnet gjøre det og sporløst forsvinde; men jeg følte mig dog med en underlig Magt dragen til Lendumgaard, og da Fader for over tredive Aar siden var forsvunden her fra Egnen og aldrig siden havde viist sig her, saa antog jeg, at baade han og hans Navn vare glemte; men havde Henrik Flemming endnu været i Live, saa vilde jeg naturligviis ikke vovet at vise mig paa Lendumgaard. Star tænkte jeg ikke paa, vidste ikke engang, om han endnu existerede. Det var nu et Held, at han var fraværende; men han kom op paa Gaarden i det sidste Øieblik, saae mig, fik at vide, hvad jeg hedder og blev aabenbart meget overrasket, rettere sagt forskrækket — og i den Anledning gjorde jeg mig mine Tanker; men senere har jeg dog tænkt om igjen; det kunde jo nok, uden at der behøvede at stikke Noget under det, alterere den gamle Mand pludseligt at see Hans Astrups Søn staae for sig.»

«Ganske vist,» svarede Fjelstrup. «Naa, alt det, De der har fortalt mig, det er meget begribeligt; men hvorfor søgte De tilbage hertil, og hvad vilde De dog i Vidding? De tog jo fra Dalby lige dertil og blev der i tre Dage.»

«Det er jo min stakkels Faders Fødeby,» svarede Richard; «der oplevede hans Moder sin Skjændsel; hendes Fader var Skolelærer i Vidding.»

«Naa saadan!» sagde Fjelstrup tilfredsstillet, men Richard saae just ikke ud som en Mand, der ærligt har sagt den hele Sandhed.

Nu nærmede de sig Indkjørselen til Lendumgaard og kunde see de to smukke Steensøiler, som stode ved Lindealleens Begyndelse.

«Det er mig en Beroligelse,» sagde Richard, «at Ritmesteren ikke er her. Han ventes jo først i Morgen Aften, sagde De? Inden den Tid maa jeg see at blive færdig og komme vel herfra, for Frøken Blancas Skyld. Han er min Contrapart, kjære Fjelstrup; det vil give Scener, om vi mødes.»

«Aa hvad!» udbrød Fjelstrup, men taug saa heel bestyrtet, idet han holdt Hestene an.

Indkjørselen var beliggende paa Toppen af en Bakke; to Vogne, som nærmede sig den hver fra sin Side, bleve først paa nært Hold synlige for de Kjørende, og derfor kom det som en Overraskelse, at Fjelstrup saae en Ekvipage nærme sig, i hvilken han gjenkjendte sin egen Kaleshevogn. Han satte atter Hestene i Gang, men Kaleshevognen kom først og svingede raskt ind ad Indkjørselen, uden at han fik at see, hvem der sad i Vognen; men nu viste der sig en Rytter; det var en af hans egne Karle, men Hesten var Ellinor Flemmings.

«Hei, Søren!» raabte Fjelstrup.

Karlen havde allerede opdaget sin Huusbond og holdt ved Indkjørselen, som Fjelstrup i samme Øieblik naaede.

«Hvad Pokker er det for et Optog,» spurgte han; «hvem sad i Vognen?»

«Fruen og saa Ritmester Leo,» svarede Søren; «han kom ridende over til Vort i Formiddags.»

«Hvad er der da paa Færde, Søren?» spurgte Fjelstrup.

«Ikke Noget, det jeg veed af,» svarede Søren. «Fruen sagde blot til mig, at Ritmesteren vilde kjøre med hende, og at jeg skulde ride hans Hest.»

«Naa, saa rid da!» raabte Fjelstrup; Karlen rød, hans Husbond slog et Knald, og Vognen rullede efter ind i Alleen.

«Leo er altsaa kommen før Tiden,» sagde Fjelstrup til Richard, «De undgaaer ham ikke.»

«Det faaer nu briste eller bære,» svarede Richard; «løbe min Vei for ham vil jeg ikke.»

«Det var Ret!» svarede Fjelstrup. «Jeg længes Pinedød ellers efter at vide, hvad han vilde paa Elkjær, og hvorfor Eva er taget herover med ham!»

«Vi ville jo nu snart faae det at vide,» svarede Richard, «maaskee tidsnok!»

Kaleshevognen var dem allerede af Syne, og nu forsvandt Lady med Søren ved Omdreiningen. Fjelstrup gav sine Heste et Rap, men hvor meget han end skyndte sig, fik han dog ikke Forklaringen før næste Dag, da den ingen Interesse mere havde, hverken for ham eller Richard, hvorfor vi ville meddele den her.

Da Leo ikke traf Fjelstrup, og det viste sig,

at Fru Eva hverken vidste, hvor han var, eller naar han kunde ventes, fandt han det raadeligst at sige hende, i hvilket Ærinde han var kommen; men dette førte til en længere Samtale, i hvilken Eva Fjelstrup varmt tog Blancas Parti og paa det Bestemteste fraraadede ham at forhindre hendes Sammenkomst med Richard Astrup. Hun sagde:

«Hvis De har hende kjær, saa see Dem vel for, hvad De gjør! Hun vil aldrig forvinde det, om De egenmægtigt griber ind og hindrer hende i at gjøre, hvad der for hende er en Samvittighedssag. Hvor høit hun end elsker Dem, saa vil hun dog have Ondt ved at tilgive Dem det. Elsker De hende saa oprigtigt, som jeg veed, at hun elsker Dem, saa vil De ikke modsætte Dem, hvad der alene er i Stand til at gjengive hende hendes Sindsro, ja De maa ønske det, hvilke saa Følgerne ellers blive; men de ville neppe blive saa slemme, som De maaskee frygter, og De kan i hvert Fald stole paa, at Fjelstrup vil raade hende paa det Bedste og aldrig give sit Samtykke til nogen Urimelighed.»

Da Leo fik nærmere Forklaring om Fjelstrups Mening, blev han mere medgjørlic, og Fru Eva, som vidste, hvor trofast Blanca elskede ham, og hvilken Ulykke det vilde være for hende, om han forhærdede sit Hjerte imod hende, forsøgte nu at blødgjøre det, bekjæmpe hans Egoisme og hæve ham til et høiere Syn paa Sagen; men det viste sig, at den Skal, hun vilde trænge igjennem, var

for haard. Hun gik imidlertid varsomt til Værks og belagde sine Ord saa snildt, at hun ikke stødte ham fra sig; tvertimod fattede han Tillid til hende, og Enden paa deres Samtale blev, at han bad hende om at følge med til Lendumgaard og tale med Blanca.

«Uagtet vi ikke ere ganske enige,» sagde han, «saa seer jeg dog, at De ikke har tabt Hovedet. Jeg veed, at Blanca holder meget af Dem; De vil maaskee kunne udrette Mere, end nogen af os Andre og forebygge, at hun begaaer en altfor stor Ubesindighed.»

Det erklærede hun sig villig til — ja nu vare de der, og lige som de steg ud af Vognen, saae de Fjelstrup og Astrup komme kjørende; men da Vognen holdt, og Fru Eva ilede hen til den, overrasket og glad ved at see dem Begge, kom Huusjomfruen løbende og raabte:

«Her er ikke et Menneske i Huset, uden mig; Star er pludselig død —»

«Star død!» udbrød Leo og Fjelstrup paa een Gang.

«Ja tænk,» vedblev Jomfruen, «de fandt ham liggende steendød paa Gulvet; han havde lukket sig inde og sad og skrev, men da det varede for længe, kiggede Jomfru Gjerrild ind ad Vinduet til ham og saae ham ligge der, og saa maatte de slaae Ruderne ind for at faae Vinduet op og komme ind til ham; og Jomfru Gjerrild kom løbende herover aldeles ude af sig selv og bad os

sende Vogn efter Doctoren, for Stars Vogn er i Dag i Dalby, og saa fulgte Frøkenene tilbage med hende, og Christen gik med, og bagefter løb Pigerne derover, de Rendemasker, og nu er her ikke et Menneske til at tage mod Herskaberne, uden jeg!»

«Godt, Jomfru Sørensen, godt,» sagde Leo, «jeg vil gjøre, som de Andre. God Dag, Hr. Fjelstrup, gaaer De med? Ah, Hr. Astrup!»

Leo hilste høfligt og koldt og gik saa, uden at vente paa de Andre.

«Jeg bliver her, men gaae Du, Niels,» sagde Fru Eva til sin Mand. «De bliver vel hos mig, Astrup?»

«Ja, helst,» svarede Richard, og saa fulgtes de ad ind i Huset, mens Fjelstrup hurtigt gik over ad Godsforvalterboligen til.

«Det blev et uhyggeligt Gjensyn og en fæl Forskrækkelse, vi der fik,» sagde Fru Eva, «men dog maa jeg sige Dem kjære Hr. Astrup, hvor inderligt det glæder mig at see Dem igjen!»

«Ak Gud, ja,» svarede Richard, «hvad vilde under andre Omstændigheder — jeg mener ikke blot Stars Død — glædet mig mere, end at mødes med Dem, kjære Fru Fjelstrup og Deres Mand, men —»

«Intet Men,» udbrød Fru Eva, idet hun greb hans Haand og trykkede den med Varme; «Gudskeelov, at Fjelstrup fandt Dem!»

Richard saae hende ind i hendes smukke Øine, hvis rolige, milde Blik indgød ham Mod, og sagde:

«De har stærke Nerver, Fru Fjelstrup! De veed Alt og kan dog sige Gudskeelov!»

«Ja,» svarede hun bevæget, «vi skulle altid love Gud, ikke mindst, naar han prøver os. Jeg er ikke rolig, kjære Ven, tvertimod meget bekymret, men jeg troer, at der lever en Gud, som raa-der for Alt, at Intet vil skee uden hans Villie, og at det, som skeer, maa være det Bedste.»

«Deri er jeg enig med Dem,» svarede Richard alvorligt, «men selv med den Tro afventer man Guds Beslutninger med Frygt og Bæven. Stars Død just nu, lige i dette Øieblik — det kom underligt rystende! Hvad mon det betyder?»

«Kom,» sagde Fru Eva, «lad os gaae ind i Dagligstuen! Jeg har Meget at tale med Dem om og vil gjerne vide rigtig Besked om Dem selv. Sæt Dem hos mig her,» sagde hun, da de vare komne ind i Stuen, og hun havde taget Plads i en Sofa, «og fortæl, saa gaaer Tiden, til de Andre komme!»

Richard gjorde, som hun bad, tog sig sammen og fortalte hende om sine Forældre og om sin egen Barndom, dog kun for saa vidt hans Erindringer tjente til at belyse den mørke Hemmelighed, der havde forbitret hans Faders Liv, og som jo endnu, lig en truende Uveirssky, hang over deres Hoveder. Hun hørte paa ham med Opmærksomhed, udtalte ofte sin Medfølelse, og aldrig havde kvindelig Deeltagelse

husvalet ham mere, eller — det tænkte han ofte senere — gjort noget større Mirakel, end det, at Tiden, trods den Spænding, hvori han befandt sig, fløi, indtil Døren gik op, Blanca, Ellinor og de Andre stod for ham, og han og de Alle fik at vide, hvad Stars Død betydede.

ATTENDE KAPITEL.

Blanca og Leo traadte først ind; hendes Kinder blussede, og hans Blick var vredt, som om de nylig havde havt en Ordstrid med hinanden. Hun gik lige hen til Richard, som bemærkede, at hun havde et stort Brev i Haanden. Hun bød ham hjerteligt og bevæget velkommen, holdt hans Haand et Øieblik i sin, nikkede til Fru Eva, vendte sig atter mod ham, som om hun havde Mere at sige ham, da Leo greb hendes Arm og førte hende med sig hen til Vinduet, hvor han talte hende heftigt til, men med dæmpet Stemme.

Richard stod nu Ansigt til Ansigt med Ellinor. Hun rødmede dybt, rakte ham ikke sin Haand, hilste ham forlegent og gik saa hen til Fru Eva, som stod og talte med Moster Sibylle. Den gode Dame var baade forskrækket og fortørnet over Stars pludselige Bortgang.

«Det er grueligt med disse pludselige Dødsfald,» sagde hun paa sin heftige Maade; «de kyse Livet

af En; en Mand med Stars svage Helbred og i hans Alder burde aldrig være alene; og saa at tænke sig, at han lukkede sig inde!»

Richard hørte, hvad hun sagde, og at Fru Eva svarede, at Star dog ikke kunde gjøre for, at Vorherre havde kaldt ham saa brat; men Ordene ramte lige som kun hans ydre Øre; hans Tanke var der, hvor hans Øine søgte hen, hos Ellinor. Hendes kjære, yndefulde Skikkelse, hendes barnlige Træk, Straaleblikket fra hendes Øine, naar han opfangede det, fængslede ham uimodstaaeligt, og han stod som i Drømme, da Fjelstrup, hvis Indtrædelse han ikke engang havde bemærket, rørte ved hans Arm og sagde hviskende til ham:

«Star har efterladt sig noget Skriftligt, et Brev til Frøken Blanca. Jeg fandt det paa hans Skriverbord og gav hende det. «At give Frøken Blanca Flemming strax efter min Død,» stod der uden paa; Skriften var ganske frisk; han maa have skrevet det, kort før han døde; det indeholder formentlig Oplysninger af Vigtighed, og jeg siger: gid det maa være Tilfældet, af hvad Sort de end ere, for at vi kunne faae Ende paa Pinen! Leo vil have Brevet, men hun vil ikke give ham det; det er det, de staae og strides om.»

Neppe havde han udtalt, før Blanca rev sig løs og hurtigt gik hen til ham.

«Fjelstrup,» sagde hun, «det er bedst, at De aabner Stars Brev og læser det for os. Vi kunne

jo sige os selv, hvad det handler om, og jeg vil ikke have Noget deraf stukket under Stolen, jeg —»

«Fjelstrup,» sagde Leo, som var traadt til, «jeg haaber, at De ikke indlader Dem paa at afsløre Familiehjemmeligheder i en Fremmeds Nærværelse!»

«En Fremmed!» udbrød Blanca. «Astrup er vor Slægtning, den eneste, vi have; men han er maaskee mere, end det! Det er just for hans Skyld, at jeg vil have Brevet aabnet og læst her, og hvis jeg bar mig anderledes ad, fortjente jeg ikke at kaldes et ærligt Menneske.»

Fjelstrup havde allerede Brevet i sin Haand.

«Godt, kjære Blanca, godt,» sagde han, «det skal skee. De indseer jo nok,» tilføjede han, idet han vendte sig til Leo, «at hverken De, eller jeg, kan forhindre Deres Forlovede i at vise Brevet til Astrup, naar hun endelig vil. Jeg synes da, at det maa være dem en Betyggelse, at vi Andre ere med til at undersøge dets Indhold.»

Han satte sig ved det runde Bord midt i Stuen og aabnede hurtigt Convoluten, medens Moster Sibylle foer hen til Blanca og overvældede hende med Bebreidelser; men Blanca svarede ikke et Ord, vinkede Ellinor til sig, og de gik hen til Bordet og satte sig i Nærheden af Fjelstrup. Richard holdt sig tilbage; man kunde see paa ham, hvor ilde han var tilmode; men da Blanca saae om efter ham, gik han hen til Bordet og satte sig ved det med et Suk. Leo gik heftigt op og ned ad

Gulvet. Fru Eva saae med Bekymring, hvor op-hidset han var; men Blanca offrede ham i dette Øieblik ikke et Blik; hendes Øine vare ufravendte og med Spænding fæstede paa Fjelstrup.

Han sad nu med et Dokument i sin Haand; det var gulnet af Ælde. De skjønnede Alle, blot ved at see paa hans Ansigt, at det maatte være af en ildevarslende Beskaffenhed.

«Dette,» sagde han omsider, «er Concepten — Concepten til Hans Flemmings Testamente. Han indsætter ved denne sin sidste Villie Hans Astrup til sin Universalarving. Det er skrevet med Stars Haand, men hans Herre har egenhændigt tilføiet sine Bemærkninger i Marginerne.»

«Lad mig see det!» sagde Leo, idet han traadte hen til Bordet.

Fjelstrup rakte ham det, han løb det igjennem, lod det falde paa Bordet og sagde:

«Naa, dette er jo i ethvert Fald et aldeles værdiløst Dokument; Testator har jo inden sin Død annulleret Testamentet.»

Da han taug, herskede der Dødsstilhed i Stuen. Fjelstrup havde nu taget et tæt beskrevet Folio-ark, som var vedlagt Testamentet, og sad og læste i det; Farven veg fra hans Ansigt, medens han læste.

«Læs høit, Fjelstrup!» sagde Blanca; hendes Stemmes vibrerende Klang røbede hendes Spænding.

Fjelstrup saae op med et bekymret Blik og sagde:

«De maa være forberedt paa at høre det Værste —»

«Aa, jeg vil ikke høre et Ord deraf!» raabte Moster Sibylle og foer ud af Stuen; de Andre syntes neppe at bemærke hendes Bortgang.

«Det Værste,» gjentog Fjelstrup med fastere Stemme; «men dog forandrer det neppe juridisk taget Sagernes Stilling, og derfor kan jeg roligt gjøre Dem bekjendt med Indholdet, Astrup, eller rettere sagt, det strider ikke ligefrem mod mine Forpligtelser som Frøken Blancas og Ellinors Curator.»

Derpaa begyndte han at læse Stars Bekjendelse, som lød saaledes:

Til Frøken Blanca Flemming!

Jeg har Grund til at troe, at naar jeg stiler denne Skrivelse til Dem, saa henvender jeg mig til den Rette for at opnaae min Hensigt, som er, for saa vidt det endnu er muligt, at faae den Uret gjort god igjen, der for mange Aar siden blev begaaet af Deres Fader og mig mod Hans Flemmings Søn, Hans Astrup. Ritmester Leo har nylig været hos mig og ladet mig vide, at De har en Formodning om, at Lendumgaard ikke tilhører Dem og Deres Søster med Rette. Jeg vil strax sige Dem, at denne Deres Formodning destoværre er rigtig; ikke Deres Fader, men Hans Astrup, var Hans Flemmings rette Arving, og hvis Alt var gaaet ret og rigtigt til, saa vilde nu Richard Astrup,

hans Søn, siddet her som Herre paa Lendumgaard. Dog maa De ikke troe, at jeg blev bange ved at høre, at De har fundet Hans Flemmings Brev; thi Opdagelsen af Sagens sande Sammenhæng er kun mulig ved mig. Gaaer jeg taus i min Grav, saa vil Sandheden aldrig komme for Dagen. Nei, det som rystede mig, var, hvad Deres Forlovede sagde om Deres Afsky for at eie uretfærdigt Gods, og at der kunde være Fare for, at De vilde sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at blive af med det, han mente var Deres lovlige Eiendom. Tanken om dette Deres Høisind og Deres strenge Retskaffenhed modnede min Beslutning; thi allerede i nogen Tid har jeg tænkt paa, inden Døden overrasker mig, at lette min Samvittighed for dens tunge Byrde; men jeg frygtede, at det vilde være til ingen Nytte. Hvor kunde jeg forudsætte en Uegennyttighed, som Deres? Den forbauser mig endnu; Underretningen om Deres Ædelsind kom underligt til mig, som en sidste Advarsel; thi den første havde jeg allerede faaet, nemlig den Dag, da jeg pludseligt stod Ansigt til Ansigt med Hans Astrups Søn, som i forrige Maaned var her i Besøg. Maaskee veed De Intet om dette Møde; jeg traf ham oppe paa Gaarden lige i det Øieblik, han skulde reise, Ritmester Leo nævnede hans Navn, men selv uden at have hørt det, vilde jeg, uagtet jeg aldrig havde seet ham før, gjettest hvem han var, i den Grad ligner han sin salig Fader. Jeg vidste, at han var til; thi jeg har paa Afstand fulgt hans Faders

Skjebne og skaffet mig Underretning om ham. Nu gav Synet af ham mig et Knæk, som jeg ikke siden har forvundet, og min Sjælevec har hurtigt nedbrudt mit allerede svækkede Helbred. Jeg føler, at jeg ikke har langt tilbage; snart skal jeg stilles for Guds Domstol, og min Synd forfærder mig. Jeg maa lette min Samvittighed for den, inden jeg lukker mine Øine, men De skal ikke have min Tilstaaelse før efter min Død. Jeg har ikke Mod til i levende Live at stille mig selv i Gabestokken, og det skrevne Ord vil kunne gjøre Fyldest. Saa hør da nu min Beretning!

Deres Fader kom hertil om Morgenens samme Dag, som Hans Flemming døde om Aftenen; det var den 13de April for en og tredive Aar siden. Han var rasende over det Brev, han havde modtaget fra sin Farbroder, det samme, som nu er i Deres Værge, og som den retfærdige Gud saa underligt har frelst fra Tilintetgjørelse for at fuldbyrde sine Hensigter. Deres Fader viste mig det, inden jeg gik ind med ham til den Gamle, som laae i sin Seng og allerede var meget svag. Jeg skjønnede strax, at det var et ubetænksomt Skridt af min gamle Herre, at han havde skrevet det Brev, thi han kjendte dog Deres Faders heftige Temperament. Han havde gjort det uden mit Vidende, og det var mig kjært; thi hvis han havde raadført sig med mig, maatte jeg have fraraadet ham at afsende det, da det var at forudsee, at det vilde gjøre den modsatte Virkning af den tilsigtede, hid-

kalde Deres Fader og ikke holde ham borte; men det glædede mig sandelig, at han var kommen, da jeg haabede, at hans personlige Nærværelse maaskee kunde bevirke en Forandring i Testamentet, ja muligt heelt omstøde det, og jeg var saa uforsigtig at lade nogle Ord falde derom til Deres Fader; dog tænkte jeg ikke dermed, det forsikkrer jeg Dem, paa noget Ulovligt. «Lad os gjøre et Forsøg paa at formaae den Gamle til at forandre sin sidste Villie,» sagde jeg; «at han slet ikke efterlader Dem Noget, det er uretfærdigt og altfor haardt. De er dog opvoxet i den Tro at skulle arve ham og er jo hans eneste ægtefødte Arving efter Loven.» — «Han gjør det aldrig i Evighed,» svarede Deres Fader heftigt; «jeg kjender ham!» og endnu mindes jeg det Blik, hvormed han saae paa mig, da han tilføiede: «paa den Maade naaer jeg ikke Maalet!» Jeg tænkte, at der virkelig ikke var megen Sandsynlighed derfor; thi Deres Fader havde, da han sidste Gang talte med den Gamle, krænket ham haardt ved den Maade, hvorpaa han betegnede hans Forhold til Sofie Astrup. «Gaae varsomt til Værks, forløb Dem ikke!» sagde jeg til ham, idet vi nærmede os Sovekammeret, hvor den Gamle laae; og nu skal jeg forklare Dem, Frøken Blanca, hvorfor jeg ønskede Testamentet forandret. Deres Fader var dog en Flemming og dertil en Mand, som, det var jeg vis paa, vilde udfylde sin Plads som Herre paa Lendumgaard med Ære. Ham havde jeg nok Lyst til at tjene, og

det saa meget mere, som han altid havde behandlet mig med den største Høflighed og Agtelse; men jeg vilde nødigt bøie Ryg for Skolelærer Astrups Dattersøn, som desuden ikke alene aldrig havde gjort sig nogen Umage for at vinde mig, men endogsaa ved flere Leiligheder viist mig aabenbar Modvillie. Han kunde ikke lide mig, og af nogle nedsættende Yttringer om mig og min Forvaltning af Godset, som jeg kom efter, at han havde ladet falde til Trediemand, havde jeg Grund til at frygte for, at han, naar han kom til Rors, vilde give mig min Afsked.

Da vi vare komne ind til den Syge, sendte jeg Vaagekonen bort, fulgte hende ud af det tilstødende Værelse og laasede Døren efter hende; thi uagtet jeg ikke forudsaae, hvad der nu skulde gaae for sig, men blot antog, at Deres Fader vilde gjøre den Gamle indtrængende Forestillinger og forsøge at udøve et stærkt Tryk paa ham, saa mente jeg dog, at det var raadeligst ikke at have Lurere ved Nøglehullet. Da jeg kom tilbage, stod Deres Fader ved Sengen og sagde heftigt:

«Det kan umuligt være Din alvorlige Mening, Farbroder! At gjøre et uægte Barn, som Du ikke engang har lyst i Kuld og Kjøen, til Din Universalarving og lade mig, Din eneste ægtefødte Slægtning, gaae fattig herfra, det kan Du ikke være bekjendt!»

Den Gamle saae paa ham med et hadefuldt

Blik og svarede med svag Stemme, som dog lød underligt skjærende:

«Det maa alligevel blive derved!»

Jeg skjønnede i dette Øieblik ret, hvad der længe havde anet mig, nemlig at den Gamle havde begunstiget sin naturlige Søn saa udelukkende, ikke fordi han egentlig elskede ham saa høit, men fordi han bar Nag til sin Brodersøn. Havde han elsket Hans Astrup saa høit, som man af hans sidste Villie maatte troe, saa vilde han forberedet Sagen, ladet ham lyse i Kuld og Kjøn og ikke, som skeet var, i Hui og Hast, da han blev syg, gjort Testamente. Alligevel gjorde jeg et dristigt Forsøg. Jeg tog den Gamles Nøgler, som laae paa Bordet ved hans Seng, aabnede hans Pult, hvor Testamentet, som jeg vidste, laae, tog det, gik hen til Sengen med det og sagde:

«Vær nu rimelig, Hr. Flemming, og forlig Dem med Deres Brodersøn! Skulle vi føie en Codicil til Testamentet til hans Fordeel?»

Den Gamle var bleven dødbleg, hans Øine lyste af Forbittrelse, og formodentlig berøvede den stærke Sindsbevægelse ham Mælet, thi hans Læber bevægede sig blot, uden at der fremkom noget hørligt Ord, men han løftede Haanden, som om han vilde gribe efter Testamentet. Da rev Deres Fader det ud af min Haand.

«Lad mig see det,» sagde han og løb det igjennem. «Nei, det er dog virkelig for galt!» udbrød han saa. «Det maa ikke skee! Det Te-

stamente maa annulleres! Jeg skal nok sørge for Din Søn, det lover jeg Dig! Du samtykker? Godt? De saae vel, at han nikkede,» sagde han saa til mig, rev Dokumentet midt over, gik hen til Kakkellovnen med Stumperne og kastede dem i Ilden, som hurtigt fortærede dem. Det gik for sig i et Nu, mens jeg stod forfærdet og som lamslaaet og saae derpaa. Jeg vilde ikke have kunnet forhindre det, om jeg ogsaa havde haft Aandsnærverelse til at forsøge derpaa, thi hvad vilde mine svage Arme formaaet mod Henrik Flemmings stærke?» —

Her blev Fjelstrup afbrudt. Leo, som havde sat sig i Sofaen bag ved ham, men et Par Gange havde givet sin Utaalmodighed til Kjende ved korte Udraab, sprang nu op, gik hen til Bordet og sagde:

«Dette er aabenbart en falsk, besmykket Fremstilling. Det kan man jo læse mellem Linierne, at den gamle Skurk, som har skrevet dette, lyver. Selv om noget Saadant, som han her fortæller, virkelig er foregaaet, saa maa det være ham, der har indgivet Blancas ulykkelige Fader den forbryderiske Tanke; men jeg betvivler i det Hele Sandheden af denne Beretning, og jeg har Lov dertil; thi Henrik Flemming ligger jo i sin Grav, han kan ikke mere retfærdiggjøre sig; hans utro Tjener var sikker paa, da han skrev dette, at hans Herre ikke kunde staae frem og modsige hans Beskyldninger.»

Blanca saae op med et Blik, som fik ham til

at slaae Øinene ned. Hun kunde have erindret ham om, hvad hun jo havde fortalt ham, at hendes Fader havde anklaget sig selv paa det Sidste; men det gjorde hun ikke. Hun fandt det i en sørgelig Grad overflødigt at anklage sin Fader, thi hun tvivlede aldeles ikke om den Mands Sanddruehed, som nu anklagede sig selv; og dette havde Star jo gjort i Begyndelsen af Brevet. Hvori hans Part i Brøden bestod, det maatte de jo nu faae at vide. Hun sagde derfor blot til Fjelstrup:

«Læs videre! Vi maa høre det til Ende, hvor forfærdeligt det end er!»

Leo gjorde en Bevægelse henimod Døren, som om han vilde gaae, men betænkte sig dog, vendte tilbage til Sofaen og kastede sig i den med et Suk. Fjelstrup nikkede med et mildt, men sorgfuldt Blik til Blanca og fortsatte derpaa Læsningen saaledes:

«Jeg vil imidlertid ærligt tilstaae, at min Forfærdelse var blandet med en Følelse af vild Glæde; jeg beundrede Deres Fader for hans Mods Skyld; men jeg glemte ikke at see til den Syge; han laae tilsyneladende uden Bevidsthed; om han har seet og forstaaet, hvad der foregik, have vi aldrig faaet at vide; han gjenvandt ikke Mælet, laae i en Døs, og inden Aften sov han roligt hen. Saaledes gik det til, at Deres Fader blev Eier af Lendumgaard. Han tilsneg sig ikke sin Arv som en Bedrager; han tog den som en Erobrer, en Røver, og jeg sanctionnerede Rovet; saa er jeg da hans Medskyldige og egentlig ikke bedre, end han; men

der blev længe ikke vexlet et Ord mellem os om Sagen; der herskede en skrækkelig Taushed, en stiltiende Forstaaelse mellem os. Han teede sig, som om han virkelig mente, at han besad Eiendommen med Rette. Dog sagde han Dagen efter til mig: at han aldrig skulde glemme mig, at jeg ganske havde stillet mig paa hans Side, og jeg svarede ham, at han fremdeles trygt kunde stole paa mig. Det var intet tomt Ord! Det blev mig, som trak Læsset; jeg forekom hans Ønsker, gav den Forklaring til Andre, som maatte gives og afparerede, saa vidt jeg formaaede, enhver Ubehagelighed. Ja, jeg skammer mig ved at tænke paa, i hvilken Grad og hvor villigt jeg gik ham til Haande; jeg vil ikke sige mere derom; thi det vilde slet ikke fremme dette Brevs Formaal, om jeg gjorde det; men til min Undskyldning vil jeg sige, hvad De, Frøken Blanca, fuldt vel forstaaer: Deres Faders sjeldne Begavelse, hans imponerende og vindende Personlighed bedaaede mig. Han behandlede mig paa den elskværdigste Maade, indrømmede mig i Begyndelsen en vidtgaaende Myn-dighed og stillede mig store Fordele i Udsigt; ja, en Dag, da vi sade sammen ved et overdaadigt Maaltid, drak han Dus med mig; vi vare nu Venner, knyttede til hinanden for hele Livet. Han forhexede mig og dyssede min Samvittighed i Søvn; ja, der var i de Dage ved hans hele Maade at være paa noget saa Blændende, at jeg, saa længe Rusen varede, næsten glemte, at det Baand,

som egentlig bandt os til hinanden, var en Forbrydelse.

Der forestod os imidlertid en Dyst, som jeg i mit stille Sind gruede for, den rette Arvings Tilsynekomst. Hans Astrup var i Udlandet, da den Gamle blev syg og endelig besluttede sig til at efterlade ham hele sin Formue. Han havde imidlertid allerede forinden skrevet et Brev til sin Søn, som maatte give ham store Forhaabninger om den Arv, han havde i Vente, og jeg kunde sige mig selv, at Astrup, der kjendte den Gamles Uvillie mod Henrik Flemming, maatte blive høilig overrasket, naar han kom og fandt denne som Eier af det Hele. Rigtignok var der ingen egentlig Fare paa Færde; thi naar Hans Astrup ikke kunde producere Testamentet, hvilket jo var umuligt, saa vilde han jo heller ikke kunne reise nogen Sag; men Skandalen kunde dog blive ikke ringe; thi den Mand, der foruden mig som Vitterlighedsvidne havde paategnet Testamentet, og hvem Hans Flemming havde gjort bekjendt med dets Indhold, nemlig Møller Frandsen, var en Ven af Astrup og hans Familie. Den Maade, hvorpaa han havde modtaget min Meddelelse om, at Hans Flemming paa det Sidste havde taget sin Brodersøn til Naade og tilintetgjort Testamentet, huede mig ikke; men saa skete det, kort før Astrups Hjemkomst, at Manden blev syg og døde.

Nu trak jeg Veiret friere; men dog vilde jeg lyve, naar jeg skrev, at vi kom let over vort Møde

med den Forurettede. Det var en forfærdelig Dag; men Deres Fader, Frøken Blanca, var en Mand af Staal; jeg vilde ikke kunnet gjort det, som han. Han modtog sit Offer høfligt, med fornem Kulde, besvarede hans Spørgsmaal uden Famlen; men da Astrup stod for ham, sønderknuust ved den Efterretning, at hans Fader ikke havde efterladt ham en Hvid, trøstede han ham med det Løfte, han havde givet hans Fader, at han vilde sørge for ham og tilbød ham strax en Sum, som, hvis han virkelig havde givet af sit Eget, maatte kaldes rundelig; men nu brød Astrups Forbittrelse løs; thi uagtet han var en stille Mand og havde et frygtsomt Væsen, saa var han dog stolt og manglede ikke, naar det kom til Stykket, Mod. Han brusede op, forløb sig, blev tordnende tilbageviist af Deres Fader og bragt til Taushed; men han negtede at modtage en Hvid som Naadesgave af Deres Fader, forlod os rystet, forbittret og aabenbart fuld af Mistanke imod os i sit Hjerte; men vi hørte ikke mere fra ham og saae ham aldrig siden.

Saa var da Deres Fader i sikker og uanfegtet Besiddelse af Eiendommen, giftede sig og begyndte sin glimrende Løbebane, som bragte ham Ære og Anseelse. Ja, hvad udrettede han ikke! Mig tilkommer kun den ringere Part af Æren; Ideen til næsten enhver Forbedring, han indførte paa Godset, var hans egen, om jeg end heldigt stod ham bi ved Iværksættelsen. Han var rastløs, holdt sig selv

og mig i Aande, fandt stedse paa noget Nyt, higede stedse efter mere Ære. Jeg forstaaer, hvad det var, der drev ham frem; Bevidstheden om hans Brøde nagede ham, han dulmede sin hemmelige Uro og Pine ved denne forcerede Virksomhed, han vilde ved alle disse nyttige Foretagender og gode Gjerninger ligesom bevise sin bedre Adkomst til Eiendommen, der aldrig i Hans Astrups Hænder vilde blevet til det, den nu er, og aldrig vilde Astrup formaaet at udrette saa Meget til Samfundets Gavn. Jeg tænkte det Samme; ja, Bevidstheden om vor fælleds gavnlige Virksomhed retfærdiggjorde undertiden i mine Øine vor Brøde, og jeg indbildte mig selv, at vi rigeligt havde udsonet den. Nu er jeg kommen til en anden Erkjendelse; men vist er det dog, at Deres Fader var en nyttig Mand, at Godsets Beboere med Rette velsigne hans Navn, og at han for saa vidt har fortjent den Æresstøtte, der staaer paa hans Grav.

Dette skal siges, uagtet jeg ikke elskede ham; nei, i mangt et Øieblik har jeg hadet ham, som forgiftede mit Liv og gjorde mig til en uærlig Mand. I Aarenes Løb forandredes dernæst vort Forhold, han blev mere og mere bydende, og jeg maatte 'døie' mange Ydmygelser. Jeg forsøgte et Par Gange at sætte mig op imod ham, men jeg kom altid tilkort. Jeg erkjender imidlertid, at han i alt Væsentligt behandlede mig godt og lønnede mig rundeligt; taalte ogsaa mere af mig, end han vilde taalt, havde han havt en reen Fod at

staae paa; men naar det kom til et Sammenstød, bukkede jeg altid under; naar hans Vrede blussede op, da var han forfærdelig. Det veed Ingen bedre end De, Frøken Blanca; men De formaaede at tæmme ham; han elskede Dem, men han frygtede Dem ogsaa; jeg troer, at han i sit Hjerte skammede sig for Dem, sin egen Datter. Saa var han da og vedblev til det Sidste at være en ulykkelig og fredløs Mand.

Hvad jeg her har nedskrevet er den fulde, rene Sandhed, saa sandt hjælpe mig Gud, og jeg ved min Anger og denne min Tilstaaelse haaber at vinde Tilgivelse og at blive salig!

Jeg har døiet store legemlige Lidelser, medens jeg skrev dette, ja flere Gange været nær ved at tabe Bevidstheden; mit Aandedrag er besværet, Kræfterne tage af; men uagtet min Haand ryster, vil jeg dog forsøge endnu at tilføie Et og give Dem mit Raad, skjøndt De maaskee nu har saa ringe Tillid til mig, at De vil vrage det, — begaae ingen Ubesindighed, afstaae ikke hele Formuen til Richard Astrup, hvilket De maaskee i Deres Ædelmodighed kunde falde paa. Eiendommen var jo længe i Deres Faders Besiddelse, De og Deres Søster ere opvoxede med den Forventning at arve den. Deres Stilling er dernæst juridisk uangribelig; skulde Richard Astrup være taabelig nok til at reise Sag imod Dem, da vil han, selv om De giver ham denne min Bekjendelse i Hænde, og han fremlægger den i Retten, tabe sin Sag; thi til at be-

visе hans Ret vilde vel udkræves intet Mindre, end Tilveiebringelsen af selve Testamentet, som er blevet til Aske. Indgaa i Stilhed et Forlig med ham, tilbyd ham en rund Sum; gjør, hvad De kan for at bevare Deres Faders og Deres Families Navn uplettet og skaan mine Børn! Saa være Gud med Dem og Deres Søster og see i Naade til mig!

Jens Star.

De sidste Ord vare næsten ulæseligt skrevne. Dog fandt Fjelstrup ud deraf, lagde saa det skjebnesvangre Brev fra sig og saae paa Blanca og Ellinor, som sade der dybt rystede og tænkte med Gru paa deres Faders store Synd, og hvilken forfærdelig Mand han havde været, hvem de skyldte Livet. Dog fik Kjærligheden Bugt med Rædselen i Blancas Hjerte; hun mindedes de mange Beviser paa, at hendes Fader havde elsket hende, og brast i Graad.

«Ja,» sagde Fjelstrup, som selv var stærkt bevæget, «nu fik vi Rede paa Tingen, og Deres værste Formodninger ere blevne bekræftede, kjære Blanca! Stars Beretning bærer Sanddruhedens umiskjendelige Præg. Dog maae vi stræbe at dømme mildt; Deres Fader blev stærkt fristet; ganske at udelukke ham fra al Arv, det var uretfærdigt og haardt.»

«Det var det,» sagde Richard og saae op.

Blanca var for bevæget til i dette Øieblik at kunne fremføre et Ord; hun brød sig heller ikke

om at høre Grunde til Undskyldning for det, som ikke kunde undskyldes; hun tænkte blot paa, at hendes Fader dog havde havt et Hjerte og elsket hende.

«Men nu ville vi, saa vidt det kan skee, gjøre hans Forseelse god igjen,» sagde Fjelstrup. «Hvad Star har skrevet derom, er fornuftigt; hvad mener De Blanca og De Ellinor?»

Ellinor, som holdt Blancas Haand i sin og sad forskræmt ved hendes Side, gav intet Svar; Blanca saae op med et misbilligende Blik og rystede paa Hovedet.

«Naa, naa,» sagde Fjelstrup; «lad os sove paa det; Sagen behøver jo ikke at afgjøres i Aften.»

«Det er dog vist bedst,» sagde Richard. «Jeg bør strax sige, at jeg aldeles Intet vil foretage mig i denne sørgelige Sag; det vilde være hjerteløst og til ingen Nytte bringe Sorg og Skam over Frøken Blanca og Ellinor; men jeg vil heller ikke tage mod nogen Erstatning.»

«Det bliver De nødt til,» svarede Fjelstrup, «om Deres Venskab for de to unge Damer da ikke skal kaldes et reent Mundsveir; nu ingen urimelig Stædighed, kjære Astrup!»

«Jeg skal sige Dem mine Grunde,» sagde Richard roligt og fast. «For det Første vil Sagen ikke kunne holdes hemmelig; den vil give Skandale; det bør ikke skee. Jeg bryder mig heller ikke om Pengene, og det maa være mine kjære Veninder Beroligelse nok at vide, at jeg ikke trænger

il dem. Endelig vilde det sætte Splid mellem Frøken Blanca og hendes Forlovede —»

Blanca saae studsende op; først nu opdagede hun, at Leo havde forladt Stuen; Richard forstod, hvad der foregik i hendes Indre ved denne Opdagelse, og taug et Øieblik.

«Det bør forebygges,» sagde han saa. «Lad Sagen hvile og mig gaae herfra, som jeg kom!»

«Aldrig i Evighed!» udbrød Blanca; «Gaarden er Deres; det er Ellinor og mig, som skulle gaae, ikke Dem!»

«Ja saa maa Gaarden blive herreløs,» svarede Richard med et tungsindigt Smil, «for jeg vil ikke have den! Jeg —»

I det Samme faldt hans Blik paa Ellinor; han skiftede Farve og taug brat, som om en eller anden Tankè pludseligt var faldet ham ind.

«Fortsæt ikke denne ædelmodige Strid,» sagde Fjelstrup; «den er unyttig. Der bliver ikke Tale om nogen Afstaaelse, saa længe jeg er Deres Curator, kjære Blanca!»

«Godt,» svarede Blanca, idet hun reiste sig, «saa vil jegvente, til jeg bliver myndig!»

«Vente til De bliver myndig!» udbrød Fru Eva. «Blanca, betænk vel, hvad De gjør!»

Et bittert Smil gik skjelvende over Blancas Læber; men hun gav intet Svar. Saa skiltes de; Blanca og Ellinor gik op paa deres Værelser og viste sig ikke mere den Aften.

«Du kommer ingen Vei med hende,» sagde

Fru Eva, da de vare gaaede; «hun vil staae fast; jeg beundrer hende derfor, men græder dog over hende; hun vil blive ulykkelig.»

«Ja,» udbrød Fjelstrup, idet han reiste sig og tog Papirerne til sig, «Vorherre maa vide, hvad Enden skal blive paa denne usalige Sag! Men De, Astrup, er jo lige saa stor en Stivnakke, som denne kjære Pige, Gud velsigne hende!»

«De maa see at faae Bugt med Deres Stolthed, Astrup,» sagde Fru Eva. «Tal imorgen selv med Blanca, saa jevner Sagen sig nok!»

Richard saae paa dem Begge med en høist forlegen Mine, rødmede og sagde ikke et Ord. Først bagefter forstode de, hvorfor det var ham umuligt i dette Øieblik at give noget Svar. Til hans store Lettelse udbrød Fjelstrup med et Glimt af sit gamle, gode Lune:

«Hør, veed I hvad, jeg er forskrækkelig sulten! Jeg har hverken nydt Tørt eller Vaadt, jeg troer min Sjæl ikke i de sidste ti Timer. Lad os gaae ind og see, om Christen ikke skulde være i Færd med at dække Aftensbordet!»

De gik ind i Spisestuen og fandt der Bordet skjønt dækket og Christen forknyt over Herskabets Udeblivelse. Den gamle troe Tjener havde jo nok mærket, at der var noget Galt paa Færde. Da han vilde gaae ind i Dagligstuen for at melde, at der var serveret, havde han fundet Døren aflaaaset. Saa var han gaaet ind i den store Sal, hvor han havde truffet Frøken Sibylle og Ritmesteren i ivrig Samtale.

Frøkenen havde slet ikke agtet paa ham, men Ritmesteren havde barskt svaret: «bring mig min Mad op paa mit Værelse!» Det syntes Christen var for grovt, naar man havde Gjester i Huset, da han nu trøstedes ved Gjesternes Indtrædelse, og i det Samme kom Blancas og Ellinors Kammerjomfru med den Besked, at hendes Herskab ikke kom ned, men haabede, at deres Gjester vilde lade, som om de vare hjemme.

«Hjemme,» hviskede Fjelstrup til sin Hustru. «Gud hjælpe os, hvem er nu hjemme her? Jeg er tilmode, som om vi Alle vare Spøgelser, og som om Huset selv kunde synke i Jorden og forsvinde som en Troldmands Værk!»

NITTENDE KAPITEL.

Alle paa Gaarden vare i Seng; det var mørkt og tyst i det store Huus; kun i Blancas Værelse brændte Lampen endnu, og dens Skjær faldt ud paa de grønne Linde, hvis Grene gyngede i Nattevinden.

Hun sad alene, sammenbøiet og grublende. Naar hun hørte en Lyd, foer hun sammen. Hun sad og ventede paa Afgjørelsen; naar vilde den komme? Hun havde læst det i Leos Øine og fornummet det af hans Tale, at hans Hjerte var blevet koldt; hans Forsvinden uden Forklaring, inden Stars Bekjendelse var læst til Ende, opfyldte hendes ængstede Sind med mørke Anelser og lod hende frygte det Værste. Han vilde bryde med hende; hun havde ventet ham strax, endnu denne Aften; men nu slog Taarnuhret — tolv Slag — det var Midnat. Hun kunde nu neppe vente ham mere og følte en Lettelse ved den Frist, der blev hende forundt. Hun gyste ved at tænke paa det

Øieblik, da Baandet skulde overskæres; hun elskede ham endnu, det følte hun. Mon ikke ogsaa han gyste tilbage for et Brud? Vilde Kjærligheden maaskee dog endnu vinde Seier i hans Hjerter? Vilde han i det sidste Øieblik faae Øinene op og begribe, at hun kunde handle, som hun gjorde, og dog elske ham, at hun kun med usigelig Smerte gjorde sin Pligt? Hendes Forstand sagde nei; Albert Leo var ingen Yngling med et blødt Sind, men en Mand; hans Livsanskuelse og hans Fordomme vare modnede og faste; de laae om hans Hjerter som et stærkt Pantser, og Kjærlighedsflammen i hans Bryst var neppe stærk nok til at sprænge det. Ingen Pligt bød ham at bryde med hende, og hvis han alligevel var grusom nok til at gjøre det, saa maatte han vel aldrig for Alvor have elsket hende. Hvorfor kunde hun da ikke betale ham med samme Mønt? Haabet levede endnu i hendes Bryst, Troen paa ham, paa det Ideal, hun havde dannet sig af ham, vilde ikke døe; hans Billede var sammenvoxet med hendes Hjerter; vilde hun nogensinde kunne udrive det og glemme ham?

Det bankede sagte paa Døren; hun sprang op, tog Lampen, gik hen til Døren og aabnede den. Det var ham; han var meget bleg, sagde Intet, men vinkede ad hende. Hun fulgte ham; han førte hende til Taarnkammeret. Hun satte Lampen paa Bordet og vendte sig imod ham med et spændt og angstfuldt Blik.

«Blanca,» sagde han, idet han saae ned for sig, «vi maae nu komme til en Afgjørelse. Jeg kommer lige fra Fjelstrup og har talt med ham. Han siger, hvad jeg da kunde vide forud, at Du agter at afstaae hele Din Arvepart til Astrup; men da han hverken kan, eller vil, give sit Samtykke dertil, saa vil Du vente — vente, indtil Du bliver myndig; er det Dit Alvor?»

«Ja!» svarede hun med sagte, men fast Røst.

«Og veed Du, hvad det vil sige?» spurgte han og saae paa hende med et koldt Blik.

«Ja,» svarede hun med usikker Stemme; «jeg kan ikke gifte mig med Dig, før jeg har opfyldt min Pligt; som Din Hustru mister jeg min Selvstændighed. Du tvinger mig jo til denne Opsættelse — jeg maa — jeg kan ikke Andet!»

«Med andre Ord — Du slaaer op med mig?» spurgte han.

«Nei, Albert, nei!» udbrød hun, heftigt bevæget. «Skifter Du Sind og bliver enig med mig, erkjender Du, at Offeret maa bringes, da vil jeg blive Din strax; giv mig Dit Ord, det er mig nok!»

«Skjønne, tomme Ord!» svarede han med et isnende Smil. «Du veed, det er umuligt; jeg kan ikke forandre Mening i den Sag; jeg vilde være en Pjalt, om jeg gjorde det. Elskede Du mig, saa vilde Du indsee det og bøie Dig for min Mening; men Du elsker mig ikke.»

«Albert,» udbrød hun dødbleg, «vilde Du for

min Skyld, om jeg forlangte det af Dig, gjøre Dig til Tyv?»

Han blev blussende rød og saae paa hende med et Blik, som lyste af Had; hendes Hjerte sammensnøredes ved at see det; hun glemte aldrig det Blik; de formildende Ord, hun vilde tilføiet, døde hen paa hendes Læber. Han gjenvandt imidlertid hurtigt sin Fatning og sagde med et spydigt Smil:

«Det Spørgsmaal viser, hvor overordentlig forskjelligt vi tænke, selv om det ikke var Din Mening at fornærme mig. Lad os skilles — jeg troer, at jeg beviser Dig, som mig selv, en Velgjerning derved.»

Hun stirrede paa ham med taarefyldte Øine uden at svare.

«Jeg beder Dig troe,» vedblev han heftigere, «at Aarsagen til, at jeg hæver vor Forlovelse, ikke er den, at Du agter at kaste Din Formue bort. Jeg haaber, at Du ikke tiltroer mig en saadan Lavhed. Det vil formodentlig heller ikke lykkes Dig at blive heelt af med den, om end Din uegenlyttige Ven vel nok tilsidst lader sig overtale til at dele med Dig; men jeg vil ikke dele med ham, hverken Din Formue, eller Dit Hjerte — lev vel!»

Han gik, og Døren lukkede sig efter ham. Længe blev hun staaende som en Støtte, indtil hun endelig med rystende Haand greb Lampen og gik ind paa sit Kammer, men ikke for at søge Hvile; hun satte sig ved Vinduet og stirrede ud i den

mørke Nat, hørte dens Aandedrag, Vindens Susen, og saae Dagen komme, den Dag, som, da den fødtes, havde dræbt hendes Ungdom og knuust dens sidste Haab om Livslykke. Dagens Forbud, Morgenrøden, kastede sit Rosenskjær over hendes blege Aasyn og laante det et Øieblik Sundhedens og Glædens Farve; men det var ikke den Sol, som farvede den synlige Himmel rød, og som Gud hver Dag lader opgaae over denne syndige Jord og over Onde og Gode, som hun sad og stirrede efter. Evighedens Sol, som aldrig gaaer ned, kastede i denne Stund sine Straaler i hendes Sjæl; hendes frygtelige Sindsoprør lagde sig, det blev stille i hendes Hjerte. Hun fik at smage den Fred, som overgaaer al Forstand, og som kun kommer til den Menneskesjæl, der har kjæmpet, smagt Dødens Bitterhed, overvundet sig selv og seiret.

Da Solens første Straaler brød frem, og Skovens luftige Hvælvinger gjenlode af Fuglenes Morgensang, hørte hun Larm i Gaarden; en Vogn rullede for Døren og kjørte kort efter bort; hun kunde Intet see, men blot høre; hun vidste, hvad det var, lyttede aandeløst, men rørte sig ikke fra Stedet. Det var ham, der drog bort, for aldrig mere at vende tilbage, tagende hendes sidste Haab om Forsoning, Glæde og Lykke med sig.

Hun brast i en krampagtig Graad; men hun fik Bugt med den; det var sidste Gang, at hun græd over sig selv. Hun forlangte ikke Medlidenhed; hun folte den Kraft spire og voxe i sit In-

derste, som skulde holde hende opret. Hun satte sig selv strax paa Prøve, og hun bestod den.

Hun gik ind til Ellinor, vækkede hende og sagde hende, hvad der var skeet. Forskrækket stirrede hendes kjærlige Søster paa hende, slog sine Arme om hendes Hals og brast i Graad; men det blev Blanca, som trøstede hende.

«Græd ikke for min Skyld,» sagde hun roligt, «jeg vil vide at bære det. Vi ville ikke tale mere derom; nævn aldrig hans Navn tiere for mig!»

Ellinor saae forbauset paa hende; denne faste Stemme, det, rolige, alvorsfulde, fromme Blik forvirrede hende; hun tænkte: Blanca har aldrig elsket ham! Blanca gav ingen Forklaring, og hun vovede ikke at spørge.

«Det er jo en Lykke,» sagde hun efter et Øiebliks Taushed, «at Du kan tage det saa roligt.»

Saa stod hun selv op, klædte sig paa og gik, som hun pleiede, strax ud i det Frie, uden nogen Anelse om, hvad denne skjebnesvangre Dag skulde bringe hende.

TYVENDE KAPITEL.

Ellinor gik langsomt ned ad den lange Linde-allee, som løber gennem Haven i hele dens Længde, den samme, i hvilken Richard første Gang havde mødt Blanca. Hun gik i dybe Tanker og saae ned for sig, opfyldt af det, Blanca nylig havde meddelt hende, og grublende over, hvorledes Blancas og hendes Fremtid vilde komme til at see ud. Ubegribelig forekom hende al denne Elendighed, som havde forstyrret deres lykkelige Liv; hun havde Ondt ved at faae det fat og troe paa det; det forekom hende i dette Øieblik saa urimeligt, uvirkeligt. Hun følte sig vel heller ikke den Opgave mægtig, som hun havde indladt sig paa, idet hun erklærede sig enig med Blanca i at resignere. At maatte forlade dette Paradiis, hvor hun var født, og hvis Skjønhed saa at sige var bleven en Deel af hendes eget Væsen, at stige fra Borgen ned til en Hytte, at gaae ud i Verden og kjæmpe for Tilværelsen, det forekom hende at være altfor

haardt; men det var jo det, Blanca vilde; hun vilde ikke tage en Skilling, endsige den hele Formue, som en Gave; hun vilde ikke leve af nogen Andens Naade, ikke engang af Richard Astrups.

Hendes Kinder blussede, idet hun tænkte paa ham. Det var jo det, der skulde hjælpe hende over Bjerget, at om hun end maaskee kunde været svag nok til at tage Naadsensbrød af enhver Anden, saa ikke af ham, nei ikke af ham! Hun var ikke gjerrig, hun elskede ikke Rigdom for dens egen Skyld; hun vilde gjerne, om han havde elsket hende, givet Afkald paa alt sit Gods og fulgt ham ud i Livet til en ringere Lod; men at tænke sig, at han, medens de maatte forlade Paradiset, rigtig nok ikke uddrevne af ham, men ved Omstændighedernes Magt — og hun tvivlede ikke om, at det jo vilde blive Enden paa Sagen — at han skulde fæste Bo der og dele Herligheden med en Anden, Gud maatte vide hvem — det fyldte hendes Sjæl med Bitterhed.

Hvem der i gamle Dage havde seet Ellinor om Morgenens komme ud fra Verandaen og ile ud i den frie Natur, glad som en Lærke, hvem der havde seet hende dandse afsted, legende med sin Hund og hørt den friske Klang af hendes glade Røst og hendes barnlige Latter, og som nu saae hende vandre saa stilfærdigt under de grønne Linde, med korslagte Arme, nedslagne Øine og et tungsindigt Udtryk i sit blege Aasyn, medens Bella, som syntes at have en Fornemmelse af Situationens

Alvor, slukøret listede efter hende — han maatte vel tænke: ak, hvor forandret!

Der var En, som i dette Øieblik saae hende, og som tænkte det. Bella foer frem med et Glædes-hyl, og Richard stod for hende. Hun veg tilbage og saae paa ham — Gud forbarme sig, tænkte han, hvem skulde troet, at disse søde Øine kunde see saa koldt! Han tabte Modet. — Hvor hans Øine straaale underligt, tænkte hun, og hvor han er bleg!

«Det glæder mig, at jeg traf Dem alene,» sagde han frygtsomt, idet de fulgtes ad, det vil sige, hun fortsatte sin Gang, som om hun helst vilde være hans Selskab kvit, og han ilede efter hende. «Jeg maa tale med Dem, kjære Frøken Ellinor,» vedblev han, «jeg kan ikke tie længere!»

Hun saae op, men trak hurtigt Øinene til sig igjen. De gik videre i Taushed; han kunde ikke tie længere, havde han nylig sagt, og dog kom der i et Par Minutter derefter intet Ord over hans Læber. De naaede en Sidegang, som førte tilbage til Gaarden, hun vilde bøie ind i den, men han lagde sin Haand paa hendes Arm og sagde:

«Gaa ikke fra mig! Bliv hos mig lidt endnu — gaa med mig ud til Bøgebakken, den kjære Bøgebakke!»

«Hr. Astrup!» udbrød hun og tog sin Arm til sig.

«Ellinor,» udbrød han, heftigt bevæget, «det gjelder mit Livs Lykke!»

Hun standsede, stirrede paa ham, og en blussende Rødme gød sig over hendes Aasyn, idet hun som i Drømme hørte og opfangede det, han derpaa sagde; thi nu flød Ordene hurtigt fra hans Læber; det kom som en rivende Strøm, der med Et gjennembrød den Dæmning, som saa længe havde holdt den tilbage.

«Jeg elsker Dem,» sagde han tilsidst, «jeg har elsket Dem fra det første Øieblik af, da jeg saa Dem; vil De være min Hustru?»

Hun faldt ikke til hans Bryst, bævende af Fryd, som hun vilde gjort, om han havde sagt hende det, inden de sidst skiltes; hun veg tilbage, slog Hænderne sammen og udbrød, ikke fortørnet, men i en trøstesløs Tone:

«De mener det ikke! De gjør det af Medlidenhed, af Venskab for Blanca og mig! De griber dertil som en sidste fortvivlet Udvei, De —»

«Nei, nei!» svarede han heftigt, idet han afbrød hende; «men jeg kan nok forstaae, at De tvivler om min Oprigtighed. Jeg beder Dem, følg mig og hør mig taalmodigt — at sige, hvis De endnu har nogen — nogen Godhed for mig; ellers ikke!» Hun fulgte ham og tilstod derved stiltiende, at hun ikke hadede ham.

«Forstaaer De ikke,» vedblev han, «at jeg til Trods for at jeg elskede Dem, maatte og burde forlade Dem? Jeg var jo i en falsk Stilling; min Samvittighed bebreidede mig, at jeg nogensinde var kommen; det var heller ikke fra først af min

Hensigt; Fjelstrup slæbte mig herover. Jeg havde imidlertid Grund til at troe, at det ikke vilde føre til Videre; jeg vilde efter faa Timers Besøg gaae, som jeg var kommen, ukjendt, som en Fremmed; men det gik anderledes, og jo længere jeg havde opsat at give mig til Kjende, desto sværere faldt det mig at gjøre det. Til hvilke pinlige Forklaringer vilde det ikke ført! Jeg var jo Deres og Deres Søsters naturlige Modstander, jeg havde givet min Fader Haanden paa, at jeg vilde gjøre hans, nu min, Ret til Lendumgaard gjeldende, om der nogensinde viste sig en rimelig Udsigt til at vinde Seier — og dog blev jeg — det var Dem, Ellinor, som holdt mig fast! Jeg kunde ikke løs-rive mig fra Dem, uagtet jeg ikke havde nogen Grund til at troe, at De elskede mig — nei, det Svar, De nylig gav mig, viser mig destoværre, at jeg ikke havde det. Dog er det muligt, at jeg kunde have vundet Deres Hjerte, om vi ikke vare blevne forstyrrede; nogen Godhed havde De dog for mig; men Frøken Sibylles Uvillie imod mig og den Maade, hvorpaa Leo behandlede mig, maatte jo skræmme mig bort. Min Nærværelse greb forstyrrende ind i Deres Søsters og Deres egen Lykke, jeg burde fjerne mig, og jeg gjorde det; men det var dog deilige Dage, vi havde levet med hinanden — ikke for Alt i Verden vilde jeg undværet dem!»

Han saae kjærligt paa hende, og hendes Kinder blussede, men der kom intet Ord over hendes

Læber; hun var for bevæget; hun kunde ikke tale. Han fik dog et Blik, og det oplivede hans Mod.

«Tro mig,» sagde han, «naar jeg siger Dem, at Deres Slægtninges Uvillie imod mig, uagtet jeg er ganske paa det Rene med mig selv, hvad mine Følelser for Dem angaaer, dog piner mig, især hvad Leo angaaer.»

Ellinor løftede Haanden, som om hun vilde sige Noget, men lod den atter synke og taug.

«Han hader mig nu mere end nogensinde,» vedblev han, «men det faaer ikke hjelpe! De maa blive min, Ellinor! Hvis jeg ikke elskede Dem, vilde jeg nu ikke gaaet her med Dem; nei, jeg vilde været paa Veien til Amerika; nu vil jeg tilstaae, hvad De ingen Anelse har om — jeg har været her længe, medens De troede mig langt borte, her, i Deres Nærhed. Jeg har listet mig omkring Gaarden som en Tyv, blot for at faae et Glimt af Dem at see, jeg har staaet her i Haven, skjult af Buskene og stirret op til Deres Vinduer om Aftenen, naar Lampen var tændt, og jeg kunde see Dem, naar De gik til Vinduet, jeg har fulgt Blanca og Dem paa Deres Vandringer i Skoven, jeg har flere Gange seet Dem, uden at det anede Dem, men jeg holdt mig i Afstand, jeg var bange for Bella — husker De den Dag, da den gjøede saa stærkt inde i Krattet bag den store Bøg og vendte hylende tilbage til Dem — den havde fundet mig, jeg maatte prygle den fra mig —»

Richard taug brat; han følte hendes lille, bløde

Haand i sin; hun havde givet ham den, ikke som et Venskabstegn, men som hans Eiendom. Han drog hende til sit Bryst og fik nu at vide, hvad han ikke havde havt nogen Anelse om, at hendes Hjerter længe havde været hans, og de fortabte sig i Kjærlighedens første, søde Fryd; saaledes fremblomstrede Ellinors Lykke den samme Dag, da Blancas visnede.

Men de vaagnede snart til fuld Bevidsthed, og det var hende, der vækkede ham, idet hun udbrød:

«Blanca, stakkels Blanca!»

Og nu fik han at vide, at det var forbi mellem hende og Leo, og at han i denne Morgenstund havde forladt Lendumgaard for aldrig mere at vende tilbage. Richard blev stærkt rystet ved at høre det.

«Mon det ikke kan blive godt endnu?» det var hans Tanke og hans første Ord.

Han fik Svaret en halv Time efter, da Blanca dybt bevæget trykkede hans Haand og hilste ham som sin Svoger og Broder med et søsterligt Du.

«Nu ere vi jo over alle Vanskeligheder,» sagde han; «nu behøver Du ikke at give mig Noget; nu tager jeg jo snart som Ellinors Mand den halve Formue, og saa maa Du da være tilfreds.»

«Kjære Richard,» svarede hun, «det, Du der siger, viser, at Du slet ikke har forstaaet mig; gik jeg ind paa det, saa maatte der jo ikke være Alvor eller Sandhed i mig. Eiendommen er Din, Du tager, hvad der tilkommer Dig med Rette, Ellinor faaer kun Part deri som Din Hustru.»

«Nei,» udbrød Ellinor med oprigtig Harme, «nu gaaer Du for vidt! Vil Du da arbeide, eller tigge?»

«Aa nei,» svarede Blanca med et sørgmodigt Smil; «det just ikke; jeg vil nok leve sorgfrit og jeg vil gjerne gjøre Godt; jeg vil tage imod en passende aarlig Rente, det skulle vi nok faae ordnet paa en fornuftig Maade — en Rente, som Moster og jeg kunne leve af; thi, Ellinor, at tage mig af hende, det bliver nu min Opgave, det forudseer jeg; jeg vil strax gaae op til hende og lade hende vide, hvad der er skeet.»—

Rolig og mild traadte Blanca kort efter ind til Moster Sibylle. Hun sad sammensunken i sin Lænestol, hendes Ansigt bar kjendelige Spor af de Sindsrystelser, hun i det forløbne Døgn havde gennemgaaet. Hun saae vredt til Blanca og raabte hende i Møde:

«Lad mig være i Fred! Jeg taaler ikke Mere; jeg vil ikke see Dig for mine Øine! I Gaar vanærede Du Din egen Fader i hans Grav, i Morges jog Du Din Kjæreste fra Dig, Du er et Uhyre, Du —!»

Saa brast hun i Graad, og Blanca maatte taalmodigt vente, indtil den Gamle var i Stand til at høre hende, hvorpaa hun fortalte hende om Ellinors Forlovelse.

«See, saaledes bliver dog Alt godt, kjære Moster,» sagde hun; «Fader bliver ikke vanæret i

sin Grav, Alt gaaer stille af, Richard Astrup bliver Herre her, men som Ellinors Mand —»

«Jeg vil ikke være her!» udbrød Moster Sibylle, idet hun forbittret sprang op. «Jeg afskyer ham; jeg tager herfra den Dag i Morgen.»

«Nei, Du gjør ikke,» sagde Blanca roligt og fast; «saa uchristeligt og taabeligt vil Du ikke bære Dig ad. Du bliver her smukt, indtil Brylluppet har staaet, og saa reise vi sammen herfra, for jeg vil heller ikke være her, men jeg vil handle, saa jeg kan forsvare det for Gud og Mennesker, og det vil Du ogsaa, naar Du faaer tænkt Dig om, det er jeg vis paa.»

«Handle, saa Du kan forsvare det for Gud og Mennesker!» udbrød Moster Sibylle og slog Hænderne sammen. «Det er gyseligt at høre Dig sige det. Du har handlet samvittighedsløst, ubarmhjerdigt, som et vanvittigt Menneske!»

«Kjære Moster,» sagde Blanca, idet hun greb den Gamles Haand og drog hende med sig hen til Sofaen; «kom, sæt Dig, lad os tale roligt og kjærligt med hinanden. Naar Du støder Ellinor og Astrup fra Dig, har Du saa nogen anden Ven tilbage, end mig? Men lad mig ikke bruge saa kolde Ord — jeg er Din Datter, og Du skal være for mig i Fremtiden, hvad Du var i min Barndom, en Moder!»

Sibylle Hirt følte sig mod sin Villie bevæget ved disse kjærlige Ord. Hvor kunde hun ogsaa forhærde sig, fastholde sine Fordomme og tale om

Samvittighedsløshed, Ubarmhjertighed og Vanvid, naar hun saae ind i dette Aasyn, over hvis ædle Træk der i dette Øieblik var en forunderlig Klarhed og Ro og i disse straalende Øine, af hvilke der lyste den reneste Kjærlighed? Dog var hun ikke bøiet; der kom intet Svar paa de kjærlige Ord; hun sad stum og stirrede hen for sig. Da saae Blanca paa hende med et alvorsfuldt Blik og sagde:

«Moster, vi høre sammen; vi maae kunne føle for hinanden, vi have havt samme Skjebne. Vi havde hver gjort os en Afgud af en Mands Billede — men Guds stærke Haand har knuust det til Støv; nu ville vi tilbede Ham alene!»

Den Gamle stirrede forfærdet paa hende; udbrød: «Gud bevare min Forstand!» og faldt Blanca grædende om Halsen.

Blanca havde seiret; dristigt og sikkert havde hun berørt Saaret i sin ulykkelige Frænkes Hjerter og givet det Lægedom, idet hun tilføiede hende Smerte. Blanca havde vundet dette Hjerter for bestandig — Sibylle Hirt mente selv og sagde det ogsaa, at det ikke var meget værd, et Ord, som i Blancas Øine gjorde det fuldt værdigt til Kjærlighed. —

Hun talte længe med den Gamle, og saa milde og forstandige vare hendes Ord, at hun befæstede det Kjærlighedsbaand, som paa Ny var blevet knyttet imellem dem. Saa forlod hun hende og gik ned for at mødes med sine to gamle, trofaste Venner, Niels Fjelstrup og hans Hustru.

Fru Eva kunde ikke beherske sig; hun slog sine Arme om Blanca og trykkede hende i sin Favn. Saa kom dog igjen nogle af de oprørske Taarer frem.

«Vær ikke bekymret for mig, min kjære, kjære Veninde,» sagde Blanca, idet hun saae Eva Fjelstrup ind i hendes smukke, ærlige Ansigt, der aldrig havde viist sig for hende saa bevæget, som i dette Øieblik; «det bliver nok godt for mig igjen!»

«Ja,» udbrød Niels Fjelstrup dybt rystet, «ellers maatte Vorherre være en meget haard Mand!»

EN OG TYVENDE KAPITEL.

Det var en smuk Foraarsmorgen i det fjerde Aar efter Richards og Ellinors Bryllup. Solen skinnede klart over Hovedstaden; dens Straaler gjennembrød den Røgtaage, hvori den store By hver Morgen indhyller sig, og spredte Lys i dens mørkeste Afkroge; de sendte et Smil til hvert grønnende Træ, som, trods den stedse voxende Stads Fremtrængen paa Naturens Omraade, tappert havde holdt sig paa sin Post og løftede sin grønne Fane mellem de knugende Steenmasser, hidlokkende Skovens Fugle, som med deres Kviddren fortalte Byens travle Indvaanere, at nu var det Vaar, nu burde de bryde Trylleringen, som holdt dem fængslede til dette Babel, fuldt af Larm og Forvirring, og søge ud i Naturens Skjød for at forfriske Sjæl og Legeme.

Richard og Ellinor, de havde fulgt Fuglenes Spor for at holde den samme Prædiken med tydelige Ord for de To, som de elskede saa høit, og

hvis kjære Selskab De savnede hver Dag. Blanca og Moster Sibylle havde nemlig Dagen efter deres Bryllup forladt Lendumgaard og vare flyttede til Kjøbenhavn, hvor de havde bosat sig. Der vare de forblevne nu i halvfjerde Aar baade Sommer og Vinter, uden at de havde været at formaae til at rive sig løs og gjeeste Lendumgaard. Naar El-linor vilde gjense sin kjære gamle Moster, hvis Haar i de forløbne Aar var blevet ganske hvidt, og hvis hele Maade at være paa saa kjendeligt havde forandret sig, thi hun var bleven saa rolig og mild; naar hun vilde vise hende og Blanca sin Stolthed, sin lille rødkindede, gullokkede Søn, naar hun vilde trykke Blanca til sit Bryst og kvæge sit Hjerte ved Synet af hendes kjære, kjære Ansigt, saa maatte hun forlade sit Paradiis og reise ind til den larmende, kvalme By.

Var det Ulyst til at fornye Fortidens sørgelige Erindringer, som havde holdt Blanca fra Lendumgaard? Maaskee fra første Færd af; men nu var der Noget, som fængslede hende til Hovedstaden, og hvad det var, ville vi faae at see, naar vi denne Morgen opsøge hende og de Andre.

I en af Forstæderne, paa et afsides Sted ved en Sidevei, men dog nær ved et tæt bebygget Kvarteer, var der nylig bleven opført et smukt, solidt Huus. Det laae i Læ af nogle høie Linde, som tildeels overskyggede den gruusbelagte Gaardsplads, og var omgivet af en nydelig Have. Solen gød sin Glands over det venlige Huus og de

grønne Linde; det var blikstille, der rørte sig ikke et Blad.

Dette Sted, som denne Morgen viste sig i hele sin tiltrækkende Ynde, var Blancas nye Hjem; der boede hun med Moster Sibylle. Richard og Ellinor var denne Dag tidligt komne ud til hende fra Hotellet; de sad med Moster Sibylle paa en Bænk i Gaarden, og Ellinor havde sin lille Søn paa Skjødets. Han saae med store Øine paa den Scene, der foregik i Gaarden, og hans Moders Forundring var ikke ringere; men Udtrykket i hendes smukke Øine røbede dyb Sindsbevægelse. Aldrig havde hun tænkt, at hun skulde opleve at see det, hun nu saae.

Blanca og et Par andre Damer stode midt i Gaarden, omgivne af en stor Kreds Smaabørn; de fleste vare Piger. Uagtet de vare rene og ordentligt klædte, saae man dog strax, at det var Fattigfolks Børn. Hoved ved Hoved stode de der og saae op til den smukke Dame, som var bleven deres Forsyn, deres anden Moder; thi Blancas Hjem var, uagtet det indeholdt en god og bekvem Bolig for hende og Moster Sibylle, dog et Asyl for Smaabørn. At klæde, føde dem og opdrage dem, for saa vidt hun formaaede det, at frelse dem fra Vanrøgt og moralsk Smitte i et elendigt, ofte lastefuldt Hjem, det var blevet hendes Livsgjerning. De Damer, som stode hos hende, understøttede hende og bleve lønnede af hende. Richard Astrup havde givet Pengene til dette smukke Foretagende,

og Blanca havde denne Morgen beviist ham sin Taknemmelighed paa den Maade, at hun havde plaget ham usigeligt ved at aflægge Regnskab og gjort ham Rede for hver Skilling, hun havde anvendt.

Hun saae sig om i Kredsen af sine smaa Venner med et Smil; et Par af de Smaa hoppede og løe, og hun tyssede paa dem, talte nogle af dem til, mens hendes Øine lyste af Kjærlighed. Hendes Skikkelse havde udviklet sig, hendes Kinder havde Sundhedens Farve; havde ikke et Par Sølvstænk i hendes mørke Haar været, vilde man tænkt, at en anden og bedre Ungdom var bleven hende forundt. Richard tænkte, at det var et deiligt Syn at see hende staae der, mens alle disse smaa Øine vare heftede paa hende. Han tænkte: hun maa i disse Børns Tanker være som en Engel, der er dalet ned til dem fra bedre og lysere Egne, ned til denne usle Jord, der hidtil ikke havde Andet at byde dem, end Smuds og Elendighed, Sult, Hug og Forbandelser.

Nu løftede hun Haanden; hendes klare Stemme lød, Børnene stemmede i med, og de sang deres Morgenpsalme. Yndigt lød Barnestemmerne, og Klangene af dette spæde Jubelchor bevægede Ellinor saa dybt, at hun ikke kunde holde sine Taarer tilbage. Da den sidste Tone var døet hen, talte Blanca et Øieblik med Lærereinderne, gav et Par af Børnene en venlig Formaning, Kredsen opløste

sig, Børnene gik ind i Huset, og Blanca kom hen til Bænken og sagde livligt:

«Saa, nu er jeg til Eders Tjeneste for hele Dagen og vil gjøre Felttoget med fra først til sidst. Hvor gaaer Touren først hen?»

Ellinor satte sin Søn, lille Hans, fra sig, reiste sig, lagde sine Arme om Blancas Hals og gav hende et Kys. Hvad hun havde følt ved at see Blanca, omgiven af sine mange Pleiebørn, udtalte hun ikke. Hun havde tidligere skriftligt yttret sig om den store Opoffrelse, Blanca viste, men denne Roes var bleven meget bestemt tilbageviist. At dømme efter det, Ellinor havde seet i Dag, saa fristedes hun ogsaa til at troe, at Blancas Glæde over Børnene var fuldt saa stor, som deres over hende.

Blanca gav sig nu i Lag med lille Hans og syntes ikke at interessere sig videre for Richards og Ellinors Debat om, i hvilken Rækkefølge de skulde nyde Kjøbenhavns Seeværdigheder. Det var nemlig gaaet Richard, som saa mange Andre; han havde bereist fremmede Lande, inden han havde erhvervet sig noget grundigt Kjendskab til de Skatte, hans eget Fædrenelands Hovedstad indeholdt, men nu var det besluttet, at denne Gang skulde det Forsømte indhentes.

Han vilde begynde med Rosenborg, men Ellinor kjæmpede for Udstillingen paa Charlottenborg.

«Om Morgenens,» sagde hun, «er der tomt og roligt; man slipper for det gruelige Mylder af

Mennesker; nu er Du nok sød og kjører mig først der hen?»

Hun sagde dette med sit meest indtagende Smil og saae saa frisk, nydelig og skjelsk ud, at hendes Ægteherre næsten ikke formaaede at modstaae hende. Han havde imidlertid sine Grunde til at betænke sig; thi han havde været der med hende den foregaaende Dag, og hun havde da forelsket sig i et meget stort og kostbart Maleri, som hun ønskede at købe for at smykke en tom Væg i Salen paa Lendumgaard med det; det gjaldt flere Tusinder, og han var fornuftig og sparsommelig.

Blanca blev pludselig opmærksom; af nogle Yttringer, Ellinor den foregaaende Dag havde ladet falde, gjettede hun Sammenhængen.

«Føi hende,» hviskede hun til ham; «tag derhen med os og køb Maleriet; hendes Glæde vil lønne Dig — kan man tænke sig noget Yndigere, end Ellinor, naar hun er glad og taknemmelig? Og, kjære Richard, Kunstnerne skulle ogsaa leve! Det er dristigt af den unge Maler, at han har anvendt sin Tid og Talent paa saa storslaaet et Arbeide; han har kun ringe Udsigt til at faae det solgt; jeg veed tilfældigviis, at han trænger til Pengene; køb det; Du gjør en god Gjerning og faaer tusinde Kys til Belønning!»

Richard saae paa hende med ufordulgt Glæde; det var ham en formelig Lise, hver Gang hun kom til ham med en Bøn; thi han betragtede hende stadigt som Eier af hans halve Formue; og saa

stor var den Høiagtelse, han følte for hende, at han fulgte ethvert Raad, hun gav ham, og endnu havde han aldrig fortrudt, at han havde gjort det.

Ellinor fik altsaa sin Villie, og de kjørte til Charlottenborg, dog uden Moster Sibylle, som ikke vilde med paa den trættende Fart; hun havde ganske trukket sig tilbage fra Verden, og det var hendes største Glæde at sysle med Blancas Børn.

Da de vare komne til Charlottenborg, sagde Richard:

«Gaa derop i Forveien med Blanca, Ellinor, jeg har et Ærinde til en af Konstnerne; jeg skal strax komme efter;» og saa løb han.

Ellinor saae studsende efter ham.

«Kom,» sagde Blanca smilende, «lad os nu gaae op og see paa Stykket!»

«Gud, Blanca,» udbrød Ellinor, «troer Du, at han vil kjøbe det?»

«Formodentlig,» svarede Blanca; «jeg kan i det Mindste ikke begribe, hvad andet Ærinde han kan have hos en af Konstnerne.»

«Blanca,» sagde Ellinor angerfuldt, «jeg er i Grunden et stort Barn!»

«Det vilde bedrøve mig meget,» svarede Blanca med et kjærligt Blik og et Suk, «om Du allerede var gammel og klog. Nyd Din Lykke, kjære Ellinor, saa længe Gud under Dig den!»

Saa gik de to Søstre op og begyndte Vandringen gjennem den lange Række af Konstens Sale, der er som en Alfarvei, som Alle betræde,

og hvor undertiden Folk, som mindst havde ventet at træffe hinanden, mødes.

Nu, da Ellinor vidste, at hun havde vundet Seier, var hun ikke saa utaalmodig efter at naae det Værelse, hvor hendes Øiesteen, det store Maleri, hang; og Blanca, som dette Aar for første Gang, saa længe hun havde boet i Kjøbenhavn, satte sin Fod paa Udstillingen, følte sig fængslet af det, hun saa. Hun dvælede længe ved ethvert Maleri, som tiltalte hende, fremhævede dets Skjønheder og udtalte sig saa forstandigt, at Ellinor tilsidst udbrød:

«Du burde have Maleriet, Blanca, ikke jeg! Du forstaaer Dig meget bedre paa Konst, end jeg!»

Just, som hun sagde dette, standsede en smuk og statelig Herre bag dem for at tage det samme Maleri i Øiesyn, som de stode og betragtede. Han havde en smuk, ung Dame under Armen, som ofte saae kjærligt paa ham og syntes at beundre ham langt mere, end alle de Konstens Frembringelser, de vare komne for at betragte. Enhver, som lagde Mærke til dem, tænkte, at det var et nygift Par og maatte indrømme, at det var et smukt Par.

Herren studsede, da Ellinor talte.

«Lad os gaae videre,» sagde han med dæmpet Stemme til sin Ledsagerinde; men Lyden af denne Stemme ramte dog Blancas Øren, hun vendte sig brat og stod Ansigt til Ansigt med Albert Leo.

Han mistede ganske Fatningen, skiftede Farve, slog Øinene ned for det sørgmodige, forskende

Blik, som et Øieblik hvilede paa ham og hans unge Hustru, og de fjernede sig hurtigt, idet han noget ublidt førte hende bort.

«Saa Du hende, Albert,» sagde hun til ham, idet de gik; «hvem var det? Det var dog et Par mageløse Øine!» —

Ellinor saae med et ængsteligt Blik paa Blanca, som var bleven meget bleg. I det Samme kom Richard.

«Gudskeelov, Du kom,» sagde Ellinor. «Vi ere trætte, det er bedst, at vi tage hjem.»

«Vist ikke,» udbrød Blanca harmfuldt, idet Farven vendte tilbage til hendes Kinder; «kom Richard, lad mig nu see Ellinors Øiesteen, det deilige Maleri!»

De gik derhen, og Ellinor fik at vide, at Skatten nu var hendes; men hun modtog denne Efterretning med saa ringe Glæde, at Richard tilkastede Blanca et forundret Blik; først senere fik han Forklaringen. —

Da de to Søstre om Eftermiddagen vare nogle Øieblikke alene sammen paa Hotellet, hvor Richard og Ellinor havde deres Logi, sagde Blanca:

«Ellinor, hvis I vil have mig, saa reiser jeg hjem med Eder; jeg vil see,» føiede hun til med et svagt Smil, «hvorledes Maleriet tager sig ud i Salen!»

«Naa, Gud være lovet!» svarede Ellinor, glædelig overrasket, men saae dog paa hende med et bekymret Blik.

«Hvorfor siger Du: Gud være lovet?» spurgte Blanca og saae op.

«Fordi — ja, Du trænger til Ensomhed og Ro, kjære Blanca; Du holder det dog ikke ud i Længden herinde, hvor —

«Hvor,» fortsatte Blanca, «jeg nu hver Dag er udsat for at møde Leo?»

«Ikke blot det,» svarede Ellinor, «skjøndt det angreb Dig dog stærkt, det uheldige Møde i Morges — det var min Skyld; jeg slæbte Dig derhen!»

«Tag Dig ikke det nær,» sagde Blanca roligt og tankefuldt. «Ja vist rystede det mig at see ham; det var vort første Møde og bliver maaskee ikke vort sidste. En Overraskelse var det dog for saa vidt ikke, som jeg vidste, at han var gift og flyttet herind med sine Forældre.»

«Hvor havde Du faaet det at vide fra?» spurgte Ellinor forundret.

«Af Obersten,» svarede Blanca roligt.

«Af Obersten!» udbrød Ellinor.

«Ja,» sagde Blanca med et sørgmodigt Smil, «jeg mødte forleden Dag den brave Mand i Fredriksberg Have; han hilste mig strax venligt, og vi havde en lang Samtale med hinanden.»

«Hvor mærkeligt, Blanca!» sagde Ellinor.

«Saamænd,» svarede Blanca; «men han trængte til Trøst, og jeg forsøgte at give ham den.»

«Aa, fortæl mig det Hele!» bad Ellinor.

«Ja, saa vidt jeg kan,» sagde Blanca rødmende. «Han holdt altid meget af mig og har mig endnu

kjær; han sagde mig mange smukke Ting, som jeg ikke kan gjentage; men saa kom det Bedrøvelige. Jeg spurgte til Leo, hvorledes det gik ham, og fik saa at vide, at han havde trøstet sig og nu var gift, at han havde faaet en smuk og rig Kone — hende, vi saae i Morges. De vare overmaade lykkelige, men hun forgudede ham, havde slet ingen Villie; hun var kun et Echo af ham, og han er jo et Echo af sin Moder, og saaledes havde det Tyranni, hvorunder den kjære, stakkels Oberst altid har sukke, men som med Aarene trykker ham haardere, kun faaet forøget Vægt ved denne Svigerdatter; der var nu altid een Stemme mere imod ham; i mig havde han haabet at faae en Allieret — det var Meningen af hans Tale.»

«Hvilken ydmygende Tilstaaelse!» udbrød Ellinor.

«Det er Straffen,» svarede Blanca, «naar en Mand, forblindet af Kjærlighed, opgiver sin Selvstændighed; men den samme Vanskjebne rammer enhver Hustru, som ikke har Mod til at være sig selv. Hun skal være sin Mand lydig og hørig, det er sandt, kun ikke i Samvittighedssager. Hvilket tarveligt Bidrag bringer ikke den Hustru til den fælleds Lykke, til Livets store Gjerning, Forberedelsen til det andet Liv, som kun er en Slaveinde og et Echo af sin Mand! Det første Tilfælde passer paa Dig og Richard, Ellinor; Du har en frygtelig Magt over ham; misbrug den ikke!»

Ellinor trykkede Blancas Haand uden at give noget Svar.

«Men jeg,» vedblev Blanca, «jeg var ikke saa heldig. Den Mand, jeg engang elskede, var mig for stærk og rev sig løs. Det var godt, at han kunde det,» vedblev hun med fast Stemme; «det siger jeg, Ellinor, og jeg mener det — godt for mig! Om det er godt for ham, at han nu skal vandre sin Vei gjennem Livet, tilbød af en svag, føielig Hustru, bestyrket i alle sine Fordomme, befæstet i sin Egenkjærlighed, det veed kun Gud. Jeg bærer intet Nag til hans unge, smukke Hustru, jeg ønsker mig ikke i hendes Sted, Ellinor; men jeg, som kjender ham og skjønner Faren, der truer ham, som maa frygte, at han ikke vil stræbe opad, men synke nedad, jeg — nok, at det var denne Tanke, som rystede mig saa stærkt, da han pludseligt stod for mig. Muligt, at Verden giver ham Ret og kalder mig en overspændt Taabe, muligt ogsaa, at han har beroliget sig ved dens Dom; men det troer jeg nu, og jeg tænkte det, da han i Morges rødmende sænkede sit Blik, at han dog i sit Inderste føler, at han, idet han skød den tunge Pligt fra sig, som min Ulykke fordrede af ham, handlede mod bedre Vidende. Han er ingen Mand af Ære i mine Øine mere, Ellinor, og om han var vendt tilbage og havde tilbuddt Forsoning, saa havde jeg maattet afvise ham. Jeg vilde ikke kunnet ægte ham; men mit Hjerte blev med det Samme

dødt for Kjærlighed; jeg kan ikke elske mere, Ellinor!»

«Tal ikke mere derom,» bad Ellinor; «jeg kan see paa Dig, at det angriber Dig frygteligt.»

«Vist ikke,» svarede Blanca; «lad kun mine Tanker engang faae Luft; de have nu i Aar været indespærrede; men jeg vil dog ikke trætte Dig med mere. Jeg vil blot fortælle Dig, at da Obersten vilde vide Besked om mig, fortalte jeg ham, at jeg er bleven Asylmoder, og saa skulde Du hørt, hvor han ynkede mig! Saa sagde jeg: kom en Dag og besøg mig! og det gjorde han; men jeg troer, at da han havde været hos mig, ynkede kan mig ikke længer; gjør Du det, Ellinor?»

«Jeg ynke Dig!» udbrød Ellinor. «Jeg beundrer Dig; men dog er jeg bekymret for Dig. Det Liv, Du fører, tager paa Dine Kræfter; Du gaaer jo ogsaa omkring til de Fattige; det maa være forfærdelig angribende at see al den Elendighed, og hjælpe alle Vegne kan Du dog ikke. Nu har Du jo faaet Asylet oprettet og dygtige Lærerinder ansatte; vær tilfreds med det; kom til os med Moster, kjære Blanca — o, jeg savner Dig mere, end Du forestiller Dig!»

«Men de Fattige ville savne mig endnu mere,» svarede Blanca. «Ellinor,» vedblev hun med skjellvende Stemme, «jeg elsker Dig — jeg er bange for, at jeg dog elsker Dig høiere, end de Fattige. Tro ikke, at jeg har holdt mig fra Dig og Lendumgaard af Ukjærlighed; nei, af Frygt. Først havde

jeg Lede til vort usalige Hjem — ja nu bør jeg jo Gud være lovet ikke mere kalde det saaledes — men saa var jeg bange for, at Du skulde friste mig til at svigte og forlade min Post, det Du jo ogsaa nu har forsøgt paa; men nu er jeg sikker paa mig selv; jeg skal besøge Eder hvert Aar.»

«Og saa ender det med Guds Hjelp dermed, at Du bliver heelt hos os,» sagde Ellinor. «Jeg troer slet ikke, at Vorherre er vred paa mig, fordi jeg vil lokke Dig over til os; vi have jo ogsaa Fattige.»

«De ere rige og lykkelige mod disse,» svarede Blanca; derpaa vedblev hun i stor Sindsbevægelse: «Ellinor, Du forstaaer mig ikke! Jeg gjør ikke det, jeg gjør, alene for de Fattiges Skyld, men ogsaa for min egen Skyld. Det, Du mener er blot Opoffrelse, det er Frelse for mig selv, Frelse fra de Mørkets Magter, som jeg har kjæmpet med. Ja, Ellinor, jeg har kjæmpet og lidt meget! Strax var jeg saa rolig og fattet, at det forundrede Dig; det var Spændingen, som i det første Øieblik holdt mig opret. Nei, det var vel noget Andet og Bedre, men jeg formaacede ikke at fastholde det. Det blev snart mørkt i mit Hjerte, og først ved den Gjerning, Gud gav mig, kom Lys og Haab tilbage til mig. Gud har givet mig et Kald, og jeg er lykkelig, lykkeligere, end jeg vilde blevet, om han havde føiet mig i alle mine Ønsker og skaanet mig for Modgang. Jeg vil leve og døe paa min Post!» —

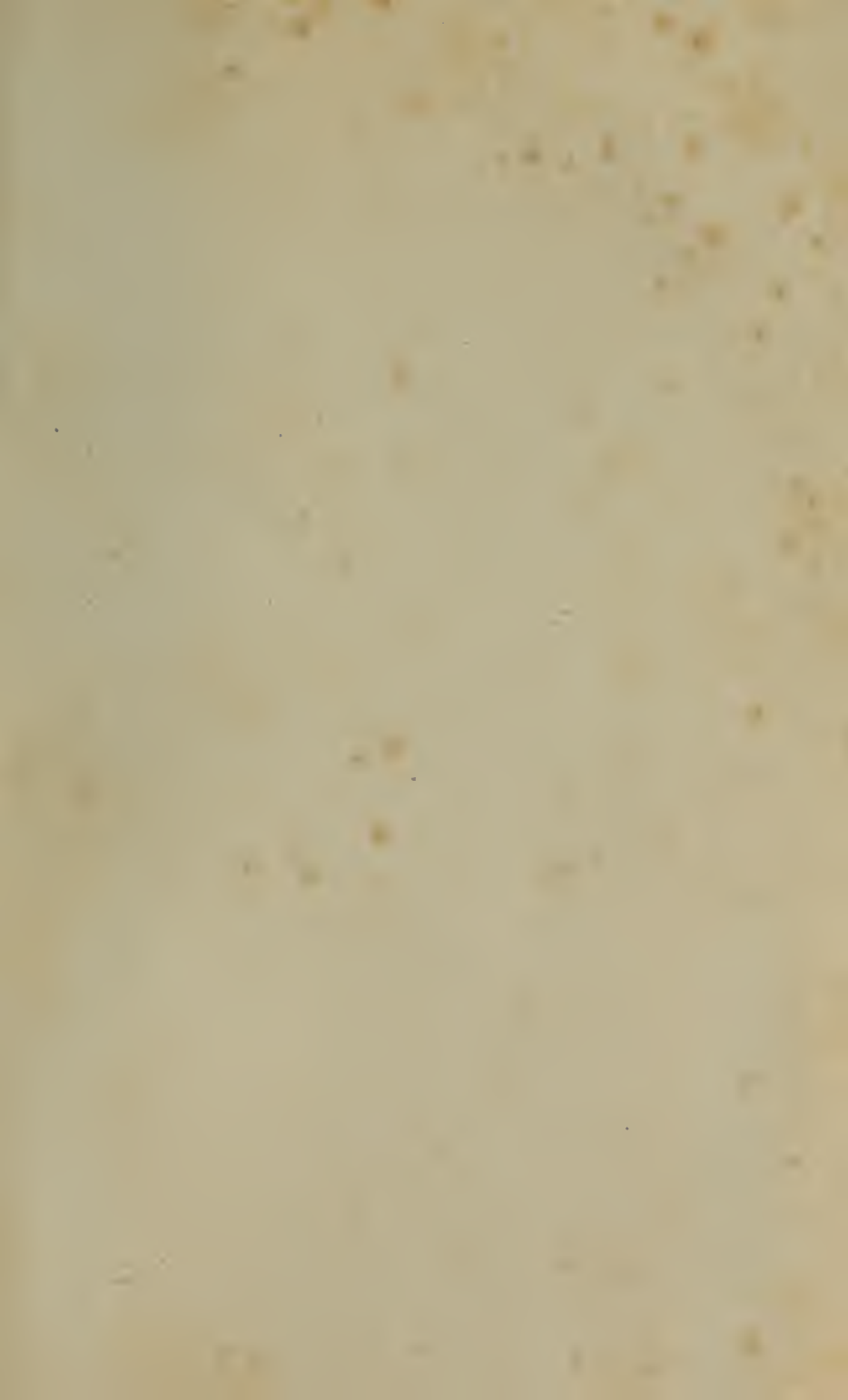
Saa droge de til Lendumgaard, hvor Blanca

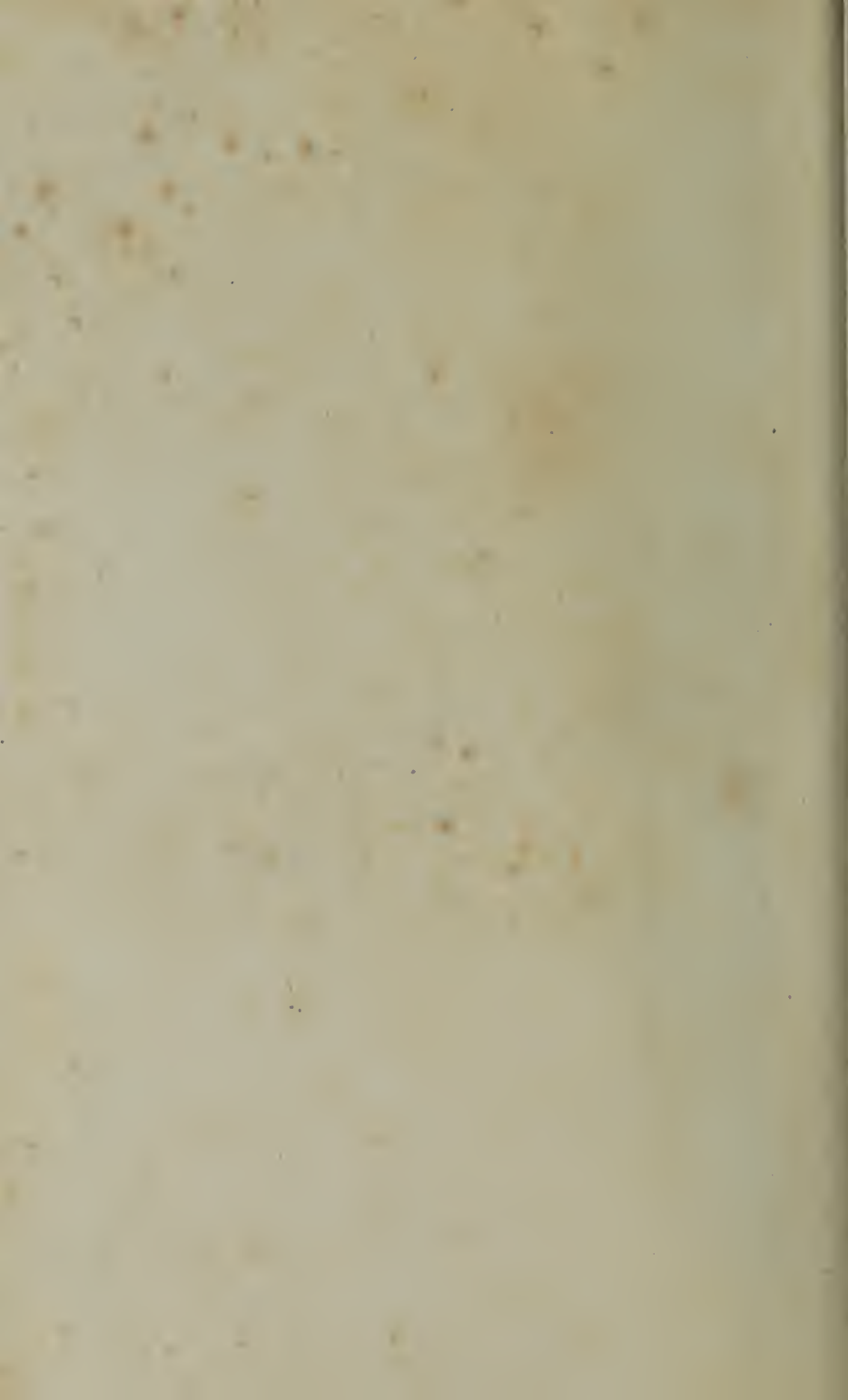
en kort Tid glædede sig ved at være Vidne til Richards og Ellinors Lykke, og hvor Gjensynet med hendes trofaste Venner, Niels Fjelstrup og hans Hustru, oplivede hende. De gjorde intet Forsøg paa at holde hende tilbage; hun fandt hos dem fuld Sympathi.

I Tanken gennemgik hun Fortidens Lidelser og den svære Kamp, hun havde maattet kjæmpe her, indtil hun havde vundet Seier, blev den end dyrekjøbt. Hun fandt, at hun Intet havde at angre, og saae kun Guds vise Styrelse i det Hele.

Saa drog hun tilbage for at fortsætte sin stille Gjerning, en af disse Gjerninger, som maaskee mere, end nogen anden, er skikket til at modarbeide Tidsaandens Smitte og den Kræft, der tærer paa den nulevende Slægts Livsrod, og da hun igjen stod under de grønne Linde og Børnestemmerne atter løde omkring hende, da syntes hun, at hun her var Himmelen nærmere, end noget andet Sted paa Jorden.

Ende.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF

PTB

0041239

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 08 07 04 008 0